

Dansk udgave

Retsforskrifter

65. årgang

27. juni 2022

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/991 af 8. juni 2022 om ændring af forordning (EU) 2016/794 for så vidt angår Europol's samarbejde med private parter, Europol's behandling af personoplysninger til støtte for strafferetlige efterforskninger og Europol's rolle inden for forskning og innovation 1
- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/992 af 8. juni 2022 om ændring af forordning (EU) 2016/1628 for så vidt angår forlængelse af Kommissionens beføjelse til at vedtage delegerede retsakter ⁽¹⁾ 43

DIREKTIVER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2022/993 af 8. juni 2022 om minimumsuddannelsesniveaut for søfartserhverv ⁽¹⁾ 45

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2022/991

af 8. juni 2022

om ændring af forordning (EU) 2016/794 for så vidt angår Europol's samarbejde med private parter, Europol's behandling af personoplysninger til støtte for strafferetlige efterforskninger og Europol's rolle inden for forskning og innovation

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 88,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 ⁽²⁾ for at støtte og styrke medlemsstaternes kompetente myndigheders indsats for og deres indbyrdes samarbejde om at forebygge og bekæmpe grov kriminalitet, der berører to eller flere medlemsstater, samt terrorisme og former for kriminalitet, der berører en fælles interesse, som er omfattet af en EU-politik.
- (2) Europa står over for et sikkerhedslandskab i forandring med skiftende og stadig mere komplekse sikkerhedstrusler. Terrorister og andre kriminelle udnytter den digitale omstilling og de nye teknologier, navnlig både sammenkobling og udviskning af grænserne mellem den fysiske og den digitale verden, for eksempel ved at skjule deres kriminelle handlinger og deres identiteter ved hjælp af stadig mere sofistikerede teknikker. Terrorister og andre kriminelle har vist, at de er i stand til at tilpasse deres fremgangsmåder og udvikle nye kriminelle handlinger i krisetider, herunder ved at benytte teknologiunderstøttede værktøjer som løftestang for at multiplicere og udvide bredden og omfanget af deres kriminelle handlinger. Terrorismen udgør fortsat en betydelig trussel mod unionsborgernes frihed og levevis.
- (3) Skiftende og komplekse trusler spredt sig på tværs af grænserne, omfatter forskellige former for kriminalitet, som de letter, og manifesterer sig i polykriminelle organiserede kriminelle grupper, der foretager en lang række kriminelle handlinger. Da det ikke er tilstrækkeligt med indsats på nationalt plan og grænseoverskridende samarbejde for at tackle disse grænseoverskridende sikkerhedstrusler, har medlemsstaternes kompetente myndigheder i stigende grad gjort brug af den støtte og ekspertise, som Europol tilbyder til at forebygge og bekæmpe grov kriminalitet og terrorisme. Siden forordning (EU) 2016/794 begyndte at finde anvendelse, er den operationelle betydning af Europol's opgaver tiltaget væsentligt. Det nye trusselsmiljø ændrer ydermere omfanget og typen af den støtte, som medlemsstaterne har brug for og forventer af Europol for at beskytte borgerne.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.5.2022 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 24.5.2022.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/794 af 11. maj 2016 om Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2009/371/RIA, 2009/934/RIA, 2009/935/RIA, 2009/936/RIA og 2009/968/RIA (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 53).

- (4) Yderligere opgaver bør derfor pålægges Europol ved denne forordning for at gøre det muligt for Europol bedre at støtte medlemsstaternes kompetente myndigheder, samtidig med at medlemsstaternes ansvar på området national sikkerhed, der er fastsat ved artikel 4, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), bevares fuldt ud. Europolis styrkede mandat bør modsvares af en styrkelse af beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og øget ansvarlighed, ansvar og tilsyn, herunder parlamentarisk kontrol og kontrol gennem Europolis bestyrelse (»bestyrelsen«). For at Europol kan opfylde sit styrkede mandat, bør tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer stilles til rådighed for Europol for at støtte dets yderligere opgaver.
- (5) Da Unionen står over for stigende trusler fra organiserede kriminelle grupper og med hensyn til terrorangreb, skal en effektiv retshåndhævelsesindsats omfatte, at veluddannede interoperable særlige indsatsenheder, der er specialiseret i kontrol af menneskeskabte krisesituationer, er til rådighed. I Unionen samarbejder medlemsstaternes særlige indsatsenheder på grundlag af Rådets afgørelse 2008/617/RIA ⁽³⁾. Europol bør kunne støtte disse særlige indsatsenheder ved at yde teknisk og finansiell støtte som supplement til medlemsstaternes indsats.
- (6) I de seneste år har omfattende cyberangreb, herunder angreb med oprindelse i tredjelande, været rettet mod både offentlige og private enheder på tværs af mange jurisdiktioner i og uden for Unionen og har berørt forskellige sektorer, herunder transport, sundhed og finansielle tjenesteydelser. Forebyggelse, opdagelse, efterforskning og retsforfølgning af sådanne cyberangreb understøttes af koordinering og samarbejde mellem relevante aktører, herunder Den Europæiske Unions Agentur for Cybersikkerhed (ENISA), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/881 ⁽⁴⁾, de kompetente myndigheder for sikkerheden i net- og informationssystemer i den i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 ⁽⁵⁾ anvendte betydning, medlemsstaternes kompetente myndigheder og private parter. For at sikre et effektivt samarbejde mellem alle relevante aktører på EU-plan og nationalt plan om cyberangreb og cybertrusler bør Europol samarbejde med ENISA navnlig gennem informationsudvekslinger og ved at yde analytisk støtte på områder, der falder ind under deres respektive kompetencer.
- (7) Højrisikokriminelle spiller en ledende rolle i kriminelle netværk, og deres kriminelle handlinger udgør en høj risiko for Unionens interne sikkerhed. For at bekæmpe organiserede kriminelle grupper, der udgør en høj risiko, og deres ledende medlemmer bør Europol kunne bistå medlemsstaterne med at fokusere deres efterforskningsindsats på at identificere disse netværks medlemmer og ledende medlemmer, deres kriminelle handlinger og deres finansielle aktiver.
- (8) De trusler, der er forbundet med grov kriminalitet, kræver en koordineret, sammenhængende, tværfaglig indsats, der involverer flere agenturer. Europol bør kunne fremme og støtte efterretningsbaserede sikkerhedsinitiativer, der forvaltes af medlemsstaterne, og som har til formål at kortlægge, prioritere og imødegå alvorlige kriminalitetstrusler såsom den europæiske tværfaglige platform mod kriminalitetstrusler (EMPACT). Europol bør kunne yde administrativ, logistisk, finansiell og operationel støtte til sådanne initiativer.
- (9) Schengeninformationssystemet (SIS), der blev oprettet på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 ⁽⁶⁾, er et vigtigt redskab til at opretholde et højt sikkerhedsniveau inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Som knudepunkt for udveksling af oplysninger i Unionen modtager og opbevarer Europol værdifulde oplysninger fra tredjelande og internationale organisationer om personer, der mistænkes for at være involveret i kriminalitet, der falder ind under Europolis målsætninger. Inden for rammerne af sine målsætninger og sin opgave med at støtte medlemsstaterne i forebyggelse og bekæmpelse af grov kriminalitet og terrorisme bør Europol støtte medlemsstaterne i behandlingen af oplysninger meddelt til Europol af tredjelande eller internationale organisationer ved at anbefale, at medlemsstaterne i SIS kan indlæse en ny kategori af indberetninger med oplysninger i Unionens interesse (»indberetninger med oplysninger«), for at gøre disse indberetninger med oplysninger tilgængelige for SIS-slutbrugerne. Med henblik herpå bør der indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering for at sikre, at medlemsstaterne og Europol underrettes om resultatet af kontrollen og analysen af disse oplysninger og om hvorvidt oplysningerne er blevet

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2008/617/RIA af 23. juni 2008 om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer (EUT L 210 af 6.8.2008, s. 73).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/881 af 17. april 2019 om ENISA (Den Europæiske Unions Agentur for Cybersikkerhed), om cybersikkerhedscertificering af informations- og kommunikationsteknologi og om ophævelse af forordning (EU) nr. 526/2013 (forordningen om cybersikkerhed) (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 15).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (EUT L 194 af 19.7.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 56).

indlæst i SIS. De nærmere ordninger for medlemsstaternes samarbejde om behandling af sådanne oplysninger og indlæsning af indberetninger i SIS, navnlig for så vidt angår bekæmpelse af terrorisme, bør være underlagt løbende koordinering mellem medlemsstaterne. Bestyrelsen bør præcisere de kriterier, på grundlag af hvilke Europol bør kunne fremsætte forslag om indlæsning af sådanne indberetninger med oplysninger i SIS.

- (10) Europol spiller en vigtig rolle som støtte for evaluerings- og overvågningsmekanismen til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne som fastsat ved Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013 ⁽⁷⁾. Europol bør derfor efter anmodning fra medlemsstaterne bidrage med ekspertise, analyser, rapporter og andre relevante oplysninger til evaluerings- og overvågningsmekanismen til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne.
- (11) Risikovurderinger bidrager til at foregribe nye tendenser og imødegå nye trusler fra grov kriminalitet og terrorisme. For at støtte Kommissionen og medlemsstaterne i gennemførelsen af effektive risikovurderinger bør Europol forelægge Kommissionen og medlemsstaterne analyser af trusselvurderinger på grundlag af de oplysninger, det råder over om kriminelle fænomener og tendenser, uden at dette berører EU-retten om toldrisikostyring.
- (12) For at EU-finansieringen af sikkerhedsforskning opnår dens mål om at sikre, at denne forskning når sit fulde potentiale og imødekommer behovene inden for retshåndhævelse, bør Europol bistå Kommissionen med at udpege centrale forskningstemaer og med at udarbejde og gennemføre de EU-rammeprogrammer for forskning og innovation, som er relevante for Europols målsætninger. Europol bør, hvis det er relevant, kunne formidle resultaterne af sine forsknings- og innovationsaktiviteter som led i sit bidrag til at skabe synergier mellem relevante EU-organers forsknings- og innovationsaktiviteter. Europol bør, hvis det er hensigtsmæssigt, kunne rådføre sig med Kommissionens Fælles Forskningscenter i forbindelse med udformningen og konceptualiseringen af forsknings- og innovationsaktiviteter, som er relevante for Europols målsætninger. Europol bør træffe alle nødvendige foranstaltninger for at undgå interessekonflikter. Europol bør ikke modtage støtte fra et givent EU-rammeprogram, når det bistår Kommissionen med at udpege centrale forskningstemaer eller med at udarbejde og gennemføre det pågældende program. Det er vigtigt, at Europol kan regne med at modtage tilstrækkelige midler for at kunne bistå medlemsstaterne og Kommissionen på forsknings- og innovationsområdet.
- (13) Det er muligt for Unionen og medlemsstaterne at vedtage restriktive foranstaltninger vedrørende udenlandske direkte investeringer af hensyn til sikkerheden eller den offentlige orden. Med henblik herpå fastsætter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/452 ⁽⁸⁾ et regelsæt for screening af udenlandske direkte investeringer i Unionen. Udenlandske direkte investeringer i nye teknologier kræver særlig opmærksomhed, da de kan have væsentlige konsekvenser for sikkerheden og den offentlige orden, navnlig når sådanne teknologier anvendes af medlemsstaternes kompetente myndigheder. I lyset af Europols involvering i overvågningen af nye teknologier, samt dets involvering i udviklingen af nye måder, hvorpå disse teknologier kan anvendes til retshåndhævelsesformål, navnlig gennem dets innovationslaboratorium og EU-innovationsknudepunktet for indre sikkerhed, har Europol omfattende viden om de muligheder, som disse teknologier rummer, samt de risici, der er forbundet med anvendelsen af dem. Det bør derfor være muligt for Europol at støtte medlemsstaterne i screeningen af udenlandske direkte investeringer i Unionen og de dermed forbundne risici for sikkerheden, der vedrører virksomheder, som leverer teknologier, herunder software, der anvendes af Europol til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet, som er omfattet af Europols målsætninger, eller kritiske teknologier, som kan bruges til at lette terrorisme. I den forbindelse bør Europols ekspertise støtte screeningen af de udenlandske direkte investeringer og de dermed forbundne risici for sikkerheden. Der bør især tages højde for, om den udenlandske investor allerede har været involveret i aktiviteter, der påvirker sikkerheden, om der er en alvorlig risiko for, at den udenlandske investor deltager i ulovlige eller kriminelle handlinger, og om den udenlandske investor direkte eller indirekte kontrolleres af et tredjelandets regering, herunder gennem subsidier.

⁽⁷⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1053/2013 af 7. oktober 2013 om indførelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. september 1998 om nedsættelse af et stående udvalg for evaluering og anvendelse af Schengenreglerne (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 27).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/452 af 19. marts 2019 om et regelsæt for screening af udenlandske direkte investeringer i Unionen (EUT L 79 I af 21.3.2019, s. 1).

- (14) Europol stiller specialiseret ekspertise til rådighed til bekæmpelse af grov kriminalitet og terrorisme. Efter anmodning fra en medlemsstat bør Europolansatte kunne yde operationel støtte til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i forbindelse med operationer og efterforskninger, navnlig ved at lette grænseoverskridende udveksling af oplysninger og yde kriminalteknisk og teknisk støtte i forbindelse med operationer og efterforskninger, herunder i forbindelse med fælles efterforskningshold. Efter anmodning fra en medlemsstat bør Europolansatte have ret til at være til stede under udførelsen af efterforskningsforanstaltninger i den pågældende medlemsstat. Europolansatte bør ikke have beføjelse til at udføre efterforskningsforanstaltninger.
- (15) En af Europol's målsætninger er at støtte og styrke medlemsstaternes kompetente myndigheders indsats for og deres indbyrdes samarbejde om at forebygge og bekæmpe de former for kriminalitet, der berører en fælles interesse, som er omfattet af en EU-politik. For at styrke denne støtte bør Europol's administrerende direktør (»den administrerende direktør«) kunne foreslå de kompetente myndigheder i en medlemsstat, at de indleder, gennemfører eller koordinerer efterforskningen af en strafbar handling, der kun vedrører den pågældende medlemsstat men berører en fælles interesse, der er omfattet af en EU-politik. Europol bør underrette Eurojust og, hvis det er relevant, Den Europæiske Anklagemyndighed (»EPPO«), der blev oprettet ved Rådets forordning (EU) 2017/1939 ⁽⁹⁾, om alle sådanne forslag.
- (16) Offentliggørelse af identiteten på og visse personoplysninger om mistænkte eller dømte personer, der er eftersøgt på grundlag af en national retsafgørelse, øger medlemsstaternes chancer for at lokalisere og arrestere sådanne personer. For at støtte medlemsstaterne med at lokalisere og arrestere sådanne personer bør Europol på sit websted kunne offentliggøre oplysninger om Europas mest eftersøgte personer for strafbare handlinger, som henhører under Europol's målsætning. Med henblik herpå bør Europol også lette offentlighedens fremlæggelse af oplysninger om disse personer til medlemsstaterne og Europol.
- (17) Når Europol fastslår, at personoplysninger, som det modtager, er omfattet af dets målsætninger, bør det kunne behandle disse personoplysninger i følgende fire tilfælde: I det første tilfælde vedrører de modtagne personoplysninger en af de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II til forordning (EU) 2016/794 (»bilag II«). I det andet tilfælde består de modtagne personoplysninger af efterforskningsoplysninger, der indeholder oplysninger, som ikke vedrører nogen af de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, men som er forelagt i henhold til en anmodning om Europol's støtte af en konkret strafferetlig efterforskning fra en medlemsstat, EPPO, Eurojust eller et tredjeland, forudsat at denne medlemsstat, EPPO, Eurojust eller dette tredjeland har tilladelse til at behandle sådanne efterforskningsoplysninger i overensstemmelse med proceduremæssige krav og garantier i henhold til EU-retten og national ret. I dette tilfælde bør Europol kunne behandle disse efterforskningsoplysninger, så længe det støtter denne konkrete strafferetlige efterforskning. I det tredje tilfælde vedrører de modtagne personoplysninger muligvis ikke de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, og de er ikke givet i medfør af en anmodning om støtte fra Europol til en konkret strafferetlig efterforskning. I dette tilfælde bør Europol kunne kontrollere, hvorvidt disse personoplysninger vedrører en af disse kategorier af registrerede. I det fjerde tilfælde er de modtagne personoplysninger blevet fremsendt med henblik på forsknings- og innovationsprojekter, og de vedrører ikke de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II.
- (18) I overensstemmelse med artikel 73 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ⁽¹⁰⁾ skal Europol, hvis det er relevant, og så vidt det er muligt, foretage en klar sondring mellem personoplysninger, som vedrører de forskellige kategorier af registrerede, der er opført i bilag II.
- (19) Hvor medlemsstaterne anvender Europol's infrastruktur til udveksling af personoplysninger om kriminalitet, der ikke er omfattet af Europol's målsætninger, bør Europol ikke have adgang til disse oplysninger og bør betragtes som en databehandler i henhold til artikel 87 i forordning (EU) 2018/1725. I disse tilfælde bør Europol kunne behandle oplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II. Hvor medlemsstaterne anvender Europol's infrastruktur til udveksling af personoplysninger om kriminalitet, der er omfattet af Europol's målsætninger, og hvor de giver Europol adgang til disse oplysninger, bør de krav, som er knyttet til de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, finde anvendelse på enhver anden behandling af disse oplysninger fra Europol's side.

⁽⁹⁾ Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (»EPPO«) (EUT L 283 af 31.10.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

- (20) Samtidig med at princippet om dataminimering respekteres, bør Europol kunne kontrollere, hvorvidt personoplysninger, der modtages i forbindelse med forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, der er omfattet af dets målsætninger, vedrører en af de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II. Med henblik herpå bør Europol kunne foretage en foreløbig analyse af de modtagne personoplysninger med det ene formål at afgøre, om sådanne oplysninger vedrører disse kategorier af registrerede, ved at sammenholde disse personoplysninger med oplysninger, som det allerede er i besiddelse af, uden yderligere at analysere disse personoplysninger. En sådan foreløbig analyse bør finde sted forud for og adskilt fra Europols databehandling med henblik på krydskontrol, strategisk analyse, operationel analyse eller udveksling af oplysninger, og efter at Europol har fastslået, at de pågældende oplysninger er relevante og nødvendige for udførelsen af dets opgaver. Når Europol har sikret sig, at disse personoplysninger vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, bør Europol kunne behandle disse personoplysninger med henblik på krydskontrol, strategisk analyse, operationel analyse eller udveksling af oplysninger. Hvis Europol konkluderer, at disse personoplysninger ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, bør det slette disse oplysninger.
- (21) Kategoriseringen af personoplysninger i et datasæt kan ændre sig over tid som følge af fremkomsten af nye oplysninger i forbindelse med strafferetlige efterforskninger, f.eks. vedrørende yderligere mistænkte. Af den grund bør Europol have mulighed for at behandle personoplysninger, hvor det er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt med henblik på at fastslå de kategorier af registrerede, som de pågældende oplysninger vedrører, i en periode på op til 18 måneder fra det tidspunkt, hvor Europol har sikret sig, at disse oplysninger er omfattet af dets målsætninger. Europol bør kunne forlænge denne periode til op til tre år i behørigt begrundede tilfælde, og forudsat at en sådan forlængelse er nødvendig og forholdsmæssig. Forlængelsen bør meddeles til Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS). Hvis behandlingen af personoplysninger med henblik på at fastslå kategorier af registrerede ikke længere er nødvendig og begrundet, og under alle omstændigheder efter udløbet af den maksimale behandlingsperiode, bør Europol slette personoplysningerne.
- (22) Mængden af oplysninger, der indsamles i forbindelse med strafferetlige efterforskninger, har været stigende, og datasættene er blevet mere komplekse. Medlemsstaterne indsender store og komplekse datasæt til Europol med anmodning om operationel analyse for at identificere forbindelser til andre strafbare handlinger end den, der er omfattet af den efterforskning, i forbindelse med hvilken de blev indsamlet, og til kriminelle i andre medlemsstater og uden for Unionen. Eftersom Europol kan opdage sådanne grænseoverskridende forbindelser mere effektivt end medlemsstaterne gennem deres egen analyse af oplysningerne, bør Europol kunne støtte medlemsstaternes strafferetlige efterforskning ved at behandle store og komplekse datasæt med henblik på at identificere sådanne grænseoverskridende forbindelser, forudsat at de strenge krav og garantier i denne forordning overholdes. Hvis det er nødvendigt for effektivt at støtte en igangværende konkret strafferetlig efterforskning i en medlemsstat, bør Europol kunne behandle efterforskningsoplysninger, som de kompetente myndigheder i medlemsstaterne har tilladelse til at behandle i den pågældende konkrete strafferetlige efterforskning, i overensstemmelse med de proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til deres nationale ret, og som efterfølgende er blevet forelagt for Europol. Dette bør omfatte personoplysninger i tilfælde, hvor en medlemsstat ikke har været i stand til at fastslå, om disse oplysninger vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II. Hvis en medlemsstat, EPPO eller Eurojust meddeler efterforskningsoplysninger til Europol og anmoder om Europols støtte til en igangværende konkret strafferetlig efterforskning, bør Europol kunne behandle disse oplysninger, så længe det støtter den konkrete strafferetlige efterforskning, i overensstemmelse med proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til EU-retten eller national ret.
- (23) For at sikre at enhver databehandling udført i forbindelse med en strafferetlig efterforskning er nødvendig og forholdsmæssig, bør medlemsstaterne sikre overholdelse af EU-retten og national ret, når de fremsender efterforskningsoplysninger til Europol. Når medlemsstaterne fremsender efterforskningsoplysninger til Europol for at anmode om Europols støtte til en konkret strafferetlig efterforskning, bør de tage hensyn til omfanget og kompleksiteten af databehandlingen samt typen og betydningen af efterforskningen. Medlemsstaterne bør underrette Europol, når de ikke længere har tilladelse til at behandle oplysninger i den pågældende konkrete strafferetlige efterforskning i overensstemmelse med proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til deres nationale ret. Europol bør kun behandle personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, hvor det vurderer, at det ikke er muligt at støtte en igangværende konkret strafferetlig efterforskning uden at behandle disse personoplysninger. Europol bør dokumentere denne vurdering. Europol bør opbevare sådanne oplysninger funktionelt adskilt fra andre oplysninger og bør kun behandle dem, hvis det er nødvendigt for dets støtte til den pågældende igangværende konkrete strafferetlige efterforskning, som f.eks. i tilfælde af et nyt spor.

- (24) Europol bør også kunne behandle personoplysninger, der er nødvendige for dets støtte til en konkret strafferetlig efterforskning i en eller flere medlemsstater, hvis disse oplysninger meddeles af et tredjeland, forudsat at: tredjelandet er omfattet af en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680⁽¹¹⁾ (»afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau«); Unionen har indgået en international aftale med det pågældende tredjeland i henhold til artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), som omfatter videregivelse af personoplysninger til retshåndhævelsesformål (»international aftale«); en samarbejdsaftale, der muliggør udveksling af personoplysninger, er indgået mellem Europol og tredjelandet inden ikrafttrædelsen af forordning (EU) 2016/794 (»samarbejdsaftale«); eller de fornødne garantier for beskyttelsen af personoplysninger er fastsat i et juridisk bindende instrument, eller Europol på grundlag af en vurdering af alle omstændighederne ved overførslen af personoplysninger fastlægger, at disse garantier er til stede i det pågældende tredjeland, og forudsat at tredjelandet indhentede oplysningerne inden for rammerne af en strafferetlig efterforskning i overensstemmelse med de proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til dets nationale strafferet. Hvor et tredjeland meddeler efterforskningsoplysningerne til Europol, bør Europol kontrollere, at mængden af personoplysninger ikke er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til den konkrete strafferetlige efterforskning, som Europol støtter i den berørte medlemsstat, og så vidt muligt, at der ikke er nogen objektive indikationer på, at efterforskningsoplysningerne er indsamlet i åbenbar strid med de grundlæggende rettigheder. Hvis Europol konkluderer, at disse betingelser ikke er opfyldt, bør det ikke behandle oplysningerne og bør slette dem. Hvis et tredjeland meddeler efterforskningsoplysninger til Europol, bør Europolis databeskyttelsesrådgivere kunne underrette EDPS, hvor det er relevant.
- (25) For at sikre at en medlemsstat kan anvende Europolis analytiske rapporter i forbindelse med retssager efter en strafferetlig efterforskning, bør Europol efter anmodning fra den pågældende medlemsstat, EPPO eller Eurojust kunne opbevare de tilhørende efterforskningsoplysninger med henblik på at sikre rigtigheden, pålideligheden og sporbarheden af kriminalefterretningsprocessen. Europol bør opbevare sådanne oplysninger funktionelt adskilt og kun så længe retssagen i forbindelse med den strafferetlige efterforskning er igangværende i medlemsstaten. Der er endvidere behov for at sikre de kompetente judicielle myndigheders adgang hertil samt retten til et forsvar, navnlig mistænkt eller tiltalt eller deres advokaters ret til adgang til materiale i sagen. Med henblik herpå bør Europol føre log over alt bevismateriale og de metoder, hvormed dette bevismateriale er blevet fremskaffet eller indhentet af Europol, så forsvaret kan foretage en effektiv bevisgennemgang.
- (26) Europol bør kunne behandle personoplysninger, som Europol har modtaget inden denne forordnings ikrafttræden, og som ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, i overensstemmelse med denne forordning i to tilfælde. I det første tilfælde bør Europol kunne behandle sådanne personoplysninger til støtte for en strafferetlig efterforskning eller med henblik på at sikre rigtigheden, pålideligheden og sporbarheden af kriminalefterretningsprocessen, forudsat at kravene i overgangsordningerne vedrørende behandling af personoplysninger, der er modtaget til støtte for en strafferetlig efterforskning, overholdes. I det andet tilfælde bør Europol også kunne kontrollere, hvorvidt sådanne personoplysninger vedrører en af de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, ved at foretage en foreløbig analyse af disse personoplysninger inden for en periode på op til 18 måneder fra den dag, hvor Europol først modtog oplysningerne, eller i begrundede tilfælde og med forudgående tilladelse fra EDPS i en længere periode. Den maksimale periode for behandling af personoplysninger med henblik på en sådan foreløbig analyse bør ikke overstige tre år fra den dag, hvor Europol først modtog oplysningerne.
- (27) Grænseoverskridende tilfælde af grov kriminalitet eller terrorisme kræver et tæt samarbejde mellem de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder. Europol stiller værktøjer til rådighed til støtte for et sådant samarbejde i forbindelse med efterforskninger, navnlig gennem udveksling af oplysninger. For yderligere at styrke dette samarbejde i konkrete strafferetlige efterforskninger ved hjælp af fælles operationel analyse bør medlemsstaterne kunne give andre medlemsstater direkte adgang til de oplysninger, de har meddelt Europol, uden at dette berører eventuelle generelle eller specifikke begrænsninger, de har angivet, i adgangen til disse oplysninger. Medlemsstaternes behandling af personoplysninger i forbindelse med fælles operationel analyse bør finde sted i overensstemmelse med denne forordning og direktiv (EU) 2016/680.

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

- (28) Europol og EPPO bør indgå samarbejdsordninger, der fastlægger de nærmere regler for deres samarbejde under behørig hensyntagen til deres respektive kompetencer. Europol bør arbejde tæt sammen med EPPO og aktivt støtte EPPO's efterforskning på dennes anmodning, herunder ved at yde analytisk støtte og meddele relevante oplysninger. Europol bør også samarbejde med EPPO fra det tidspunkt, hvor en formodet lovovertrædelse anmeldes til EPPO, og indtil det tidspunkt, hvor EPPO afgør, om den skal retsforfølge eller på anden måde afslutte sagen. Europol bør uden unødigt ophold underrette EPPO om enhver kriminel adfærd, i forbindelse med hvilken EPPO kan udøve sin kompetence. For at styrke det operationelle samarbejde mellem Europol og EPPO bør Europol give EPPO mulighed for at få adgang til oplysninger, som Europol er i besiddelse af, for at få svar på, om der findes oplysninger om søgemnet, og således, at kun Europol underrettes, hvis der findes oplysninger om søgemnet, i overensstemmelse med denne forordning, herunder eventuelle begrænsninger, der er pålagt af leverandøren af oplysningerne til Europol. Hvis oplysningerne er omfattet af en begrænsning anført af en medlemsstat, bør Europol henvise spørgsmålet til den pågældende medlemsstat, således at den kan opfylde sine forpligtelser i henhold til forordning (EU) 2017/1939. Den berørte medlemsstat bør efterfølgende underrette EPPO i overensstemmelse med sin nationale procedure. De regler om transmission af personoplysninger til EU-organer, der er fastsat i nærværende forordning, bør finde anvendelse på Europolis samarbejde med EPPO. Europol bør også kunne støtte EPPO's efterforskninger ved hjælp af analyser af store og komplekse datasæt i overensstemmelse med de garantier og databeskyttelsesgarantier, der er fastsat i nærværende forordning.
- (29) Europol bør arbejde tæt sammen med Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) for at afsløre svig, korruption og enhver anden ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser. Med henblik herpå bør Europol uden unødigt ophold transmittere OLAF alle oplysninger, med hensyn til hvilke OLAF kan udøve sin kompetence. De regler om transmission af personoplysninger til EU-organer, der er fastsat i denne forordning, bør finde anvendelse på Europolis samarbejde med OLAF.
- (30) Grov kriminalitet og terrorisme har ofte forbindelser uden for Unionen. Europol kan udveksle personoplysninger med tredjelande med respekt for privatlivets fred samt rettigheder og frihedsrettigheder for de registrerede. Hvis det er afgørende for efterforskningen af en konkret strafbar handling, der er omfattet af Europolis målsætninger, bør den administrerende direktør fra sag til sag kunne tillade en kategori af videregivelser af personoplysninger til tredjelande, når denne kategori af videregivelser vedrører den samme specifikke situation, omfatter de samme kategorier af personoplysninger og de samme kategorier af registrerede, er nødvendig og forholdsmæssig med henblik på at efterforske en konkret strafbar handling og opfylder alle kravene i denne forordning. Det bør være muligt for individuelle videregivelser, der er omfattet af en kategori af videregivelser, at omfatte nogle af de kategorier af personoplysninger og kategorier af registrerede, hvis videregivelse er tilladt af den administrerende direktør. Det bør også være muligt at tillade en kategori af videregivelser af personoplysninger i følgende specifikke situationer: Hvor videregivelsen af personoplysninger er nødvendig for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser; hvor videregivelsen af personoplysninger er afgørende for at afværge en umiddelbar og alvorlig trussel mod en medlemsstats eller et tredjelands offentlige sikkerhed; hvor formålet med videregivelsen af personoplysninger er at beskytte den registreredes legitime interesser; eller i enkeltsager er med henblik på forebyggelsen, efterforskningen, opdagelsen eller retsforfølgningen af strafbare handlinger eller fuldbyrdelsen af strafferetlige sanktioner eller med henblik på at fastslå et retskrav eller gøre det gældende eller forsvare det i forbindelse med forebyggelse, efterforskning, opdagelse eller retsforfølgning af en konkret strafbar handling eller fuldbyrdelse af en konkret strafferetlig sanktion.
- (31) Videregivelse, der ikke er baseret på en tilladelse fra den administrerende direktør, en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, en international aftale eller en samarbejdsaftale, bør kun tillades, hvis der er givet de fornødne garantier for beskyttelsen af personoplysninger i et juridisk bindende instrument, eller hvis Europol på grundlag af en vurdering af samtlige forhold, der har indflydelse på videregivelsen af personoplysninger, fastlægger, at de disse garantier er til stede. Med henblik på denne vurdering bør Europol kunne tage højde for bilaterale aftaler, der er indgået mellem medlemsstaterne og tredjelande, og som muliggør udveksling af personoplysninger, og om videregivelsen af personoplysninger skal være underlagt tavshedspligt og omfattet af specialitetsprincippet, hvorved det sikres, at oplysningerne ikke bliver behandlet til andre formål end formålene med videregivelsen. Det er desuden vigtigt, at Europol tager højde for, om personoplysningerne kunne anvendes til at kræve, idømme eller fuldbyrde dødsstraf eller nogen anden form for grusom og umenneskelig behandling. Europol bør kunne kræve yderligere garantier.

- (32) For at støtte medlemsstaterne i deres samarbejde med private parter, hvor disse private parter ligger inde med oplysninger, der er relevante for forebyggelse og bekæmpelse af grov kriminalitet og terrorisme, bør Europol kunne modtage personoplysninger fra private parter og i særlige tilfælde, hvis dette er nødvendigt og forholdsmæssigt, udveksle personoplysninger med private parter.
- (33) Kriminelle benytter sig i stigende grad af de tjenester, som private parter tilbyder, til at kommunikere og udføre ulovlige aktiviteter. Sexforbrydere udnytter børn og deler billeder og videoer, som udgør materiale, der viser seksuelt misbrug af børn, i hele verden på onlineplatforme eller med ligesindede via nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjenester. Terrorister benytter de tjenester, som onlinetjenesteudbydere tilbyder, til at rekruttere frivillige, planlægge og koordinere angreb og udbrede propaganda. Cyberkriminelle drager fordel af digitaliseringen af vores samfund og af manglen på digital kunnen og andre digitale færdigheder i den brede befolkning og bruger phishing og social engineering til at begå andre former for cyberkriminalitet såsom online-svindel, ransomwareangreb eller betalingssvindel. Som følge af kriminelles øgede brug af onlinetjenester har private parter stadig større mængder personoplysninger, herunder abonnent-, trafik- og indholdsdata, som potentielt er relevante for strafferetlige efterforskninger.
- (34) I betragtning af internettets grænseløse karakter er det muligt, at onlinetjenesteudbyderen og den digitale infrastruktur, hvor personoplysningerne opbevares, hver især er underlagt forskellige nationale jurisdiktioner, enten inden for eller uden for Unionen. Private parter kan derfor være i besiddelse af datasæt, der er relevante for retshåndhævelsen, og som indeholder personoplysninger, som hører under flere jurisdiktioners kompetence, samt personoplysninger, der ikke uden videre kan henføres til en bestemt jurisdiktion. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan finde det vanskeligt effektivt at analysere sådanne datasæt, der vedrører flere jurisdiktioner, eller som ikke kan henføres til en bestemt jurisdiktion, ved hjælp af nationale løsningsmodeller. Desuden er der i øjeblikket ikke et enkelt kontaktpunkt for private parter, som beslutter at dele datasæt lovligt og frivilligt med medlemsstaternes kompetente myndigheder. Europol bør således råde over foranstaltninger til at lette samarbejdet med private parter, herunder med hensyn til udveksling af oplysninger.
- (35) For at sikre at private parter har et kontaktpunkt på EU-plan for lovlig og frivillig at meddele datasæt, der vedrører flere jurisdiktioner, eller datasæt, som ikke er lette at henføre til en eller flere bestemte jurisdiktioner, bør Europol kunne modtage personoplysninger direkte fra private parter med henblik på at give medlemsstaterne de oplysninger, der er nødvendige for at fastlægge jurisdiktion og efterforske kriminalitet inden for deres respektive jurisdiktioner, i overensstemmelse med denne forordning. Disse oplysninger vil kunne omfatte rapporter om modereret indhold, der med rimelighed kan antages at være knyttet til de kriminelle handlinger, der er omfattet af Europolis målsætninger.
- (36) For at sikre at medlemsstaterne uden unødigt ophold modtager de oplysninger, der er nødvendige for at indlede efterforskninger for at forebygge og bekæmpe grov kriminalitet og terrorisme, bør Europol kunne behandle og analysere personoplysninger med henblik på at identificere de berørte nationale enheder og fremsende de personoplysninger og eventuelle resultater af sin analyse og kontrol af sådanne oplysninger, der er relevante med henblik på at fastlægge jurisdiktion og efterforske den pågældende kriminalitet inden for deres respektive jurisdiktioner, til disse nationale enheder. Europol bør også kunne fremsende de personoplysninger og resultater af sin analyse og kontrol af sådanne oplysninger, der er relevante med henblik på at fastslå jurisdiktion, til kontaktpunkter eller myndigheder i berørte tredjelande, der er omfattet af en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, eller hvormed der er indgået en international aftale eller en samarbejdsaftale, eller hvor de fornødne garantier for beskyttelsen af personoplysninger er fastsat i et juridisk bindende instrument, eller Europol på grundlag af en vurdering af alle omstændighederne ved overførslen af personoplysninger fastlægger, at disse garantier er til stede i de pågældende tredjelande. Hvis det berørte tredjeland ikke er omfattet af en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau eller ikke er part i en international aftale eller samarbejdsaftale eller i fraværet af et juridisk bindende instrument, eller hvis Europol ikke har fastlagt, at fornødne garantier er til stede, bør Europol kunne videregive resultatet af sin analyse og kontrol af sådanne oplysninger til det berørte tredjeland i overensstemmelse med denne forordning.
- (37) I overensstemmelse med forordning (EU) 2016/794 kan det i visse tilfælde og på betingelser være nødvendigt og forholdsmæssigt at Europol videregiver personoplysninger til private parter, der ikke er etableret i Unionen eller i et tredjeland, der er omfattet af en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, eller hvormed der er indgået en international aftale eller en samarbejdsaftale, eller hvor de fornødne garantier for beskyttelsen af personoplysninger ikke er fastsat i et juridisk bindende instrument, eller Europol ikke har fastlagt, at fornødne garantier er til stede. I sådanne tilfælde bør videregivelsen være underlagt krav om forudgående tilladelse fra den administrerende direktør.

- (38) For at sikre at Europol kan identificere alle relevante nationale enheder, bør det kunne underrette private parter, hvis de oplysninger, som de har meddelt, ikke er tilstrækkelige til, at Europol kan identificere de berørte nationale enheder. Dette vil gøre det muligt for disse private parter at afgøre, om det er i deres interesse at dele yderligere oplysninger med Europol, og om de lovligt kan gøre det. Med henblik herpå bør Europol kunne underrette private parter om manglende oplysninger, i det omfang det er strengt nødvendigt med det ene formål at identificere de berørte nationale enheder. Der bør gælde særlige garantier for videregivelser af oplysninger fra Europol til private parter, hvis den pågældende private part ikke er etableret i Unionen eller i et tredjeland, der er omfattet af en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, eller hvormed der er indgået en international aftale eller en samarbejdsaftale, eller hvor de fornødne garantier for beskyttelsen af personoplysninger ikke er fastsat i et juridisk bindende instrument, eller Europol ikke har fastlagt, at fornødne garantier er til stede.
- (39) Hvis medlemsstater, tredjelande, internationale organisationer eller private parter deler datasæt med flere jurisdiktioner eller datasæt, der ikke kan henføres til en eller flere specifikke jurisdiktioner, med Europol, er det muligt, at disse datasæt har forbindelse til personoplysninger, som private parter er i besiddelse af. I så fald bør Europol kunne sende en anmodning til medlemsstaterne via deres nationale enheder om at fremsende de personoplysninger, som private parter, der er etableret eller har en retlig repræsentant på disse medlemsstaters område, er i besiddelse af. En sådan anmodning bør kun sendes, hvis fremsendelsen af yderligere oplysninger fra sådanne private parter er nødvendig for at identificere de berørte nationale enheder. Anmodningen bør begrundes og være så præcis som muligt. De relevante personoplysninger, som bør være så lidt følsomme som muligt og være strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt med henblik på at identificere de berørte nationale enheder, bør meddeles Europol i overensstemmelse med de berørte medlemsstaters gældende ret. De kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater bør vurdere Europol's anmodning og beslutte i overensstemmelse med deres nationale ret, om de vil efterkomme den. Private parters eventuelle databehandling, der udføres i forbindelse med behandling af sådanne anmodninger fra medlemsstaternes kompetente myndigheder, bør fortsat være underlagt de gældende regler, navnlig med hensyn til databeskyttelse. Private parter bør meddele medlemsstaternes kompetente myndigheder de oplysninger, som der anmodes om til deres yderligere transmission til Europol. I mange tilfælde er det muligt, at de berørte medlemsstater ikke kan etablere anden forbindelse til deres jurisdiktion end den kendsgerning, at den private part, der er i besiddelse af de relevante oplysninger, er etableret eller har en retlig repræsentant i deres jurisdiktion. Uanset om de er kompetente med hensyn til den konkrete strafbare handling, bør medlemsstaterne under alle omstændigheder sikre, at deres kompetente myndigheder kan indhente personoplysninger fra private parter med henblik på at give Europol de oplysninger, der er nødvendige for, at Europol kan opfylde sine målsætninger, i fuld overensstemmelse med de proceduremæssige garantier i henhold til deres nationale ret.
- (40) For at sikre at Europol ikke opbevarer personoplysninger, der modtages direkte fra private parter, længere, end det er nødvendigt for at identificere de berørte nationale enheder, bør der gælde frister for Europol's opbevaring af personoplysninger. Når Europol har udtømt alle tilgængelige midler til at identificere alle berørte nationale enheder og ikke med rimelighed kan forvente at identificere yderligere berørte nationale enheder, er opbevaringen af disse personoplysninger ikke længere nødvendig og forholdsmæssig med henblik på at identificere de berørte nationale enheder. Europol bør slette personoplysningerne senest fire måneder efter deres sidste transmission, videregive dem til en national enhed eller videregive dem til kontaktpunktet i et tredjeland eller en myndighed i et tredjeland, medmindre en berørt national enhed, et berørt kontaktpunkt eller en berørt myndighed i overensstemmelse med EU-retten og national ret igen meddeler personoplysningerne til Europol inden for denne periode. Hvis de personoplysninger, der meddeles igen, indgik i et større sæt personoplysninger, bør Europol kun opbevare de personoplysninger, der er blevet meddelt igen af en berørt national enhed, et berørt kontaktpunkt eller en berørt myndighed.
- (41) Samarbejde mellem Europol og private parter bør hverken overlappe eller gribe ind i aktiviteterne for de finansielle efterretningsenheder (FIU'er), der blev oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849⁽¹²⁾, og bør kun vedrøre oplysninger, der ikke allerede skal meddeles til FIU'er i overensstemmelse med nævnte direktiv. Europol bør fortsat samarbejde med FIU'er, navnlig via de nationale enheder.

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

- (42) Europol bør kunne yde den nødvendige støtte til medlemsstaternes kompetente myndigheders samarbejde med private parter, navnlig ved at stille den nødvendige infrastruktur til rådighed for et sådant samarbejde, f.eks. når medlemsstaternes kompetente myndigheder henviser terrorrelateret indhold online, giver onlinetjenesteudbydere påbud om fjernelse af sådant indhold i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784⁽¹³⁾, eller udveksler oplysninger med private parter i forbindelse med cyberangreb. Hvis medlemsstaterne anvender Europol's infrastruktur til udveksling af personoplysninger om kriminalitet, der ikke er omfattet af Europol's målsætninger, bør Europol ikke have adgang til disse oplysninger. Europol bør ved hjælp af tekniske midler sikre, at dets infrastruktur er strengt begrænset til at fungere som kanal for et sådant samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og en privat part, og at det sørger for alle nødvendige garantier mod, at en privat part får adgang til andre oplysninger i Europol's systemer, som ikke vedrører udvekslingen med denne private part.
- (43) Terrorangreb udløser omfattende udbredelse af terrorrelateret indhold via onlineplatforme, der viser skade på liv eller fysisk integritet eller opfordrer til at forvolde umiddelbar skade på liv eller fysisk integritet, hvilket giver mulighed for at glorificere terrorisme og udbyde træning med henblik på terrorisme og i sidste ende radikalisere og rekruttere andre personer. Endvidere medfører den øgede brug af internettet til at optage eller dele materiale, der viser seksuelt misbrug af børn, at ofrenes lidelser gøres varige, fordi materialet nemt kan mangfoldiggøres og videregives. For at forebygge og bekæmpe kriminalitet, der er omfattet af Europol's målsætninger, bør Europol kunne støtte medlemsstaternes indsats for effektivt at håndtere udbredelsen af terrorrelateret indhold i forbindelse med onlinekrisesituationer, der skyldes igangværende eller nylige virkelige begivenheder, onlineudbredelsen af onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn, og støtte onlinetjenesteudbyderes indsats under overholdelse af deres forpligtelser i henhold til EU-retten samt i deres frivillige indsats. Med henblik herpå bør Europol kunne udveksle relevante personoplysninger, herunder en unik, ikkekonvertibel digital signatur (»hash«), IP-adresser eller URL'er vedrørende sådant indhold, med private parter, der er etableret i Unionen eller i et tredjeland, der er omfattet af en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, eller hvormed der i mangel af en sådan afgørelse er indgået en international aftale eller en samarbejdsaftale, eller hvor de fornødne garantier for beskyttelsen af personoplysninger er fastsat i et juridisk bindende instrument, eller Europol på grundlag af en vurdering af alle omstændighederne ved overførslen af personoplysninger fastlægger, at disse garantier er til stede i det pågældende tredjeland. Sådanne udvekslinger af personoplysninger bør kun finde sted med henblik på at fjerne terrorrelateret indhold og onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn, navnlig hvor der forventes eksponentiel mangedobling og viralitet af dette indhold og materiale på tværs af flere onlinetjenester. Intet i denne forordning bør forstås således, at det forhindrer en medlemsstat i at anvende påbud om fjernelse som fastsat i forordning (EU) 2021/784 som et instrument til at håndtere terrorrelateret indhold online.
- (44) Med henblik på at undgå dobbeltarbejde og mulige forstyrrelser af efterforskninger og for at minimere byrden for de berørte hostingtjenesteudbydere bør Europol bistå, udveksle oplysninger og samarbejde med medlemsstaternes kompetente myndigheder for så vidt angår transmissioner og videregivelser af personoplysninger til private parter for at håndtere onlinekrisesituationer og onlineudbredelsen af onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn.
- (45) Forordning (EU) 2018/1725 fastsætter regler om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. Forordning (EU) 2018/1725 finder anvendelse på Europol's behandling af administrative personoplysninger, som ikke vedrører strafferetlige efterforskninger, som f.eks. personaleoplysninger, men nævnte forordnings artikel 3, nr. 2), og kapitel IX, som omhandler behandling af personoplysninger, finder på nuværende tidspunkt ikke anvendelse på Europol. For at sikre ensartet og konsekvent beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger bør kapitel IX i forordning (EU) 2018/1725 finde anvendelse på Europol i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i nævnte forordning og suppleres med nærmere bestemmelser for de specifikke behandlingsoperationer, som Europol bør udføre for at varetage sine opgaver. EDPS' tilsynsbeføjelser over for Europol's behandlingsoperationer bør derfor styrkes i overensstemmelse med de relevante beføjelser, der gælder for behandling af administrative personoplysninger, og som finder anvendelse på alle Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer i henhold til kapitel VI i forordning (EU) 2018/1725. Med henblik herpå bør EDPS, hvis Europol behandler personoplysninger

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29. april 2021 om håndtering af udbredelsen af terrorrelateret indhold online (EUT L 172 af 17.5.2021, s. 79).

til operationelle formål, kunne give Europol påbud om at bringe behandlingsoperationerne i overensstemmelse med nærværende forordning og give påbud om suspension af overførsel af oplysninger til en modtager i en medlemsstat, et tredjeland eller en international organisation, og EDPS bør kunne pålægge en administrativ bøde i tilfælde af Europol's manglende overholdelse.

- (46) Behandlingen af oplysninger med henblik på denne forordning vil kunne indebære behandling af særlige kategorier af personoplysninger som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁽¹⁴⁾. Behandling af fotografier bør ikke systematisk anses for at være behandling af særlige kategorier af personoplysninger, eftersom fotografier kun er omfattet af definitionen af biometriske data, jf. artikel 3, nr. 18), i forordning (EU) 2018/1725, når de behandles ved en specifik teknisk fremgangsmåde, der muliggør entydig identifikation eller autentifikation af en fysisk person.
- (47) Den forudgående høringsmekanisme omfattende EDPS, som er fastsat i forordning (EU) 2018/1725, er en vigtig garanti for nye typer af behandlingsoperationer. Denne mekanisme bør dog ikke finde anvendelse på specifikke individuelle operationelle aktiviteter såsom operationelle analyseprojekter, men på anvendelse af nye informations-teknologisystemer (IT-systemer) til behandling af personoplysninger og væsentlige ændringer af disse systemer, som vil indebære en høj risiko for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder. Fristen, inden for hvilken EDPS bør kræves at give skriftlig rådgivning om sådanne høringer bør ikke kunne suspenderes. I tilfælde af behandlings-aktiviteter af væsentlig betydning for udførelsen af Europol's opgaver, som er særligt hastende, bør Europol undtagelsesvis kunne indlede behandlingen allerede efter iværksættelsen af den forudgående høring, selv om fristen for at give skriftlig rådgivning fra EDPS endnu ikke er udløbet. En sådan hastende karakter kan opstå i tilfælde med væsentlig betydning for udførelsen af Europol's opgaver, når behandlingen er nødvendig for at forebygge og bekæmpe en umiddelbar trussel om en strafbar handling, der er omfattet af Europol's målsætninger, og for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser. Europol's databeskyttelsesrådgiver bør inddrages i vurderingen af, om en sådan behandling haster og er nødvendig, inden den frist, som EDPS har til at reagere på forudgående høring, udløber. Europol's databeskyttelsesrådgiver bør føre tilsyn med den pågældende behandling. EDPS bør kunne udøve sine beføjelser i forbindelse med en sådan behandling.
- (48) I betragtning af de udfordringer, som den hurtige teknologiske udvikling og terroristers og andre kriminelles udnyttelse af nye teknologier udgør for Unionens sikkerhed, er medlemsstaternes kompetente myndigheder nødt til at styrke deres teknologiske kapaciteter til at identificere, sikre og analysere de oplysninger, der er nødvendige for at efterforske strafbare handlinger. Europol bør kunne støtte medlemsstaterne med anvendelsen af nye teknologier, med at udforske nye tilgange og med at udvikle fælles teknologiske løsninger, så medlemsstaterne bedre kan forebygge og bekæmpe kriminalitet, der er omfattet af Europol's målsætninger. Samtidig bør Europol sikre, at udviklingen, anvendelsen og udbredelsen af nye teknologier styres af principperne om gennemsigtighed, forklarlighed, rimelighed og ansvarlighed, ikke underminerer de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og er i overensstemmelse med EU-retten. Med henblik herpå bør Europol kunne udføre forsknings- og innovationsprojekter vedrørende spørgsmål, der er omfattet af denne forordning, inden for det generelle anvendelsesområde for forsknings- og innovationsprojekter, som bestyrelsen har fastlagt i et bindende dokument. Dette dokument bør, hvor det er relevant, ajourføres og stilles til rådighed for EDPS. Det bør kun være muligt for disse projekter at omfatte behandling af personoplysninger, hvis visse betingelser er opfyldt, nemlig at behandlingen af personoplysninger er strengt nødvendigt, det pågældende projekts mål ikke kan nås ved anvendelsen af andre data end personoplysninger såsom syntetiske eller anonyme oplysninger, og fuld respekt for de grundlæggende rettigheder, navnlig ikkeforskelsbehandling, sikres.

Behandling af særlige kategorier af personoplysninger til forsknings- og innovationsformål bør kun tillades, hvis det er strengt nødvendigt. I betragtning af en sådan behandlings følsomhed bør der anvendes passende yderligere garantier, herunder pseudonymisering. For at afhjælpe bias i forbindelse med algoritmisk beslutningstagning bør Europol kunne behandle personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II. Europol bør føre log over al behandling af personoplysninger udført i forbindelse med sine forsknings- og innovationsprojekter alene med henblik på at kontrollere, at resultatet af databehandlingen er korrekt, og kun så længe som nødvendigt for denne kontrol. Bestemmelserne om Europol's udvikling af nye værktøjer bør ikke udgøre et retsgrundlag for deres anvendelse på EU-plan eller nationalt plan. For at fremme innovation og styrke synergier inden for forsknings- og innovationsprojekter er det vigtigt, at Europol intensiverer sit samarbejde med relevante netværk af fagfolk i medlemsstaterne og andre EU-agenturer inden for deres respektive kompetencer på dette område og støtte andre relaterede former for samarbejde såsom sekretariatsstøtte til EU-innovationsknodepunktet for indre sikkerhed som et samarbejdsnetværk af innovationslaboratorier.

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

- (49) Europol bør spille en central rolle med hensyn til at bistå medlemsstaterne med at udvikle nye teknologiske løsninger baseret på kunstig intelligens, der er relevante for at opfylde Europol's målsætninger, og som er til gavn for medlemsstaternes kompetente myndigheder i hele Unionen. Denne bistand bør gives under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, herunder ikkeforskelsbehandling. Europol bør spille en central rolle med hensyn til at fremme udviklingen og anvendelsen af etisk, pålidelig og menneskecentreret kunstig intelligens, der er underlagt solide garantier med hensyn til sikkerhed, gennemsigtighed, forklarlighed og grundlæggende rettigheder.
- (50) Europol bør underrette EDPS forud for iværksættelsen af sine forsknings- og innovationsprojekter, der omfatter behandling af personoplysninger. Europol bør enten underrette eller høre sin bestyrelse i overensstemmelse med visse kriterier, der bør fastsættes i relevante retningslinjer. Europol bør ikke behandle oplysninger med henblik på forsknings- og innovationsprojekter uden samtykke fra den medlemsstat, det EU-organ, det tredjeland eller den internationale organisation, der har meddelt oplysningerne til Europol, medmindre den pågældende medlemsstat, det pågældende EU-organ, det pågældende tredjeland eller den pågældende internationale organisation på forhånd har givet tilladelse til en sådan behandling med henblik på dette formål. For hvert projekt bør Europol forud for behandlingen foretage en konsekvensanalyse vedrørende databeskyttelse for at sikre fuld overholdelse af retten til databeskyttelse og alle andre grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder for de registrerede. Konsekvensanalysen vedrørende databeskyttelse bør omfatte en vurdering af, om de personoplysninger, der skal behandles, er passende, nødvendige og forholdsmæssige i forhold til projektets specifikke formål, herunder kravet om dataminimering og en vurdering af eventuelle bias i resultatet og i de personoplysninger, der skal behandles med henblik på projektets specifikke formål, samt de foranstaltninger, der påtænkes truffet for at imødegå disse risici. Europol's udvikling af nye værktøjer bør ikke berøre retsgrundlaget, herunder grundene til behandling af de pågældende personoplysninger, som efterfølgende vil være nødvendigt for deres anvendelse på EU-plan eller nationalt plan.
- (51) At give Europol yderligere værktøjer og kapaciteter kræver en styrkelse af den demokratiske kontrol af Europol og Europol's ansvarlighed. Fælles parlamentarisk kontrol er et vigtigt element i den politiske overvågning af Europol's aktiviteter. For at muliggøre en effektiv politisk overvågning af den måde, hvorpå Europol anvender de yderligere værktøjer og kapaciteter, den får i medfør af denne forordning, bør Europol hvert år give Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol og medlemsstaterne detaljerede oplysninger om udviklingen, udbredelsen, anvendelsen og effektiviteten af disse værktøjer og kapaciteter og resultatet af deres anvendelse, navnlig om forsknings- og innovationsprojekter samt nye aktiviteter eller oprettelsen af nye specialiserede centre inden for Europol. For at afspejle den dobbelte kompetence, som Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol har, bør to repræsentanter for Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol, én for Europa-Parlamentet og én for de nationale parlamenter, desuden indbydes til mindst to ordinære bestyrelsesmøder om året for at tale til bestyrelsen på vegne af Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol og for at drøfte den konsoliderede årsberetning, det samlede programmeringsdokument og det årlige budget, de skriftlige spørgsmål og svar fra Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol samt eksterne forbindelser og partnerskaber, samtidig med at de forskellige roller og ansvarsområder for bestyrelsen og Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol respekteres i overensstemmelse med denne forordning. Bestyrelsen bør sammen med repræsentanterne for Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol kunne fastlægge andre spørgsmål af politisk interesse, der skal drøftes. I overensstemmelse med den tilsynsrolle, som Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol varetager, bør de to repræsentanter for Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol ikke have stemmeret i bestyrelsen. Planlagte forsknings- og innovationsaktiviteter bør fastlægges i det samlede programmeringsdokument, der indeholder Europol's flerårige programmering og det årlige arbejdsprogram, og transmitteres til Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol.
- (52) Efter et forslag fra den administrerende direktør bør bestyrelsen udpege en ansvarlig for grundlæggende rettigheder, som bør være ansvarlig for at støtte Europol i forbindelse med sikring af overholdelsen af de grundlæggende rettigheder i alle dets aktiviteter og opgaver, navnlig Europol's forsknings- og innovationsprojekter og dets udveksling af personoplysninger med private parter. Det bør være muligt at udpege et medlem af Europol's eksisterende personale, som har modtaget særlig uddannelse i ret og praksis vedrørende grundlæggende rettigheder, som den ansvarlige for grundlæggende rettigheder. Den ansvarlige for grundlæggende rettigheder bør arbejde tæt sammen med databeskyttelsesrådgiveren inden for rammerne af deres respektive kompetencer. For så vidt angår spørgsmål vedrørende databeskyttelse bør databeskyttelsesrådgiveren have det fulde ansvar.
- (53) Målet for denne forordning, nemlig at støtte og styrke medlemsstaternes kompetente myndigheders indsats for og deres indbyrdes samarbejde om at forebygge og bekæmpe grov kriminalitet, der berører to eller flere medlemsstater, samt terrorisme og de former for kriminalitet, der berører en fælles interesse, som er omfattet af en EU-politik, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af den grænseoverskridende karakter af grov kriminalitet og terrorisme og behovet for en koordineret indsats mod relaterede sikkerhedstrusler bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

- (54) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Irland meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (55) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (56) EDPS er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav en udtalelse den 8. marts 2021 ⁽¹⁵⁾.
- (57) Denne forordning respekterer fuldt ud de grundlæggende rettigheder og garantier og følger de principper, som navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) anerkender, navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv og retten til beskyttelse af personoplysninger som fastsat i chartrets artikel 7 og 8 samt artikel 16 i TEUF. I betragtning af betydningen af behandling af personoplysninger for retshåndhævelsesarbejdet generelt og for den støtte, der ydes af Europol, i særdeleshed, bør denne forordning indeholde øgede garantier samt mekanismer til demokratisk kontrol og ansvarlighed for at sikre, at Euopols aktiviteter og opgaver udføres under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder som nedfældet i chartret, navnlig rettigheder som lighed for loven, ikkeforskelsbehandling og adgang til effektive retsmidler ved den kompetente nationale domstol til prøvelse af de foranstaltninger, som træffes i medfør af denne forordning. Enhver behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning bør være begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt, og underlagt klare betingelser, strenge krav og effektivt tilsyn fra EDPS.
- (58) Forordning (EU) 2016/794 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (59) For at muliggøre øjeblikkelig anvendelse af denne forordnings foranstaltninger bør den træde i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EU) 2016/794 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 ændres således:

a) Litra h)-k) og m), n) og o) udgår.

b) Litra p) affattes således:

»p) »administrative personoplysninger«: andre personoplysninger, der behandles af Europol, end operationelle personoplysninger«.

c) Følgende litraer tilføjes:

»q) »efterforskningsoplysninger«: oplysninger, som en medlemsstat, Den Europæiske Anklagemyndighed (»EPPO«), der er oprettet ved Rådets forordning (EU) 2017/1939 (*), Eurojust eller et tredjeland har tilladelse til at behandle under en igangværende strafferetlig efterforskning vedrørende en eller flere medlemsstater i overensstemmelse med proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til EU-ret eller national ret, eller som en medlemsstat, EPPO eller et tredjeland har videregivet til Europol til støtte for en sådan igangværende strafferetlig efterforskning, og som indeholder personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II

r) »terrorrelateret indhold«: terrorrelateret indhold som defineret i artikel 2, nr. 7), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 (**)

s) »onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn«: onlinemateriale, der udgør børnepornografi som defineret i artikel 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU (***) eller pornografisk optræden som defineret i nævnte direktivs artikel 2, litra e)

⁽¹⁵⁾ EUT C 143 af 23.4.2021, s. 6.

- t) »onlinekrisesituation«: udbredelse af onlineindhold, der stammer fra en igangværende eller nylig virkelig begivenhed, og som viser skade på liv eller fysisk integritet eller opfordrer til at forvolde umiddelbar skade på liv eller fysisk integritet, og som har til formål eller har den virkning at intimidere en befolkning i alvorlig grad, forudsat at der er en forbindelse eller en begrundet mistanke om en forbindelse til terrorisme eller voldelig ekstremisme, og at der forventes potentiel eksponentiel mangedobling og viralitet af dette indhold på tværs af flere onlinetjenester
- u) »kategori af videregivelser af personoplysninger«: en gruppe videregivelser af personoplysninger, hvor oplysningerne vedrører den samme specifikke situation, og hvor videregivelserne omfatter de samme kategorier af personoplysninger og de samme kategorier af registrerede
- v) »forsknings- og innovationsprojekter« projekter vedrørende spørgsmål, der er omfattet af denne forordning, med henblik på udvikling, uddannelse, afprøvning og validering af algoritmer til udvikling af specifikke værktøjer og andre specifikke forsknings- og innovationsprojekter, som er relevante for at nå Europols målsætninger.

(*) Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (»EPPO«) (EUT L 283 af 31.10.2017, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29. april 2021 om håndtering af udbredelsen af terrorrelateret indhold online (EUT L 172 af 17.5.2021, s. 79).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).«

2) Artikel 4 ændres således:

a) Stk. 1 ændres således:

i) Følgende litra indsættes:

- »ha) yde administrativ og finansiel støtte til medlemsstaternes særlige indsatsenheder som omhandlet i Rådets afgørelse 2008/617/RIA (*)

(*) Rådets afgørelse 2008/617/RIA af 23. juni 2008 om forbedring af samarbejdet mellem EU-medlemsstaternes særlige indsatsenheder i krisesituationer (EUT L 210 af 6.8.2008, s. 73).«

ii) Litra j) affattes således:

- »j) samarbejde med de EU-organer, der er oprettet med hjemmel i afsnit V i TEUF, med OLAF og med Den Europæiske Unions Agentur for Cybersikkerhed (ENISA), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/881 (*), navnlig gennem informationsudvekslinger og ved at yde analytisk støtte på områder, der falder ind under deres respektive kompetencer

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/881 af 17. april 2019 om ENISA (Den Europæiske Unions Agentur for Cybersikkerhed), om cybersikkerhedscertificering af informations- og kommunikationsteknologi og om ophævelse af forordning (EU) nr. 526/2013 (forordningen om cybersikkerhed) (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 15).«

iii) Litra m) affattes således:

- »m) støtte medlemsstaternes indsats for at forebygge og bekæmpe de former for kriminalitet, der er anført i bilag I, som lettes, fremmes eller begås ved hjælp af internettet, herunder ved:
 - i) at bistå medlemsstaternes kompetente myndigheder på deres anmodning med at reagere på cyberangreb af formodet kriminel oprindelse
 - ii) at samarbejde med medlemsstaternes kompetente myndigheder med hensyn til påbud om fjernelse, jf. artikel 14 i forordning (EU) 2021/784, og

- iii) at foretage indberetninger af onlineindhold til de berørte udbydere af onlinetjenester med henblik på deres frivillige overvejelse af, om det pågældende indhold er i overensstemmelse med deres egne vilkår og betingelser».

iv) Følgende litraer tilføjes:

- »r) bistå medlemsstaterne med at identificere personer, hvis kriminelle handlinger er omfattet af de former for kriminalitet, der er anført i bilag I, og som udgør en høj sikkerhedsrisiko
- s) lette fælles, koordinerede og prioriterede efterforskninger vedrørende de i litra r) omhandlede personer
- t) støtte medlemsstaterne i behandlingen af oplysninger, der er meddelt Europol af tredjelande eller internationale organisationer, om personer, der er involveret i terrorisme eller i grov kriminalitet, og foreslå, at medlemsstaterne i Unionens interesse efter eget skøn og med forbehold af egen kontrol og analyse af disse oplysninger kan indlæse indberetninger med oplysninger om tredjelandsstatsborgere (»indberetninger med oplysninger«) i Schengeninformationssystemet (SIS) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 (*)
- u) støtte gennemførelsen af evaluerings- og overvågningsmekanismen til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne i henhold til forordning (EU) nr. 1053/2013 inden for Europols målsætninger gennem levering af ekspertise og analyser, hvor det er relevant
- v) proaktivt overvåge forsknings- og innovationsaktiviteter, der er relevante for at nå Europols målsætninger, og bidrage til sådanne aktiviteter ved at støtte relaterede aktiviteter i medlemsstaterne og ved at gennemføre dets egne forsknings- og innovationsaktiviteter, herunder projekter vedrørende udvikling, uddannelse, afprøvning og validering af algoritmer til udvikling af specifikke værktøjer til brug af retshåndhævelsesmyndigheder, og formidle resultaterne af disse aktiviteter til medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 67
- w) bidrage til at skabe synergier mellem EU-organers forsknings- og innovationsaktiviteter, der er relevante for at opnå Europols målsætninger, herunder gennem EU-innovationsknudepunktet for indre sikkerhed, og i tæt samarbejde med medlemsstaterne
- x) på medlemsstaternes anmodning støtte deres indsats for at håndtere onlinekrisesituationer, navnlig ved at give private parter de oplysninger, der er nødvendige for at identificere relevant onlineindhold
- y) støtte medlemsstaternes indsats for at bekæmpe onlineudbredelsen af onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn
- z) samarbejde i overensstemmelse med artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 (**) med finansielle efterretningsenheder (FIU'er), der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (***), gennem den relevante nationale Europolenhed eller, hvis den relevante medlemsstat tillader det, direkte kontakt med FIU'erne, navnlig gennem udveksling af oplysninger og levering af analyser til medlemsstaterne for at støtte grænseoverskridende efterforskninger af tværnationale kriminelle organisationers hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde, om ændring og ophævelse af Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1986/2006 og Kommissionens afgørelse 2010/261/EU (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 56).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1153 af 20. juni 2019 om regler, der letter brugen af finansielle og andre oplysninger med henblik på forebyggelse, afsløring, efterforskning eller retsforfølgning af visse strafbare handlinger, og om ophævelse af Rådets afgørelse 2000/642/RIA (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 122).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).«

v) Følgende afsnit tilføjes:

»For at en medlemsstat inden for en periode på 12 måneder efter, at Europol har fremsat forslag om mulig indlæsning af en indberetning med oplysninger som omhandlet i første afsnit, litra t), kan underrette de øvrige medlemsstater og Europol om resultatet af kontrollen og analysen af oplysningerne og om, hvorvidt indberetningen er blevet indlæst i SIS, skal der indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering.

Medlemsstaterne underretter Europol om alle indberetninger med oplysninger, der er indlæst i SIS, og om oplysninger om søgemnet for sådanne indberetninger med oplysninger og kan gennem Europol underrette det tredjeland eller den internationale organisation, som har meddelt de oplysninger, der førte til indlæsning af indberetningen med oplysninger, om søgemnet for en sådan indberetning med oplysninger i overensstemmelse med proceduren i forordning (EU) 2018/1862.«

b) Stk. 2, andet punktum, affattes således:

»Europol bistår tillige med den operationelle gennemførelse af disse prioriteter, navnlig inden for den europæiske tværfaglige platform mod kriminalitetstrusler (EMPACT), herunder ved at levere og yde administrativ, logistisk, finansiel og operationel støtte til operationelle og strategiske aktiviteter, der ledes af medlemsstaterne.«

c) I stk. 3 tilføjes følgende punktum:

»Europol udarbejder tillige en trusselsanalyse på grundlag af de oplysninger, det råder over, om kriminelle fænomener og tendenser, til støtte for Kommissionen og medlemsstaterne ved deres gennemførelse af risikovurderinger.«

d) Følgende stykker indsættes:

»4a. Europol bistår medlemsstaterne og Kommissionen med at udpege centrale forskningstemaer.

Europol bistår Kommissionen med at udarbejde og gennemføre de EU-rammeprogrammer for forsknings- og innovationsaktiviteter, som er relevante for at nå Europol's målsætninger.

Europol kan, hvor det er hensigtsmæssigt, formidle resultaterne af sine forsknings- og innovationsaktiviteter som led i sit bidrag til at skabe synergier mellem relevante EU-organers forsknings- og innovationsaktiviteter i overensstemmelse med stk. 1, første afsnit, litra w).

Europol træffer alle nødvendige foranstaltninger for at undgå interessekonflikter. Europol må ikke modtage støtte fra et givent EU-rammeprogram, hvor det bistår Kommissionen med at udpege centrale forskningstemaer og med at udarbejde og gennemføre dette program.

I forbindelse med udformningen og konceptualiseringen af forsknings- og innovationsaktiviteter vedrørende spørgsmål, der er omfattet af denne forordning, kan Europol, hvor det er hensigtsmæssigt, rådføre sig med Kommissionens Fælles Forskningscenter.

4b. Europol støtter medlemsstaterne i forbindelse med screening, for så vidt angår de forventede konsekvenser for sikkerheden, af specifikke tilfælde af udenlandske direkte investeringer i Unionen i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/452 (*), der vedrører virksomheder, som leverer teknologier, herunder software, der anvendes af Europol til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet, der er omfattet af Europol's målsætninger.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/452 af 19. marts 2019 om et regelsæt for screening af udenlandske direkte investeringer i Unionen (EUT L 79 I af 21.3.2019, s. 1).«

e) Stk. 5 affattes således:

»5. Europol må ikke anvende tvangsindgreb under udøvelsen af sine opgaver.

Europolansatte kan yde operationel støtte til medlemsstaternes kompetente myndigheder under udførelsen af efterforskningsforanstaltninger på deres anmodning og i overensstemmelse med deres nationale ret, navnlig ved at levere grænseoverskridende udveksling af oplysninger, ved at yde kriminalteknisk og teknisk støtte og ved at være til stede under udførelsen af disse foranstaltninger. Europolansatte må ikke selv have beføjelse til at udføre efterforskningsforanstaltninger.«

f) Følgende stykke tilføjes:

»5a. Europol sikrer, at de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der er nedfældet i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), overholdes ved udførelsen af dets opgaver.«

3) Artikel 6 ændres således:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Uden at det berører stk. 1, kan den administrerende direktør, hvis denne finder, at der bør indledes en strafferetlig efterforskning af en konkret strafbar handling, som kun vedrører én medlemsstat, men berører en fælles interesse, der er omfattet af en EU-politik, foreslå de kompetente myndigheder i den berørte medlemsstat gennem dennes nationale enhed at indlede, gennemføre eller koordinere en sådan strafferetlig efterforskning.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. De nationale enheder underretter uden unødigt ophold Europol, for så vidt angår enhver anmodning i henhold til stk. 1, eller den administrerende direktør, for så vidt angår ethvert forslag i henhold til stk. 1a, om den beslutning, som medlemsstaternes kompetente myndigheder træffer.«

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Europol underretter straks Eurojust og, hvor det er relevant, EPPO om alle anmodninger i henhold til stk. 1, alle forslag i henhold til stk. 1a og om enhver beslutning, som den kompetente myndighed i en medlemsstat har truffet i henhold til stk. 2.«

4) Artikel 7, stk. 8, affattes således:

»8. Hver medlemsstat sikrer, at dets FIU inden for rammerne af dets mandat og kompetence og med forbehold af nationale proceduremæssige garantier har tilladelse til at besvare behørigt begrundede anmodninger fra Europol i overensstemmelse med artikel 12 i direktiv (EU) 2019/1153 vedrørende finansielle oplysninger og finansielle analyser, enten gennem den nationale Europolenhed eller, hvis denne medlemsstat tillader det, ved direkte kontakter mellem FIU'en og Europol.«

5) Artikel 11, stk. 1, ændres således:

a) Litra a) affattes således:

»a) hvert år med et flertal på to tredjedele af sine medlemmer og i overensstemmelse med denne forordnings artikel 12 vedtage et samlet programmeringsdokument, jf. artikel 32 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2019/715 (*).

(*) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2019/715 af 18. december 2018 om rammefinansforordningen for de organer, der er nedsat i henhold til TEUF og Euratomtraktaten og omhandlet i artikel 70 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 (EUT L 122 af 10.5.2019, s. 1).«

b) Følgende litraer tilføjes:

»v) udpege den ansvarlige for grundlæggende rettigheder, jf. artikel 41c

w) præcisere de kriterier, på grundlag af hvilke Europol kan fremsætte forslag om mulig indlæsning af indberetninger med oplysninger i SIS.«

6) Artikel 12 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Bestyrelsen vedtager senest den 30. november hvert år et samlet programmeringsdokument med Europol's flerårige programmering og årlige arbejdsprogram på grundlag af et forslag fra den administrerende direktør og under hensyntagen til Kommissionens udtalelse og for den flerårige programmerings vedkommende efter høring af Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol.

Hvis bestyrelsen beslutter helt eller delvist ikke at tage hensyn til Kommissionens udtalelse, der er omhandlet i første afsnit, skal Europol give en udførlig begrundelse.

Hvis bestyrelsen beslutter ikke at tage hensyn til et af de spørgsmål, der rejses af Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol i overensstemmelse med artikel 51, stk. 2, litra c), skal Europol give en udførlig begrundelse.

Når det samlede programmeringsdokument er vedtaget, fremsender bestyrelsen det til Rådet, Kommissionen og Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol.

b) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»Den flerårige programmering skal indeholde den overordnede strategiske programmering, herunder målsætningerne, de forventede resultater og resultatindikatorerne. Den skal endvidere indeholde ressourceplanlægningen, herunder det flerårige budget og stillingsfortegnelsen. Den skal indeholde strategien for forholdet til tredjelande og internationale organisationer og Europolis planlagte forsknings- og innovationsaktiviteter.«

7) Artikel 14, stk. 4, affattes således:

»4. Bestyrelsen kan indbyde enhver, hvis synspunkter kan være relevante for diskussionen, til at deltage i mødet som observatør uden stemmeret.

To repræsentanter for Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol indbydes til at deltage i to ordinære bestyrelsesmøder om året som observatører uden stemmeret for at drøfte følgende spørgsmål af politisk interesse:

- a) den konsoliderede årsberetning, jf. artikel 11, stk. 1, litra c), for det foregående år
- b) det samlede programmeringsdokument, jf. artikel 12, for det følgende år og det årlige budget
- c) skriftlige spørgsmål og svar fra Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol
- d) spørgsmål vedrørende eksterne forbindelser og partnerskaber.

Bestyrelsen kan sammen med repræsentanterne for Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol fastlægge andre spørgsmål af politisk interesse, der skal drøftes på møderne, jf. første afsnit.

8) Artikel 16 ændres således:

a) Stk. 3 affattes således:

»3. Rådet eller Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol kan anmode den administrerende direktør om at aflægge rapport om udførelsen af vedkommendes hverv.«

b) Stk. 5 ændres således:

i) Litra d) affattes således:

»d) udarbejdelse af udkastet til det samlede programmeringsdokument, jf. artikel 12, og forelæggelse heraf for bestyrelsen efter høring af Kommissionen og Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol.«

ii) Følgende litra indsættes:

»oa) informering af bestyrelsen om de aftalememoranda, der undertegnes med private parter.«

9) Artikel 18 ændres således:

a) Stk. 2 ændres således:

i) Litra d) affattes således:

»d) lettelse af informationsudvekslingen mellem medlemsstater, Europol, andre EU-organer, tredjelande, internationale organisationer og private parter.«

ii) Følgende litraer tilføjes:

»e) forsknings- og innovationsprojekter

f) bistand til medlemsstaterne på deres anmodning med at informere offentligheden om mistænkte eller dømte personer, der er eftersøgt på grundlag af en national retsafgørelse vedrørende en strafbar handling, som er omfattet af Europolis målsætninger, og lette offentlighedens meddelelse af oplysninger om disse personer til medlemsstaterne og Europol.«

b) Følgende stykke indsættes:

»3a. Hvis det er nødvendigt for at nå målsætningerne for Europol's forsknings- og innovationsprojekter, udføres behandling af personoplysninger med henblik herpå kun inden for rammerne af Europol's forsknings- og innovationsprojekter med klart definerede formål og målsætninger og i overensstemmelse med artikel 33a.«

c) Stk. 5 affattes således:

»5. Uden at det berører artikel 8, stk. 4, artikel 18, stk. 2, litra e), artikel 18a og databehandling i henhold til artikel 26, stk. 6c, hvor Europol's infrastruktur anvendes til bilaterale udvekslinger af personoplysninger, og Europol ikke har adgang til indholdet af oplysningerne, er de kategorier af personoplysninger og de kategorier af registrerede, hvis oplysninger må indsamles og behandles med henblik på nærværende artikels stk. 2, opført i bilag II.«

d) Følgende stykke indsættes:

»5a. I overensstemmelse med artikel 73 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 (*) foretager Europol, hvis det er hensigtsmæssigt og for så vidt som det er muligt, en klar sondring mellem personoplysninger, der vedrører de forskellige kategorier af registrerede, der er opført i bilag II.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).«

e) Stk. 6 affattes således:

»6. Europol kan midlertidigt behandle oplysninger med henblik på at afgøre, om de pågældende oplysninger er relevante for dets opgaver og i så fald til hvilke af de i stk. 2 anførte formål. Fristen for behandling af sådanne oplysninger med henblik herpå må ikke være på over seks måneder fra modtagelsen af disse oplysninger.«

f) Følgende stykker indsættes:

»6a. Forud for behandlingen af oplysninger i henhold til denne artikels stk. 2, og hvor det er strengt nødvendigt udelukkende for at fastslå, om personoplysninger overholder denne artikels stk. 5, må Europol midlertidigt behandle personoplysninger, der er meddelt det i henhold til artikel 17, stk. 1, og 2, herunder ved at sammenholde disse oplysninger med alle de oplysninger, som Europol allerede behandler i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 5.

Europol behandler personoplysninger i henhold til første afsnit i en periode på højst 18 måneder fra det tidspunkt, hvor Europol har sikret sig, at disse oplysninger er omfattet af dets målsætninger, eller i begrundede tilfælde i en længere periode, hvis det er nødvendigt med henblik på denne artikel. Europol underretter EDPS om en eventuel forlængelse af behandlingsperioden. Den maksimale databehandlingsperiode i henhold til første afsnit er tre år. Sådanne personoplysninger skal opbevares funktionelt adskilt fra andre oplysninger.

Hvis Europol konkluderer, at personoplysninger, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, ikke overholder stk. 5, sletter Europol disse oplysninger og underretter, hvis det er relevant, leverandøren af disse slettede oplysninger herom.

6b. På forslag af den administrerende direktør, efter at have hørt EDPS og med behørig hensyntagen til de i artikel 71 i forordning (EU) 2018/1725 omhandlede principper præciserer bestyrelsen betingelserne for behandling af de i nærværende artikels stk. 6 og 6a omhandlede oplysninger, navnlig med hensyn til meddelelse af, adgang til og brug af disse oplysninger samt tidsfrister for opbevaring og sletning af sådanne oplysninger, som ikke må overskride dem, der er fastsat i nærværende artikels stk. 6 og 6a.«

10) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 18a

Behandling af personoplysninger til støtte for en strafferetlig efterforskning

1. Hvis det er nødvendigt for at støtte en igangværende konkret strafferetlig efterforskning, der er omfattet af Europols målsætninger, må Europol behandle personoplysninger, som ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, hvis:

a) en medlemsstat, EPPO eller Eurojust meddeler efterforskningsoplysninger til Europol i henhold til artikel 17, stk. 1, litra a) eller b), og anmoder Europol om at støtte den pågældende efterforskning:

i) ved hjælp af operationel analyse i henhold til artikel 18, stk. 2, litra c), eller

ii) i ekstraordinære og behørigt begrundede tilfælde ved krydstjek i henhold til artikel 18, stk. 2, litra a)

b) Europol vurderer, at det ikke er muligt at foretage den operationelle analyse i henhold til artikel 18, stk. 2, litra c), eller krydstjekket i henhold til artikel 18, stk. 2, litra a), til støtte for denne efterforskning uden at behandle personoplysninger, der ikke overholder artikel 18, stk. 5.

Resultaterne af den i første afsnit, litra b), omhandlede vurdering skal dokumenteres og sendes til EDPS til orientering, når Europol ophører med at støtte den i første afsnit omhandlede efterforskning.

2. Hvor den i stk. 1, første afsnit, litra a), omhandlede medlemsstat ikke længere har tilladelse til at behandle oplysningerne i den i stk. 1 omhandlede igangværende konkrete strafferetlige efterforskning i overensstemmelse med proceduremæssige krav og garantier i henhold til dens gældende nationale ret, underretter den Europol.

Hvor EPPO eller Eurojust meddeler efterforskningsoplysninger til Europol, og det ikke længere har tilladelse til at behandle disse oplysninger i den i stk. 1 omhandlede igangværende konkrete strafferetlige efterforskning i overensstemmelse med proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til EU-retten og national ret, underretter det Europol.

3. Europol kan behandle efterforskningsoplysninger i overensstemmelse med artikel 18, stk. 2, så længe det støtter den igangværende konkrete strafferetlige efterforskning, for hvilken efterforskningsoplysningerne blev meddelt i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra a), og kun med henblik på at støtte denne efterforskning.

4. Europol kan opbevare de efterforskningsoplysninger, der meddeles i overensstemmelse med stk. 1, første afsnit, litra a), og resultatet af sin behandling af disse oplysninger ud over den behandlingsperiode, der er fastsat i stk. 3, efter anmodning fra leverandøren af disse efterforskningsoplysninger, udelukkende med henblik på at sikre rigtigheden, pålideligheden og sporbarheden af kriminalefterretningsprocessen, og kun så længe retssagen vedrørende den konkrete strafferetlige efterforskning, med henblik på hvilken de pågældende oplysninger blev meddelt, er igangværende.

Leverandørerne af efterforskningsoplysninger, jf. stk. 1, første afsnit, litra a), eller med deres samtykke en medlemsstat, hvor retssagen vedrørende en relateret strafferetlig efterforskning er igangværende, kan anmode Europol om at opbevare efterforskningsoplysningerne og resultatet af dets operationelle analyse af disse oplysninger ud over den behandlingsperiode, der er fastsat i stk. 3, med henblik på at sikre rigtigheden, pålideligheden og sporbarheden af kriminalefterretningsprocessen, og kun så længe retssagen vedrørende den konkrete strafferetlige efterforskning er igangværende i den pågældende anden medlemsstat.

5. Uden at det berører behandlingen af personoplysninger i henhold til artikel 18, stk. 6a, opbevares personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, funktionelt adskilt fra andre oplysninger og må kun behandles, hvis det er forholdsmæssigt og nødvendigt for formålene i nærværende artikels stk. 3, 4 og 6.

Bestyrelsen fastsætter på forslag af den administrerende direktør og efter høring af EDPS betingelserne for meddelelse og behandling af personoplysninger i overensstemmelse med stk. 3 og 4.

6. Denne artikels stk. 1-4 finder også anvendelse, når Europol meddeles personoplysninger fra et tredjeland som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a, og dette tredjeland meddeler efterforskningsoplysninger til Europol med henblik på en operationel analyse, der bidrager til den konkrete strafferetlige efterforskning i en eller flere medlemsstater, som Europol støtter, forudsat at tredjelandet indhentede oplysningerne inden for rammerne af en konkret strafferetlig efterforskning i overensstemmelse med de proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til dets nationale strafferet.

Hvis et tredjeland meddeler efterforskningsoplysninger til Europol i overensstemmelse med første afsnit, kan databeskyttelsesrådgiveren, hvor det er hensigtsmæssigt, underrette EDPS herom.

Europol kontrollerer, at mængden af personoplysninger, jf. første afsnit, ikke er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til efterforskningen af den konkrete strafferetlige efterforskning i den berørte medlemsstat. Hvis Europol finder, at der er indikation på, at sådanne oplysninger er åbenbart uforholdsmæssige eller er indsamlet i åbenlys strid med de grundlæggende rettigheder, må Europol ikke behandle oplysningerne og skal slette dem.

Europol må kun få adgang til personoplysninger, der behandles i medfør af dette stykke, hvis det er nødvendigt for at støtte den konkrete strafferetlige efterforskning, med henblik på hvilken de blev meddelt. Disse personoplysninger må kun deles inden for Unionen.»

11) Artikel 19, stk. 1 og 2, affattes således:

»1. Medlemsstater, EU-organer, tredjelande eller internationale organisationer, der meddeler oplysninger til Europol, bestemmer i overensstemmelse med artikel 18, til hvilket eller hvilke formål disse oplysninger skal behandles.

Hvor en i første afsnit omhandlet leverandør af oplysninger ikke har overholdt nævnte afsnit, behandler Europol efter aftale med leverandøren af de pågældende oplysninger disse oplysninger med henblik på at fastslå deres relevans samt til hvilket eller hvilke formål de yderligere skal behandles.

Europol må kun behandle oplysninger til andre formål end dem, som oplysningerne blev meddelt til, hvis leverandøren af oplysningerne har givet tilladelse hertil.

Oplysninger, der er meddelt til formålene i artikel 18, stk. 2, litra a)-d), må også behandles af Europol til formålet i artikel 18, stk. 2, litra e), i overensstemmelse med artikel 33a.

2. Medlemsstater, EU-organer, tredjelande og internationale organisationer kan ved meddelelse af oplysninger til Europol anføre, om adgangen til oplysningerne eller brugen af dem generelt eller konkret skal begrænses, herunder med hensyn til deres videregivelse, transmission, sletning eller tilintetgørelse. Hvis behovet for sådanne begrænsninger opstår, efter oplysningerne er blevet meddelt, informerer de Europol herom. Europol skal overholde sådanne begrænsninger.»

12) Artikel 20 ændres således:

a) Følgende stykke indsættes:

»2a. Inden for rammerne af operationelle analyseprojekter omhandlet i artikel 18, stk. 3, og under overholdelse af de regler og garantier for behandling af personoplysninger, som er fastsat i denne forordning, kan medlemsstaterne beslutte, hvilke oplysninger Europol skal gøre direkte tilgængelige for andre udvalgte medlemsstater med henblik på fælles operationel analyse i konkrete efterforskninger, jf. dog eventuelle begrænsninger angivet i henhold til artikel 19, stk. 2, og i overensstemmelse med procedurerne i de i artikel 18, stk. 7, omhandlede retningslinjer.»

b) Stk. 3, indledningen, affattes således:

»3. I overensstemmelse med national ret må de i stk. 1, 2 og 2a omhandlede oplysninger kun tilgås og viderebehandles af medlemsstaterne med det formål at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge:«.

13) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 20a

Forbindelser med Den Europæiske Anklagemyndighed

1. Europol etablerer og opretholder et tæt samarbejde med EPPO. Inden for rammerne af dette samarbejde handler Europol og EPPO inden for deres respektive mandater og kompetencer. I dette øjemed indgår de en samarbejdsordning om de nærmere regler for deres samarbejde.

2. Efter anmodning fra EPPO i overensstemmelse med artikel 102 i forordning (EU) 2017/1939 støtter Europol EPPO's efterforskning og samarbejder med den ved at meddele oplysninger og yde analytisk støtte, indtil EPPO afgrør, om den skal retsforfølge eller på anden måde afslutte sagen.

3. Med henblik på at meddele oplysninger til EPPO i henhold til denne artikels stk. 2 træffer Europol alle hensigtsmæssige foranstaltninger for at give EPPO mulighed for at få indirekte adgang til oplysninger om strafbare handlinger, der er omfattet af EPPO's kompetence, og som er meddelt til formålene i artikel 18, stk. 2, litra a), b) og c), for at få svar på, om der findes oplysninger om søgeemnet. I tilfælde af, at der findes oplysninger om søgeemnet, underrettes kun Europol, og det berører ikke eventuelle begrænsninger, som de i artikel 19, stk. 1, omhandlede leverandører af oplysninger har anført i henhold til artikel 19, stk. 2.

Hvis der findes oplysninger om søgeemnet, indleder Europol den procedure, hvorefter de oplysninger, der svarer til søgeemnet, kan deles i overensstemmelse med afgørelsen fra den i artikel 19, stk. 1, omhandlede leverandør af oplysninger, og kun i det omfang de oplysninger, der svarer til søgeemnet, er relevante for anmodningen i henhold til nærværende artikels stk. 2.

4. Europol underretter uden unødigt ophold EPPO om enhver kriminel adfærd, i forbindelse med hvilken EPPO kan udøve sin kompetence i overensstemmelse med artikel 22 og artikel 25, stk. 2 og 3, i forordning (EU) 2017/1939, jf. dog eventuelle begrænsninger, som leverandøren af oplysningerne har anført i henhold til nærværende forordnings artikel 19, stk. 2.

Hvis Europol underretter EPPO i medfør af første afsnit, underretter det straks de berørte medlemsstater.

Hvis oplysninger om kriminel adfærd, i forbindelse med hvilken EPPO kan udøve sin kompetence, er blevet meddelt Europol af en medlemsstat, som har angivet begrænsninger i anvendelsen af disse oplysninger i henhold til denne forordnings artikel 19, stk. 2, underretter Europol EPPO om eksistensen af disse begrænsninger og henviser sagen til den berørte medlemsstat. Den berørte medlemsstat samarbejder direkte med EPPO for at overholde artikel 24, stk. 1 og 4, i forordning (EU) 2017/1939.«

14) I artikel 21 tilføjes følgende stykke:

»8. Hvis Europol under behandlingen af oplysninger i forbindelse med en konkret strafferetlig efterforskning eller et konkret projekt finder oplysninger, der er relevante for en eventuel ulovlig aktivitet, der skader Unionens finansielle interesser, meddeler Europol straks OLAF disse oplysninger, jf. dog eventuelle begrænsninger, som de medlemsstater, der meddelte disse oplysninger, har anført i henhold til artikel 19, stk. 2.

Hvis Europol meddeler OLAF oplysninger i medfør af første afsnit, underretter det straks de berørte medlemsstater.«

15) Artikel 23, stk. 7, affattes således:

»7. Medlemsstaters, EU-organers, tredjelandes, internationale organisationers eller private parter videregivelse til andre af personoplysninger, som Europol er i besiddelse af, er forbudt, medmindre Europol forinden udtrykkelig har givet tilladelse hertil.«

16) Overskriften til afdeling 2 affattes således:

»Transmission, videregivelse og udveksling af personoplysninger«.

17) Artikel 24 affattes således:

»Artikel 24

Transmission af personoplysninger til EU-organer

1. Europol må kun transmittere personoplysninger til et EU-organ i overensstemmelse med artikel 71, stk. 2, i forordning (EU) 2018/1725, med forbehold af yderligere begrænsninger i henhold til nærværende forordning og uden at det berører nærværende forordnings artikel 67, hvis disse oplysninger er forholdsmæssige og nødvendige for den retmæssige udførelse af det modtagende EU-organs opgaver.

2. Efter anmodning om transmission af personoplysninger fra et andet EU-organ, kontrollerer Europol det andet EU-organs kompetence. Hvis Europol ikke kan bekræfte, at transmissionen af personoplysningerne er nødvendig i overensstemmelse med stk. 1, indhenter Europol yderligere oplysninger fra det anmodende EU-organ.

Det anmodende EU-organ sikrer, at nødvendigheden af transmissionen af personoplysningerne kan verificeres.

3. Det modtagende EU-organ må kun behandle de i stk. 1 og 2 omhandlede personoplysninger til de formål, hvortil de blev transmitteret.«

18) Artikel 25 ændres således:

a) Stk. 1 ændres således:

i) Indledningen affattes således:

»1. Med forbehold af begrænsninger, der er anført i henhold til artikel 19, stk. 2 eller 3, og uden at det berører artikel 67 kan Europol videregive personoplysninger til kompetente myndigheder i et tredjeland eller til en international organisation, forudsat at en sådan videregivelse er nødvendig, for at Europol kan udføre sine opgaver, med hjemmel i en af følgende:«.

ii) Litra a) affattes således:

»a) en afgørelse, som Kommissionen har vedtaget i overensstemmelse med artikel 36 i direktiv (EU) 2016/680, der fastslår, at tredjelandet, et område eller en eller flere specifikke sektorer i dette tredjeland eller den pågældende internationale organisation har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau (»afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau«).

b) Stk. 3 udgår.

c) Følgende stykke indsættes:

»4a. I mangel af en afgørelse om tilstrækkeligt beskyttelsesniveau kan bestyrelsen give Europol tilladelse til at videregive personoplysninger til en kompetent myndighed i et tredjeland eller til en international organisation, hvis:

a) der er givet de fornødne garantier, hvad angår beskyttelsen af personoplysninger, i et retligt bindende instrument, eller

b) Europol har vurderet alle forhold i forbindelse med videregivelsen af personoplysninger og har konkluderet, at der findes de fornødne garantier hvad angår beskyttelsen af personoplysninger.«

d) Stk. 5 ændres således:

i) Indledningen affattes således:

»Uanset stk. 1 kan den administrerende direktør i behørigt begrundede tilfælde give tilladelse til videregivelse eller en kategori af videregivelser af personoplysninger til en kompetent myndighed i et tredjeland eller til en international organisation under hensyntagen til sagens konkrete omstændigheder, hvis videregivelsen eller kategorien af videregivelser er:«.

ii) Litra b) affattes således:

»b) nødvendig for at beskytte den registreredes legitime interesser«.

e) Stk. 8 affattes således:

»8. Europol underretter EDPS om kategorierne af videregivelser i henhold til stk. 4a, litra b). Hvis en videregivelse er foretaget i overensstemmelse med stk. 4a eller 5, dokumenteres en sådan videregivelse, og dokumentationen stilles efter anmodning til rådighed for EDPS. Dokumentationen skal omfatte en fortegnelse over dato og tidspunkt for videregivelsen og oplysninger om den i denne artikel omhandlede kompetente myndighed, om begrundelsen for videregivelsen og om de videregivne personoplysninger.«

19) Artikel 26 ændres således:

a) Stk. 1, litra c), affattes således:

»c) en myndighed i et tredjeland eller en international organisation som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a.«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Hvor Europol modtager personoplysninger direkte fra private parter, kan det behandle disse personoplysninger i overensstemmelse med artikel 18 med henblik på at identificere de berørte nationale enheder som omhandlet i denne artikels stk. 1, litra a). Europol videregiver straks personoplysningerne og eventuelle relevante resultater af den nødvendige behandling af disse oplysninger for at fastlægge jurisdiktion, til de berørte nationale enheder. Europol kan videregive personoplysningerne og de relevante resultater af den nødvendige behandling af disse oplysninger for at fastlægge jurisdiktion i overensstemmelse med artikel 25, til de berørte kontaktpunkter og myndigheder som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra b) og c). Hvis Europol ikke kan identificere nogen berørte nationale enheder eller allerede har videresendt de relevante personoplysninger til alle de identificerede respektive berørte nationale enheder, og det ikke er muligt at identificere yderligere berørte nationale enheder, sletter Europol oplysningerne, medmindre den nationale enhed, kontaktpunktet eller den berørte myndighed på ny fremsender personoplysningerne til Europol i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, senest fire måneder efter transmissionen eller videregivelsen.

Kriterierne for, hvorvidt den nationale enhed i den medlemsstat, hvor den relevante private part er etableret, udgør en berørt national enhed, fastsættes i de retningslinjer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 7.«

c) Følgende stykke indsættes:

»2a. Europolis eventuelle samarbejde med private parter må hverken overlappe eller gribe ind i aktiviteterne hos medlemsstaternes FIU'er, og må ikke vedrøre oplysninger, der skal gives til FIU'er med henblik på direktiv (EU) 2015/849.«

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Hvor Europol modtager personoplysninger fra en privat part etableret i et tredjeland, må Europol kun videregive disse oplysninger og resultaterne af sin analyse og kontrol af disse oplysninger til en medlemsstat eller til et berørt tredjeland som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a.

Uden at det berører nærværende stykkes første afsnit, kan Europol videregive de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede resultater til det pågældende tredjeland i henhold til artikel 25, stk. 5 og 6.«

e) Stk. 5 og 6 affattes således:

»5. Europol må ikke transmittere eller videregive personoplysninger til private parter, undtagen i følgende tilfælde og forudsat, at en sådan transmission eller videregivelse under hensyntagen til sagens konkrete omstændigheder er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt:

a) transmissionen eller videregivelsen uden tvivl er i den registreredes interesse

b) transmissionen eller videregivelsen er strengt nødvendig for at afværge en nært forestående strafbar handling, herunder terrorisme, som er omfattet af Europolis målsætninger, eller

c) transmissionen eller videregivelsen af personoplysninger, der er offentligt tilgængelige, er strengt nødvendig for udførelsen af den opgave, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra m), og følgende betingelser er opfyldt:

- i) transmissionen eller videregivelsen vedrører et individuelt og særligt tilfælde
- ii) de berørte registreredes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder vægter ikke højere end den offentlige interesse, der nødvendiggør, at disse personoplysninger transmitteres eller videregives i den pågældende sag, eller

d) transmissionen eller videregivelsen er strengt nødvendig for, at Europol kan underrette den pågældende private part om, at de modtagne oplysninger ikke er tilstrækkelige til, at Europol kan identificere de berørte nationale enheder, og følgende betingelser er opfyldt:

- i) transmissionen eller videregivelsen sker efter modtagelse af personoplysninger direkte fra en privat part i overensstemmelse med stk. 2
- ii) de manglende oplysninger, som Europol kan henvise til i dens meddelelse, har en klar forbindelse til de oplysninger, som den pågældende private part tidligere har delt
- iii) de manglende oplysninger, som Europol kan henvise til i dens meddelelse, er strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt for, at Europol kan identificere de berørte nationale enheder.

Den i dette stykkes første afsnit omhandlede transmission eller videregivelse er omfattet af eventuelle begrænsninger angivet i henhold til artikel 19, stk. 2 eller 3, og berører ikke artikel 67.

6. Med hensyn til denne artikels stk. 5, litra a), b) og d), kan videregivelsen, hvis den berørte private part ikke er etableret inden for Unionen eller i et tredjeland som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a, kun tillades af den administrerende direktør, hvis videregivelsen er:

- a) nødvendig for at beskytte den berørte registreredes eller en anden persons vitale interesser
- b) nødvendig for at beskytte den berørte registreredes legitime interesser
- c) afgørende for at afværge en umiddelbar og alvorlig trussel mod en medlemsstats eller et tredjelands offentlige sikkerhed
- d) nødvendig i enkeltsager med henblik på forebyggelsen, efterforskningen, opdagelsen eller retsforfølgningen af en konkret strafbar handling, som er omfattet af Europols målsætninger, eller
- e) nødvendig i enkeltsager med henblik på at fastslå et retskrav eller gøre det gældende eller forsvare det ved en domstol i forbindelse med forebyggelse, efterforskning, opdagelse eller retsforfølgning af en konkret strafbar handling, som er omfattet af Europols målsætninger.

Personoplysninger må ikke videregives, hvis den administrerende direktør fastslår, at den pågældende registreredes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder vægter højere end den offentlige interesse, der nødvendiggør den i dette stykkes første afsnit, litra d) og e), omhandlede videregivelse.»

f) Følgende stykker indsættes:

»6a Uden at det berører denne artikels stk. 5, litra a), c) og d), og andre EU-retsakter, må videregivelser eller transmissioner af personoplysninger i medfør af stk. 5 og 6 ikke være systematiske, omfangsrige eller strukturelle.

6b. Europol kan anmode medlemsstaterne via deres nationale enheder om i overensstemmelse med deres nationale ret at indhente personoplysninger fra private parter, der er etableret eller har en retlig repræsentant på deres område, med henblik på at dele disse oplysninger med Europol. Sådanne anmodninger skal begrundes og være så præcise som muligt. Sådanne personoplysninger skal være så lidt følsomme som muligt og være strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt, for at gøre det muligt for Europol at identificere de berørte nationale enheder.

Uanset medlemsstaternes jurisdiktion over en konkret strafbar handling, sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente myndigheder kan behandle de i første afsnit omhandlede anmodninger i overensstemmelse med deres nationale ret med henblik på at give Europol de oplysninger, der er nødvendige for, at Europol kan identificere de berørte nationale enheder.

6c. Europol's infrastruktur kan anvendes til udvekslinger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og private parter i overensstemmelse med den respektive nationale ret. Disse udvekslinger kan også omfatte kriminalitet, der ikke er omfattet af Europol's målsætninger.

Hvor medlemsstaterne anvender Europol's infrastruktur til udveksling af personoplysninger om kriminalitet, der er omfattet af Europol's målsætninger, kan de give Europol adgang til sådanne oplysninger.

Hvor medlemsstaterne anvender Europol's infrastruktur til udveksling af personoplysninger om kriminalitet, der ikke er omfattet af Europol's målsætninger, har Europol ikke adgang til disse oplysninger og skal betragtes som en databehandler i overensstemmelse med artikel 87 i forordning (EU) 2018/1725.

Europol foretager en vurdering af sikkerhedsrisiciene ved at tillade private parter at anvende sin infrastruktur og gennemfører om nødvendigt passende forebyggende og afbødende foranstaltninger.»

g) Stk. 9 og 10 udgår.

h) Følgende stykke tilføjes:

»11. Europol udarbejder en årsrapport til bestyrelsen om de personoplysninger, der udveksles med private parter i henhold til artikel 26, 26a og 26b, på grundlag af kvantitative og kvalitative evalueringskriterier, der fastlægges af bestyrelsen.

Årsrapporten skal omfatte specifikke eksempler, der viser, hvorfor Europol's anmodninger i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 6b var nødvendige for at nå dets målsætninger og udføre dets opgaver.

Årsrapporten skal tage hensyn til tavshedspligten, og eksemplerne skal anonymiseres for så vidt angår personoplysninger.

Årsrapporten fremsendes til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og de nationale parlamenter.»

20) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 26a

Udveksling af personoplysninger med private parter i onlinekrisesituationer

1. I onlinekrisesituationer kan Europol modtage personoplysninger direkte fra private parter og behandle disse personoplysninger i overensstemmelse med artikel 18.

2. Hvor Europol modtager personoplysninger fra en privat part etableret i et tredjeland, må Europol kun videregive disse oplysninger og resultaterne af sin analyse og kontrol af disse oplysninger til en medlemsstat eller til et berørt tredjeland, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a.

Europol kan videregive resultaterne af sin analyse og kontrol af de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede oplysninger til det pågældende tredjeland i henhold til artikel 25, stk. 5 eller 6.

3. Europol kan transmittere eller videregive personoplysninger til private parter fra sag til sag, jf. dog eventuelle begrænsninger, der er angivet i henhold til artikel 19, stk. 2 eller 3, og uden at det berører artikel 67, hvis transmissionen eller videregivelsen af sådanne oplysninger er strengt nødvendig for at håndtere onlinekrisesituationer, og de berørte registreredes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder ikke vægter højere end den offentlige interesse, der nødvendiggør, at disse personoplysninger transmitteres eller videregives.

4. Hvor den berørte private part ikke er etableret inden for Unionen eller i et tredjeland som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a, kræver videregivelsen tilladelse fra den administrerende direktør.

5. Europol bistår og udveksler oplysninger og samarbejder med medlemsstaternes kompetente myndigheder om transmission eller videregivelse af personoplysninger til private parter i henhold til stk. 3 eller 4, navnlig for at undgå dobbeltarbejde, forbedre koordineringen og undgå forstyrrelser af efterforskninger i forskellige medlemsstater.

6. Europol kan via deres nationale enheder anmode medlemsstaterne om i overensstemmelse med deres nationale ret at indhente personoplysninger fra private parter, der er etableret eller har en retlig repræsentant på deres område, med henblik på at dele disse oplysninger med Europol. Sådanne anmodninger skal begrundes og være så præcis som muligt. Sådanne personoplysninger skal være så lidt følsomme som muligt og være strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt, for at gøre det muligt for Europol at støtte medlemsstaterne i at håndtere online-krisesituationer.

Uanset medlemsstaternes jurisdiktion med hensyn til formidling af det indhold, som Europol anmoder om personoplysninger om, sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente myndigheder kan behandle de i første afsnit omhandlede anmodninger i overensstemmelse med deres nationale ret med henblik på at give Europol de oplysninger, der er nødvendige for, at Europol kan nå sine målsætninger.

7. Europol sikrer, at der foretages detaljeret registrering af alle videregivelser af personoplysninger og grundene hertil i overensstemmelse med denne forordning. Europol stiller på EDPS' anmodning disse registre til rådighed for EDPS i henhold til artikel 39a.

8. Hvis de personoplysninger, der modtages eller skal videregives, berører en medlemsstats interesser, underretter Europol straks den berørte medlemsstats nationale enhed.

Artikel 26b

Udveksling af personoplysninger med private parter for at håndtere onlineudbredelsen af onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn

1. Europol kan modtage personoplysninger direkte fra private parter og behandle disse personoplysninger i overensstemmelse med artikel 18 for at håndtere onlineudbredelsen af onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn, jf. artikel 4, stk. 1, litra y).

2. Hvor Europol modtager personoplysninger fra en privat part etableret i et tredjeland, må Europol kun videregive disse oplysninger og resultaterne af sin analyse og kontrol af disse oplysninger til en medlemsstat eller til et berørt tredjeland som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a.

Europol kan videregive resultaterne af sin analyse og kontrol af de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede oplysninger til det pågældende tredjeland i henhold til artikel 25, stk. 5 eller 6.

3. Europol kan transmittere eller videregive personoplysninger til private parter fra sag til sag, jf. dog eventuelle begrænsninger, der er angivet i henhold til artikel 19, stk. 2 eller 3, og uden at det berører artikel 67, hvis transmissionen eller videregivelsen af sådanne oplysninger er strengt nødvendig for at håndtere onlineudbredelsen af onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn, jf. artikel 4, stk. 1, litra y), og de berørte registreredes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder ikke vægter højere end den offentlige interesse, der nødvendiggør, at de pågældende personoplysninger transmitteres eller videregives.

4. Hvor den berørte private part ikke er etableret inden for Unionen eller i et tredjeland som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a), b) eller c), eller stk. 4a, kræver videregivelsen tilladelse fra den administrerende direktør.

5. Europol bistår og udveksler oplysninger og samarbejder med medlemsstaternes kompetente myndigheder om transmission eller videregivelse af personoplysninger til private parter i henhold til stk. 3 eller 4, navnlig for at undgå dobbeltarbejde, forbedre koordineringen og undgå forstyrrelser af efterforskninger i forskellige medlemsstater.

6. Europol kan via deres nationale enheder anmode medlemsstaterne om i overensstemmelse med deres nationale ret at indhente personoplysninger fra private parter, der er etableret eller har en retlig repræsentant på deres område, med henblik på at dele disse oplysninger med Europol. Sådanne anmodninger skal begrundes og være så præcis som muligt. Sådanne personoplysninger skal være så lidt følsomme som muligt og være strengt begrænset til, hvad der er nødvendigt og forholdsmæssigt, for at gøre det muligt for Europol at håndtere onlineudbredelsen af onlinemateriale, der viser seksuelt misbrug af børn, jf. artikel 4, stk. 1, litra y).

Uanset medlemsstaternes jurisdiktion med hensyn til formidling af det indhold, som Europol anmoder om personoplysninger om, sikrer medlemsstaterne, at medlemsstaternes kompetente myndigheder kan behandle de i første afsnit omhandlede anmodninger i overensstemmelse med deres nationale ret med henblik på at give Europol de oplysninger, der er nødvendige for, at Europol kan nå sine målsætninger.

7. Europol sikrer, at der foretages detaljeret registrering af alle videregivelser af personoplysninger og grundene hertil i overensstemmelse med denne forordning. Europol stiller på EDPS' anmodning disse registre til rådighed for EDPS i henhold til artikel 39a.

8. Hvis de personoplysninger, der modtages eller skal videregives, berører en medlemsstats interesser, underretter Europol straks den berørte medlemsstats nationale enhed.«

21) Artikel 27, stk. 1 og 2, affattes således:

»1. I det omfang det er nødvendigt, for at Europol kan udføre sine opgaver, kan Europol modtage og behandle oplysninger, der hidrører fra privatpersoner.

Personoplysninger, der hidrører fra privatpersoner, må kun behandles af Europol, hvis de modtages gennem:

- a) en national enhed i overensstemmelse med national ret
- b) kontaktpunktet i et tredjeland eller en international organisation i henhold til artikel 25, stk. 1, litra c), eller
- c) en myndighed i et tredjeland eller en international organisation som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a) eller b), eller stk. 4a.

2. Hvor Europol modtager oplysninger, herunder personoplysninger, fra en privatperson, der opholder sig i et andet tredjeland end det, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra a) eller b), eller stk. 4a, må Europol kun videregive disse oplysninger til en medlemsstat eller til et sådant tredjeland.«

22) Titlen på kapitel VI affattes således:

»DATABASESKYTTELSE«.

23) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 27a

Europols behandling af personoplysninger

1. Uden at det berører denne forordning, finder artikel 3 og kapitel IX i forordning (EU) 2018/1725 anvendelse på Europols behandling af personoplysninger.

Forordning (EU) 2018/1725, med undtagelse af kapitel IX, finder anvendelse på Europols behandling af administrative personoplysninger.

2. Henvisninger til »personoplysninger« i denne forordning forstås som henvisninger til »operationelle personoplysninger« som defineret i artikel 3, nr. 2), i forordning (EU) 2018/1725, medmindre andet er fastsat i nærværende forordning.

3. Bestyrelsen vedtager regler for fastsættelse af fristerne for opbevaring af administrative personoplysninger.«

24) Artikel 28 udgår.

25) Artikel 30 ændres således:

a) Stk. 2, første punktum, affattes således:

»2. Automatisk eller anden form for behandling af personoplysninger om race eller etnisk oprindelse, politiske anskuelser, religiøs eller filosofisk overbevisning eller medlemskab af fagforening og behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person eller oplysninger om helbredsforhold eller om fysiske personers seksuelle forhold eller seksuelle orientering er kun tilladt, hvor det er forholdsmæssigt og strengt nødvendigt med henblik på forsknings- og innovationsprojekter i henhold til artikel 33a og til operationelle formål inden for Europols målsætninger, og kun til forebyggelse eller bekæmpelse af kriminalitet, som er omfattet af Europols målsætninger. En sådan behandling skal også være omfattet af de fornødne garantier i henhold til denne forordning med hensyn til den registreredes rettigheder og frihedsrettigheder og er, med undtagelse af biometriske oplysninger, der behandles med det formål entydigt at identificere en fysisk person, kun tilladt, hvis disse oplysninger supplerer andre personoplysninger, der behandles af Europol.«

b) Følgende stykke indsættes:

»2a. Databeskyttelsesrådgiveren underrettes uden unødigt ophold i tilfælde af behandling af personoplysninger i henhold til denne artikel.«

c) Stk. 3 affattes således:

»3. Kun Europol har direkte adgang til personoplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2. Den administrerende direktør giver et begrænset antal Europolansatte tilladelse til at få adgang hertil, hvis det er nødvendigt, for at de kan udføre deres opgaver.

Hvor det er nødvendigt at tillade ansatte i medlemsstaternes kompetente myndigheder eller EU-agenturer, der er oprettet på grundlag af afsnit V i TEUF, direkte adgang til personoplysninger for at disse kan udføre deres opgaver i de tilfælde, der er fastsat i denne forordnings artikel 20, stk. 1 og 2a, eller til forsknings- og innovationsprojekter i overensstemmelse med denne forordnings artikel 33a, stk. 2, litra d), giver den administrerende direktør uanset første afsnit et begrænset antal af sådanne ansatte tilladelse til en sådan adgang.«

d) Stk. 4 udgår.

e) Stk. 5 affattes således:

»5. Personoplysninger som omhandlet i stk. 1 og 2 må ikke transmitteres til medlemsstaterne eller EU-organer eller videregives til tredjelande eller internationale organisationer, medmindre en sådan transmission eller videregivelse kræves i henhold til EU-retten eller er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt i en konkret sag vedrørende kriminalitet, som er omfattet af Europol's målsætninger, og i overensstemmelse med kapitel V.«

26) Artikel 32 affattes således:

»Artikel 32

Sikkerhed i forbindelse med behandling

Mekanismer til at sikre, at der tages hensyn til sikkerhedsforanstaltninger på tværs af grænserne mellem informations-systemer, etableres af Europol i overensstemmelse med artikel 91 i forordning (EU) 2018/1725 og af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 29 i direktiv (EU) 2016/680.«

27) Artikel 33 udgår.

28) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 33a

Behandling af personoplysninger med henblik på forskning og innovation

1. Europol kan behandle personoplysninger med henblik på sine forsknings- og innovationsprojekter, forudsat at behandlingen af disse personoplysninger:

- a) er strengt nødvendigt og behørigt begrundet for at nå det pågældende projekts mål
- b) for så vidt angår særlige kategorier af personoplysninger er strengt nødvendig og omfattet af de fornødne garantier, som kan omfatte pseudonymisering.

Europol's behandling af personoplysninger inden for rammerne af forsknings- og innovationsprojekter styres af principperne om gennemsigtighed, forklarlighed, rimelighed og ansvarlighed.

2. Følgende garantier for behandling af personoplysninger, der foretages inden for rammerne af Europol's forsknings- og innovationsprojekter, finder anvendelse, jf. dog stk. 1:

- a) Alle forsknings- og innovationsprojekter kræver forudgående tilladelse fra den administrerende direktør i samråd med databeskyttelsesrådgiveren og den ansvarlige for grundlæggende rettigheder på grundlag af:
 - i) en beskrivelse af projektets mål og en forklaring af, hvordan projektet bistår Europol eller medlemsstaternes kompetente myndigheder i deres opgaver

- ii) en beskrivelse af den planlagte behandlingsaktivitet, der angiver behandlingsens mål, omfang og varighed samt nødvendigheden og proportionaliteten af at behandle personoplysningerne, som f.eks. med henblik på at undersøge og afprøve innovative teknologiske løsninger og sikre, at projektsresultaterne er nøjagtige
 - iii) en beskrivelse af de kategorier af personoplysninger, der skal behandles
 - iv) en vurdering af overholdelsen af databeskyttelsesprincipperne i artikel 71 i forordning (EU) 2018/1725, opbevaringsperioden og betingelserne for adgang til personoplysningerne, og
 - v) en konsekvensanalyse vedrørende databeskyttelse, herunder risiciene for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, risikoen for eventuelle bias i de personoplysninger, der skal bruges til træning af algoritmer, og i resultatet af behandlingen, og de foranstaltninger, der påtænkes truffet for at imødegå disse risici samt for at undgå overtrædelser af de grundlæggende rettigheder.
- b) EDPS underrettes, inden projektet iværksættes.
- c) Bestyrelsen høres eller underrettes forud for projektets iværksættelse i overensstemmelse med de retningslinjer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 7.
- d) Personoplysninger, der skal behandles inden for rammene af projektet:
- i) skal midlertidigt kopieres til et separat, isoleret og beskyttet databehandlingsmiljø i Europol udelukkende med det formål at gennemføre projektet
 - ii) må kun tilgås af ansatte i Europol, der har særlig tilladelse hertil i overensstemmelse med denne forordnings artikel 30, stk. 3, og, med forbehold af tekniske sikkerhedsforanstaltninger, ansatte, der har særlig tilladelse hertil, i medlemsstaternes kompetente myndigheder og EU-agenturer, der er oprettet på grundlag af afsnit V i TEUF.
 - iii) må ikke transmitteres eller videregives
 - iv) må ikke føre til foranstaltninger eller beslutninger, der berører de registrerede som følge af behandlingen heraf
 - v) skal slettes, når projektet er afsluttet, eller når perioden for opbevaring af personoplysningerne er udløbet i overensstemmelse med artikel 31.
- e) Logningen af behandlingen af personoplysninger inden for rammerne af projektet opbevares indtil to år efter projektets afslutning udelukkende med henblik på og kun så længe som nødvendigt for at kontrollere, at resultatet af databehandlingen er korrekt.
3. Bestyrelsen fastlægger i et bindende dokument det generelle anvendelsesområde for forsknings- og innovationsprojekter. Et sådant dokument opdateres, hvor det er nødvendigt, og det stilles til rådighed for EDPS med henblik på dennes tilsynsfunktion.
4. Europol skal føre et dokument med en detaljeret beskrivelse af processen og af begrundelsen for oplæring, afprøvning og validering af algoritmer for at sikre gennemsigtighed i processen og algoritmerne, herunder deres overensstemmelse med garantierne i denne artikel, og for at gøre det muligt at kontrollere resultaternes nøjagtighed baseret på anvendelsen af sådanne algoritmer. Europol stiller efter anmodning dette dokument til rådighed for interesserede parter, herunder medlemsstaterne og Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol.
5. Hvis de oplysninger, der skal behandles med henblik på et forsknings- og innovationsprojekt, er meddelt af en medlemsstat, et EU-organ, et tredjeland eller en international organisation, anmoder Europol om samtykke fra den pågældende leverandør af oplysninger i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, medmindre leverandøren af oplysninger på forhånd har givet tilladelse til en sådan behandling med henblik på forsknings- og innovationsprojekter, enten generelt eller under nærmere fastsatte betingelser.

Europol må ikke behandle oplysninger med henblik på forsknings- og innovationsprojekter uden samtykke fra leverandøren af oplysninger. Et sådant samtykke kan til enhver tid tilbagekaldes.»

29) Artikel 34 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. I tilfælde af brud på persondatasikkerheden, og uden at det berører artikel 92 i forordning (EU) 2018/1725, anmelder Europol uden unødigt ophold dette brud til de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder i overensstemmelse med nærværende forordnings artikel 7, stk. 5, samt til leverandøren af de pågældende oplysninger, medmindre det er usandsynligt, at bruddet på persondatasikkerheden vil medføre en risiko for fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder.«

b) Stk. 3 udgår.

30) Artikel 35 ændres således:

a) Stk. 1 og 2 udgår.

b) Stk. 3 affattes således:

»Uden at det berører artikel 93 i forordning (EU) 2018/1725, anmoder Europol, såfremt det ikke har den berørte registreredes kontaktoplysninger, leverandøren af de pågældende oplysninger om at underrette den berørte registrerede om bruddet på persondatasikkerheden og at orientere Europol om den afgørelse, der træffes. De medlemsstater, der leverer oplysningerne, underretter i overensstemmelse med national ret den berørte registrerede om bruddet på persondatasikkerheden.«

c) Stk. 4 og 5 udgår.

31) I artikel 36 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 og 2 udgår.

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Registrerede, der ønsker at benytte sig af retten til indsigt i personoplysninger, der vedrører dem, som omhandlet i artikel 80 i forordning (EU) 2018/1725 kan indgive en anmodning herom til den myndighed, der er udpeget hertil, i en medlemsstat efter eget valg eller til Europol. Hvis anmodningen indgives til den pågældende myndighed, henviser den uden unødigt ophold anmodningen til Europol og senest en måned efter modtagelsen.«

c) Stk. 6 og 7 udgår.

32) Artikel 37 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Registrerede, der ønsker at benytte sig af retten til berigtigelse eller sletning af personoplysninger eller begrænsning af behandling af personoplysninger, der vedrører dem, som omhandlet i artikel 82 i forordning (EU) 2018/1725, kan indgive en anmodning herom gennem den myndighed, der er udpeget hertil, i en medlemsstat efter eget valg, eller til Europol. Hvis anmodningen indgives til den pågældende myndighed, henviser myndigheden uden unødigt ophold anmodningen til Europol og senest en måned efter modtagelsen.«

b) Stk. 2 udgår.

c) Stk. 3, 4 og 5 affattes således:

»3. Uden at det berører artikel 82, stk. 3, i forordning (EU) 2018/1725, begrænser Europol behandlingen af personoplysninger snarere end sletter personoplysninger, hvis der er rimelig grund til at antage, at sletning kunne skade den registreredes berettigede interesser.

Begrænsede oplysninger må kun behandles med henblik på beskyttelse af den registreredes rettigheder, hvis det er nødvendigt for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser, eller til de formål, der er fastsat i artikel 82, stk. 3, i forordning (EU) 2018/1725.

4. Hvor de i stk. 1 og 3 omhandlede personoplysninger, som Europol er i besiddelse af, er blevet meddelt Europol af tredjelande, internationale organisationer eller EU-organer, er blevet meddelt direkte af private parter, er blevet indhentet af Europol fra offentligt tilgængelige kilder eller er resultatet af Europols egne analyser, skal Europol berigtige eller slette sådanne oplysninger eller begrænse behandlingen heraf og, hvis det er relevant, orientere leverandørerne af oplysningerne.

5. Hvor de i stk. 1 og 3 omhandlede personoplysninger, som Europol er i besiddelse af, er blevet meddelt Europol af medlemsstater, skal de pågældende medlemsstater berigtige eller slette sådanne oplysninger eller begrænse behandlingen heraf i samarbejde med Europol inden for deres respektive kompetencer.»

d) Stk. 8 og 9 udgår.

33) Artikel 38 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Europol skal behandle personoplysninger på en måde, der sikrer, at deres kilde, jf. artikel 17, kan fastslås.«

b) Stk. 2, indledningen, affattes således:

»2. Ansvar for korrektheden af personoplysninger som omhandlet i artikel 71, stk. 1, litra d), i forordning (EU) 2018/1725 påhviler:«.

c) Stk. 4 affattes således:

»4. Europol er ansvarlig for overholdelsen af forordning (EU) 2018/1725 med hensyn til administrative personoplysninger og for overholdelsen af nærværende forordning og af artikel 3 og kapitel IX i forordning (EU) 2018/1725 med hensyn til personoplysninger.«

d) Stk. 7, tredje punktum, affattes således:

»Sikkerheden af sådanne udvekslinger sikres i overensstemmelse med artikel 91 i forordning (EU) 2018/1725.«

34) Artikel 39 affattes således:

»Artikel 39

Forudgående høring

1. Forudgående høring af EDPS finder, jf. dog artikel 90 i forordning (EU) 2018/1725, ikke anvendelse for specifikke individuelle operationelle aktiviteter, der ikke omfatter nogen ny type behandling, som ville indebære en høj risiko for de registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

2. Europol kan iværksætte behandlingsoperationer, som er underlagt forudgående høring af EDPS i henhold til artikel 90, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, medmindre EDPS har givet skriftlig rådgivning i henhold til artikel 90, stk. 4, i nævnte forordning inden for de i nævnte bestemmelse fastsatte frister, som starter på datoen for modtagelsen af den oprindelige anmodning om høring og ikke må suspenderes.

3. Hvor de i denne artikels stk. 2 omhandlede behandlingsoperationer har væsentlig betydning for udførelsen af Europolis opgaver og er særligt hastende og nødvendige for at forebygge og bekæmpe en umiddelbar trussel om en strafbar handling, der er omfattet af Europolis målsætninger, eller for at beskytte den registreredes eller en anden persons vitale interesser, kan Europol undtagelsesvis indlede behandlingen, efter at den forudgående høring af EDPS, der er foreskrevet i artikel 90, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, er påbegyndt og inden udløbet af den frist, der er foreskrevet i nævnte forordnings artikel 90, stk. 4. I så fald underretter Europol EDPS, inden behandlingsoperationer påbegyndes.

Der tages efterfølgende hensyn til skriftlig rådgivning fra EDPS i henhold til artikel 90, stk. 4, i forordning (EU) 2018/1725, og den måde, hvorpå behandlingen foretages, tilpasses i overensstemmelse hermed.

Databeskyttelsesrådgiveren inddrages i vurderingen af, om en sådan behandlingsoperation haster, inden den frist, der er foreskrevet i artikel 90, stk. 4, i forordning (EU) 2018/1725, udløber, og fører tilsyn med den pågældende behandling.

4. EDPS fører et register over alle behandlingsoperationer, der er blevet meddelt denne i henhold til stk. 1. Registeret er ikke offentligt tilgængeligt.«

35) Følgende artikel indsættes efter:

»Artikel 39a

Registre over kategorier af behandlingsaktiviteter

1. Europol fører et register over alle kategorier af behandlingsaktiviteter under dets ansvar. Dette register skal indeholde følgende oplysninger:

- a) Europols kontaktoplysninger og databeskyttelsesrådgiverens navn og kontaktoplysninger
- b) formålene med behandlingen
- c) en beskrivelse af kategorierne af registrerede og kategorierne af personoplysninger
- d) de kategorier af modtagere, som personoplysningerne er eller vil blive videregivet til, herunder modtagere i tredjelande eller internationale organisationer
- e) hvor det er relevant, videregivelserne af personoplysninger til et tredjeland, en international organisation eller en privat part, herunder angivelse af denne modtager
- f) hvor det er muligt, de forventede frister for sletning af de forskellige kategorier af oplysninger
- g) hvor det er muligt, en generel beskrivelse af de tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger, der er omhandlet i artikel 91 i forordning (EU) 2018/1725
- h) hvor det er relevant, brugen af profilering.

2. Det register, der er omhandlet i stk. 1, skal foreligge skriftligt, herunder elektronisk.

3. Europol stiller efter anmodning det i stk. 1 omhandlede register til rådighed for EDPS.»

36) Artikel 40 affattes således:

»Artikel 40

Logning

1. I overensstemmelse med artikel 88 i forordning (EU) 2018/1725 fører Europol log for sine behandlingsoperationer. Det skal ikke være muligt at ændre i logninger.

2. Uden at det berører artikel 88 i forordning (EU) 2018/1725, meddeles de logninger, der udarbejdes i henhold til stk. 1, hvis det kræves af en national enhed med henblik på en konkret efterforskning vedrørende overholdelsen af databeskyttelsesreglerne, til den pågældende nationale enhed.»

37) Artikel 41 affattes således:

»Artikel 41

Udpegelse af en databeskyttelsesrådgiver

1. Bestyrelsen udnævner en ansat i Europol som databeskyttelsesrådgiver, som skal udnævnes med henblik på denne ene stilling.

2. Databeskyttelsesrådgiveren udvælges på grundlag af sine faglige kvalifikationer, navnlig ekspertise inden for databeskyttelsesret og -praksis samt evne til at udføre de opgaver, der er omhandlet i denne forordnings artikel 41b og i forordning (EU) 2018/1725.

3. Valget af databeskyttelsesrådgiveren må ikke kunne medføre en interessekonflikt mellem dennes hverv som databeskyttelsesrådgiver og andre officielle hverv, som vedkommende måtte udøve, navnlig i relation til anvendelsen af denne forordning.

4. Databeskyttelsesrådgiveren må ikke afskediges eller straffes af bestyrelsen for at udføre sine opgaver.

5. Europol offentliggør kontaktoplysninger for databeskyttelsesrådgiveren og meddeler disse til EDPS.»

38) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 41a

Databeskyttelsesrådgiverens stilling

1. Europol sikrer, at databeskyttelsesrådgiveren inddrages tilstrækkeligt og rettidigt i alle spørgsmål vedrørende beskyttelse af personoplysninger.

2. Europol støtter databeskyttelsesrådgiveren i forbindelse med udførelsen af de i artikel 41b omhandlede opgaver ved at tilvejebringe de ressourcer og det personale, der er nødvendige for at udføre disse opgaver og ved at give adgang til personoplysninger og behandlingsoperationer, og til at vedligeholde databeskyttelsesrådgiverens ekspertise.

For at støtte databeskyttelsesrådgiveren i at udføre sine opgaver, kan en ansat i Europol udpeges som assisterende databeskyttelsesrådgiver.

3. Europol sikrer, at databeskyttelsesrådgiveren handler uafhængigt og ikke modtager instrukser vedrørende udførelsen af sine opgaver.

Databeskyttelsesrådgiveren refererer direkte til bestyrelsen.

4. Registrerede kan kontakte databeskyttelsesrådgiveren angående alle spørgsmål om behandling af deres personoplysninger og om udøvelse af deres rettigheder i henhold til denne forordning og forordning (EU) 2018/1725.

Ingen må lide skade som følge af at have gjort databeskyttelsesrådgiveren opmærksom på en sag om påstået overtrædelse af nærværende forordning eller forordning (EU) 2018/1725.

5. Bestyrelsen vedtager gennemførelsesbestemmelser vedrørende databeskyttelsesrådgiveren. Disse gennemførelsesbestemmelser skal navnlig vedrøre proceduren for udvælgelse til stillingen som databeskyttelsesrådgiver, dennes afskedigelse, opgaver, hverv og beføjelser, og garantier for dennes uafhængighed.

6. Databeskyttelsesrådgiveren og dennes personale har tavshedspligt i overensstemmelse med artikel 67, stk. 1.

7. Databeskyttelsesrådgiveren udnævnes for en periode på fire år og kan genudnævnes.

8. Databeskyttelsesrådgiveren må kun afskediges af bestyrelsen, hvis den pågældende ikke længere opfylder de krav, der stilles for udførelsen af vedkommendes hverv, og kun med samtykke fra EDPS.

9. Bestyrelsen registrerer databeskyttelsesrådgiveren og den assisterende databeskyttelsesrådgiver hos EDPS.

10. De bestemmelser, der finder anvendelse for databeskyttelsesrådgiveren, finder tilsvarende anvendelse på den assisterende databeskyttelsesrådgiver.

Artikel 41b

Databeskyttelsesrådgiverens opgaver

1. Databeskyttelsesrådgiveren har navnlig følgende opgaver med hensyn til behandlingen af personoplysninger:

a) på uafhængig vis at sikre, at Europol overholder databeskyttelsesbestemmelserne i denne forordning og i forordning (EU) 2018/1725 og de relevante databeskyttelsesbestemmelser i Europols interne regler, herunder at overvåge overholdelsen af nærværende forordning, af forordning (EU) 2018/1725, af andre EU-bestemmelser eller nationale bestemmelser om databeskyttelse og af Europols politikker om beskyttelse af personoplysninger, herunder fordeling af ansvar, oplysningskampagner og uddannelse af det personale, der medvirker ved behandlingsoperationer, og de tilhørende revisioner

b) at underrette og rådgive Europol og det personale, der behandler personoplysninger, om deres forpligtelser i henhold til denne forordning, forordning (EU) 2018/1725 og andre EU-bestemmelser eller nationale bestemmelser om databeskyttelse

- c) på anmodning at rådgive om konsekvensanalysen vedrørende databeskyttelse i henhold til artikel 89 i forordning (EU) 2018/1725 og føre tilsyn med opfyldelsen af konsekvensanalysen vedrørende databeskyttelse
- d) at føre et register over brud på persondatasikkerheden og rådgive om nødvendigheden af en anmeldelse af eller underretning om et brud på persondatasikkerheden i henhold til artikel 92 og 93 i forordning (EU) 2018/1725
- e) at sikre, at transmission, videregivelse og modtagelse af personoplysninger registreres i overensstemmelse med denne forordning
- f) at sikre, at de registrerede på deres anmodning oplyses om deres rettigheder i henhold til denne forordning og forordning (EU) 2018/1725
- g) at samarbejde med de Europolansatte, der har ansvaret for procedurer, uddannelse og rådgivning om databehandling
- h) at besvare anmodninger fra EDPS og inden for sit kompetenceområde at samarbejde med og høre EDPS på dennes anmodning eller på eget initiativ
- i) at samarbejde med medlemsstaternes kompetente myndigheder, navnlig med databeskyttelsesrådgivere hos medlemsstaternes kompetente myndigheder og nationale tilsynsmyndigheder vedrørende databeskyttelses-spørgsmål på retshåndhævelsesområdet
- j) at fungere som kontaktpunkt for EDPS i spørgsmål vedrørende behandling, herunder den forudgående høring i henhold til artikel 40 og 90 i forordning (EU) 2018/1725, og at høre tilsynsmyndigheden, hvor det er hensigtsmæssigt, om eventuelle andre spørgsmål inden for sit kompetenceområde
- k) at udarbejde en årsrapport og sende denne til bestyrelsen og EDPS
- l) at sikre, at de registreredes rettigheder og frihedsrettigheder ikke krænkes som følge af behandlingsoperationer.

2. Databeskyttelsesrådgiveren kan komme med anbefalinger til bestyrelsen, om hvordan databeskyttelsen kan forbedres i praksis, og rådgive den om spørgsmål vedrørende anvendelsen af bestemmelserne om databeskyttelse.

Databeskyttelsesrådgiveren kan på eget initiativ eller efter anmodning fra bestyrelsen eller en fysisk person iværksætte undersøgelser om anliggender og forhold, der har direkte tilknytning til vedkommendes opgaver, og som kommer til vedkommendes kendskab, og aflægge rapport til den person, der anmodede om undersøgelsen, eller til bestyrelsen om resultatet af den pågældende undersøgelse.

3. Databeskyttelsesrådgiveren udfører de opgaver, der er fastsat i forordning (EU) 2018/1725 med hensyn til administrative personoplysninger.

4. Under udførelsen af sine opgaver har databeskyttelsesrådgiveren og de ansatte i Europol, der bistår databeskyttelsesrådgiveren i udførelsen af dennes opgaver, adgang til alle de oplysninger, der behandles af Europol, og til alle Europols lokaler.

5. Hvis databeskyttelsesrådgiveren er af den opfattelse, at bestemmelserne i denne forordning eller i forordning (EU) 2018/1725 vedrørende behandling af administrative personoplysninger eller bestemmelserne i nærværende forordning eller i artikel 3 og i kapitel IX i forordning (EU) 2018/1725 vedrørende behandling af personoplysninger ikke er overholdt, underretter vedkommende den administrerende direktør og anmoder denne om at løse problemet med manglende overholdelse inden en fastsat frist.

Hvis den administrerende direktør ikke inden den fastsatte frist løser problemet med manglende overholdelse af bestemmelserne i forbindelse med behandlingen, underretter databeskyttelsesrådgiveren bestyrelsen. Bestyrelsen svarer inden for en nærmere fastsat frist, der aftales med databeskyttelsesrådgiveren. Hvis bestyrelsen ikke inden den fastsatte frist løser problemet med manglende overholdelse, henviser databeskyttelsesrådgiveren sagen til EDPS.

Artikel 41c

Den ansvarlige for grundlæggende rettigheder

1. Bestyrelsen udpeger efter forslag fra den administrerende direktør en ansvarlig for grundlæggende rettigheder. Den ansvarlige for grundlæggende rettigheder kan være et medlem af Europolis eksisterende personale, som har modtaget særlig uddannelse i ret og praksis vedrørende grundlæggende rettigheder.

2. Den ansvarlige for grundlæggende rettigheder udfører følgende opgaver:
- a) at rådgive Europol, hvis vedkommende finder det nødvendigt eller på anmodning, om enhver af Europolis aktiviteter, uden at de pågældende aktiviteter hindres eller forsinke
 - b) at overvåge Europolis overholdelse af de grundlæggende rettigheder
 - c) at afgive ikkebindende udtalelser om samarbejdsordninger
 - d) at informere den administrerende direktør om mulige krænkelse af de grundlæggende rettigheder i forbindelse med Europolis aktiviteter
 - e) at fremme Europolis overholdelse af de grundlæggende rettigheder i forbindelse med udførelsen af dets opgaver og aktiviteter
 - f) enhver anden opgave, hvor det er fastsat i denne forordning.
3. Europol sikrer, at den ansvarlige for grundlæggende rettigheder ikke modtager instrukser vedrørende udførelsen af sine opgaver.
4. Den ansvarlige for grundlæggende rettigheder refererer direkte til den administrerende direktør og udarbejder årsrapporter om sine aktiviteter, herunder i hvilket omfang Europolis aktiviteter respekterer de grundlæggende rettigheder. Disse rapporter gøres tilgængelige for bestyrelsen.

Artikel 41d

Undervisning i grundlæggende rettigheder

Alle Europolansatte, der er beskæftiget med operationelle opgaver omfattende behandling af personoplysninger, modtager obligatorisk undervisning i beskyttelse af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, herunder med hensyn til behandling af personoplysninger. Denne undervisning udvikles i samarbejde med Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA), der blev oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 168/2007 (*), og Den Europæiske Unions Agentur for Uddannelse inden for Retshåndhævelse (Cepol), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2219 (**).

(*) Rådets forordning (EF) nr. 168/2007 af 15. februar 2007 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (EUT L 53 af 22.2.2007, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2219 af 25. november 2015 om Den Europæiske Unions Agentur for Uddannelse inden for Retshåndhævelse (Cepol) og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2005/681/RIA (EUT L 319 af 4.12.2015, s. 1).«

39) Artikel 42, stk. 1 og 2, affattes således:

»1. Med henblik på at udføre deres tilsynsfunktion har de nationale tilsynsmyndigheder, der er omhandlet i artikel 41 i direktiv (EU) 2016/680, adgang til de oplysninger, som deres medlemsstat har videregivet til Europol, i den nationale enhed eller i forbindelsesofficerernes lokaler efter de gældende nationale procedurer samt til logninger som omhandlet i denne forordnings artikel 40.

2. De nationale tilsynsmyndigheder har adgang til deres respektive forbindelsesofficerers kontorer og dokumenter i Europol.«

40) Artikel 43 ændres således:

a) Stk. 1, første punktum, affattes således:

»1. EDPS er ansvarlig for at føre tilsyn med og sikre anvendelsen af bestemmelserne i denne forordning og i forordning (EU) 2018/1725 om beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder med hensyn til Europolis behandling af personoplysninger og for at rådgive Europol og de registrerede om alle forhold vedrørende behandling af personoplysninger.«

b) I stk. 3 tilføjes følgende litraer:

- »j) give den dataansvarlige eller databehandleren påbud om at bringe behandlingsoperationer i overensstemmelse med denne forordning og, hvis det er hensigtsmæssigt, på en nærmere angivet måde og inden for en nærmere angivet frist
- k) påbyde suspension af overførsel af oplysninger til en modtager i en medlemsstat, et tredjeland eller til en international organisation.
- l) pålægge en administrativ bøde i tilfælde af Europols manglende overholdelse af en af de foranstaltninger, der er omhandlet i dette stykkes litra c), e), f), j) og k), afhængigt af omstændighederne i hvert enkelt tilfælde.«

c) Stk. 5 affattes således:

»5. EDPS udarbejder en årsrapport om sine tilsynsaktiviteter vedrørende Europol. Denne rapport indarbejdes i årsberetningen fra EDPS, som er omhandlet i artikel 60 i forordning (EU) 2018/1725.

EDPS opfordrer de nationale tilsynsmyndigheder til at fremsætte bemærkninger til denne del af årsberetningen, inden årsberetning vedtages. EDPS tager størst muligt hensyn til disse bemærkninger og henviser til dem i årsberetningen.

Den i andet afsnit omhandlede del af årsberetningen skal indeholde statistiske oplysninger om klager, undersøgelser og efterforskning samt om videregivelser af personoplysninger til tredjelande og internationale organisationer, tilfælde af forudgående høring af EDPS og anvendelse af beføjelserne fastsat i denne artikels stk. 3.«

41) Artikel 44 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, sikres koordineret tilsyn i overensstemmelse med artikel 62 i forordning (EU) 2018/1725. EDPS benytter sig af de nationale tilsynsmyndigheders ekspertise og erfaring i forbindelse med udførelsen af sine opgaver som angivet i nærværende forordnings artikel 43, stk. 2.

Når de nationale tilsynsmyndigheders medlemmer og ansatte foretager fælles inspektioner sammen med EDPS, skal de under behørig hensyntagen til nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet have tilsvarende beføjelser som dem, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 43, stk. 4, og være underkastet en tilsvarende forpligtelse som den, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 43, stk. 6.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. I tilfælde, der vedrører oplysninger, som stammer fra en eller flere medlemsstater, herunder de tilfælde, der er omhandlet i artikel 47, stk. 2, hører EDPS de berørte nationale tilsynsmyndigheder. EDPS træffer ikke afgørelse om, hvilken yderligere indsats der skal træffes, før disse nationale tilsynsmyndigheder har underrettet EDPS om deres udtalelse, hvilket skal ske inden for en af denne fastsat frist, som skal være på mindst én måned og højst tre måneder fra det tidspunkt, hvor EDPS konsulterer de berørte nationale tilsynsmyndigheder. EDPS tager det størst mulige hensyn til de berørte nationale tilsynsmyndigheders respektive holdninger. Såfremt EDPS ikke agter at følge en national tilsynsmyndigheds holdning, underretter vedkommende den pågældende myndighed herom, giver en begrundelse og forelægger sagen for Det Europæiske Databeskyttelsesråd.«

42) Artikel 45 og 46 udgår.

43) Artikel 47 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Alle registrerede har ret til at indgive klage til EDPS, hvis de mener, at Europols behandling af personoplysninger om dem er i strid med denne forordning eller forordning (EU) 2018/1725.«

b) Stk. 2, første punktum, affattes således:

»2. Når en klage vedrører en afgørelse som omhandlet i denne forordnings artikel 36 eller 37 eller i artikel 81 eller 82 i forordning (EU) 2018/1725, hører EDPS de nationale tilsynsmyndigheder i den medlemsstat, der var kilden til oplysningerne, eller i den direkte berørte medlemsstat.«

c) Følgende stykke tilføjes:

»5. EDPS underretter den registrerede om klagens forløb og om resultatet såvel som om muligheden for anvendelse af retsmidler, jf. artikel 48.«

44) Artikel 50 affattes således:

»Artikel 50

Ret til erstatning

1. Enhver person, som har lidt materiel eller immateriel skade som følge af en overtrædelse af denne forordning, har ret til erstatning i overensstemmelse med artikel 65 i forordning (EU) 2018/1725 og artikel 56 i direktiv (EU) 2016/680.

2. Enhver tvist mellem Europol og medlemsstater om det endelige ansvar for erstatning, der tilkendes en person, der har lidt materiel eller immateriel skade i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, forelægges bestyrelsen. Bestyrelsen træffer afgørelse om dette ansvar med to tredjedeles flertal blandt dens medlemmer, uden at det berører retten til prøvelse af den pågældende afgørelse i overensstemmelse med artikel 263 i TEUF.

45) Artikel 51 ændres således:

a) Stk. 3 ændres således:

i) Litra d) affattes således:

»d) den konsoliderede årsberetning om Europol's aktiviteter, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra c), herunder relevante oplysninger om Europol's aktiviteter i forbindelse med og resultater af behandlingen af store datasæt, uden at der videregives operationelle detaljer, og uden at det berører igangværende efterforskninger«.

ii) Følgende litraer tilføjes:

»f) årlige oplysninger i henhold til artikel 26, stk. 11, om de personoplysninger, der udveksles med private parter i henhold til artikel 26, 26a og 26b, herunder en vurdering af samarbejdets effektivitet, specifikke eksempler på tilfælde, der viser, hvorfor disse anmodninger var nødvendige og forholdsmæssige for at gøre det muligt for Europol at nå sine målsætninger og udføre sine opgaver, og for så vidt angår udvekslinger af personoplysninger i henhold til artikel 26b antallet af børn, der er blevet identificeret som følge af disse udvekslinger, i det omfang Europol råder over disse oplysninger

g) årlige oplysninger om antallet af tilfælde, hvor Europol har været nødt til at behandle personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, for at støtte medlemsstaterne i en igangværende konkret strafferetlig efterforskning i overensstemmelse med artikel 18a, sammen med oplysninger om behandlingens varighed og resultater, herunder eksempler på sådanne tilfælde, der viser, hvorfor denne behandling af oplysninger var nødvendig og forholdsmæssig

h) årlige oplysninger om videregivelse af personoplysninger til tredjelande og internationale organisationer i henhold til artikel 25, stk. 1 eller 4a, opdelt efter retsgrundlag, og om antallet af tilfælde, hvor den administrerende direktør i henhold til artikel 25, stk. 5, gav tilladelse til videregivelse eller kategorier af videregivelse af personoplysninger i forbindelse med en igangværende konkret strafferetlig efterforskning til tredjelande eller internationale organisationer, herunder oplysninger om de berørte lande og tilladelsens varighed

i) årlige oplysninger om antallet af tilfælde, hvor Europol har foreslået, at indberetninger med oplysninger kan indlæses i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, litra t), herunder specifikke eksempler på tilfælde, der viser, hvorfor det blev foreslået at indlæse disse indberetninger

j) årlige oplysninger om antallet af gennemførte forsknings- og innovationsprojekter, herunder oplysninger om formålet med disse projekter, kategorierne af behandlede personoplysninger, de yderligere sikkerhedsforanstaltninger, der anvendes, herunder dataminimering, de retshåndhævelsesbehov, som disse projekter søgte at håndtere, og resultatet af sådanne projekter

- k) årlige oplysninger om antallet af tilfælde, hvor Europol har gjort brug af midlertidig behandling i overensstemmelse med artikel 18, stk. 6a, og, hvor det er relevant, antallet af tilfælde, hvor behandlingsperioden er blevet forlænget
- l) årlige oplysninger om antallet og arten af tilfælde, hvor særlige kategorier af personoplysninger er blevet behandlet, jf. artikel 30, stk. 2.

De i litra f) og i) omhandlede eksempler anonymiseres for så vidt angår personoplysninger.

De i litra g) omhandlede eksempler anonymiseres for så vidt angår personoplysninger, uden at der videregives operationelle detaljer, og uden at det berører igangværende efterforskninger.»

b) Stk. 5 affattes således:

»5. Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol kan udfærdige sammenfattende konklusioner om den politiske overvågning af Europol's aktiviteter, herunder med specifikke henstillinger til Europol, og forelægge disse konklusioner for Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter. Europa-Parlamentet sender Rådet, Kommissionen og Europol disse konklusioner til orientering.«

46) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 52a

Det rådgivende forum

1. Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol opretter et rådgivende forum, der på anmodning skal bistå den ved at give den uafhængig rådgivning i spørgsmål vedrørende grundlæggende rettigheder.

Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol og den administrerende direktør kan høre det rådgivende forum om alle spørgsmål vedrørende grundlæggende rettigheder.

2. Gruppen for Fælles Parlamentarisk Kontrol træffer afgørelse om det rådgivende forums sammensætning, dets arbejdsmetoder og måderne, hvorpå oplysninger skal transmitteres til det rådgivende forum.«

47) Artikel 58, stk. 9, affattes således:

»9. Delegeret forordning (EU) 2019/715 finder anvendelse på ethvert byggeprojekt, der sandsynligvis vil få betydelige konsekvenser for Europol's budget.«

48) Artikel 60 ændres således:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. Ved modtagelsen af Revisionsrettens bemærkninger til Europol's foreløbige årsregnskab for år n i henhold til artikel 246 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 (*) udarbejder Europol's regnskabsfører Europol's endelige årsregnskab for dette år. Den administrerende direktør forelægger dette endelige årsregnskab for bestyrelsen til udtalelse.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).«

b) Stk. 9 affattes således:

»9. På Europa-Parlamentets anmodning forelægger den administrerende direktør det alle de oplysninger, der er nødvendige for, at dechargeproceduren vedrørende år n kan forløbe tilfredsstillende, jf. artikel 106, stk. 3, i delegeret forordning (EU) 2019/715.«

49) Artikel 61 affattes således:

»Artikel 61

Finansielle bestemmelser

1. De finansielle bestemmelser for Europol vedtages af bestyrelsen efter høring af Kommissionen. De må kun afvige fra delegeret forordning (EU) 2019/715, hvis det specifikt er nødvendigt af hensyn til Europol's drift, og Kommissionen på forhånd har givet sit samtykke.

2. Europol kan yde tilskud til opnåelsen af sine målsætninger og udførelsen af sine opgaver.

3. Europol kan yde tilskud uden indkaldelse af forslag til medlemsstaterne med henblik på udførelse af aktiviteter, der er omfattet af Europol's målsætninger og opgaver.

4. Når det er behørigt begrundet i operationelle hensyn, og bestyrelsen har givet tilladelse hertil, kan den finansielle støtte dække de fulde investeringsomkostninger til udstyr og infrastruktur.

De finansielle bestemmelser, der er omhandlet i stk. 1, kan præcisere de betingelser, på hvilke finansiell støtte kan dække de fulde investeringsomkostninger som omhandlet i nærværende stykkes første afsnit.

5. For så vidt angår finansiell støtte, der skal ydes til de fælles efterforskningsholds aktiviteter, fastlægger Europol og Eurojust i fællesskab de regler og betingelser, i henhold til hvilke ansøgninger om sådan støtte skal behandles.«

50) Artikel 68 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Senest den 29. juni 2027 og herefter hvert femte år foretager Kommissionen en evaluering af navnlig virkningen og effektiviteten af Europol og af dets arbejdsmetoder. I denne evaluering kan der særligt tages stilling til, om der er behov for at ændre Europol's struktur, drift, indsatsområde og opgaver, og de finansielle konsekvenser af en sådan eventuel ændring.«

b) Følgende stykke tilføjes:

»3. Senest den 29. juni 2025 forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet med en evaluering og vurdering af de operationelle virkning af gennemførelsen af de opgaver, der er foreskrevet i denne forordning, navnlig i artikel 4, stk. 1, litra t), artikel 18, stk. 2, litra e), og stk. 6a, og artikel 18a, 26, 26a og 26b, med hensyn til Europol's målsætninger. Rapporten skal vurdere disse opgavers indvirkning på de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, som er nedfældet i chartret. Den skal også indeholde en cost-benefit-analyse af udvidelsen af Europol's opgaver.«

51) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 74a

Overgangsordninger vedrørende behandling af personoplysninger til støtte for en igangværende konkret strafferetlig efterforskning

1. Hvis en medlemsstat, EPPO eller Eurojust har meddelt Europol personoplysninger, som ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, inden den 28. juni 2022, må Europol behandle de pågældende personoplysninger i overensstemmelse med artikel 18a, hvis:

a) den berørte medlemsstat, EPPO eller Eurojust senest den 29. september 2022 underretter Europol om, at den eller det har tilladelse til at behandle de pågældende personoplysninger i overensstemmelse med de proceduremæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til EU-retten eller national ret i forbindelse med den igangværende strafferetlige efterforskning, som den eller det anmodede om Europol's støtte til, da den oprindeligt meddelte oplysningerne

b) den berørte medlemsstat, EPPO eller Eurojust senest den 29. september 2022 anmoder Europol om at støtte den i litra a) omhandlede igangværende strafferetlige efterforskning, og

c) Europol i overensstemmelse med artikel 18a, stk. 1, litra b), vurderer, at det ikke er muligt at støtte den i nærværende stykkes litra a) omhandlede igangværende strafferetlige efterforskning uden at behandle personoplysninger, der ikke overholder artikel 18, stk. 5.

Den i dette stykkes litra c) omhandlede vurdering dokumenteres og sendes til EDPS til orientering, når Europol ophører med at støtte den relaterede konkrete strafferetlige efterforskning.

2. Hvis en medlemsstat, EPPO eller Eurojust ikke overholder ét eller flere af kravene i denne artikels stk. 1, litra a) og b), for personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, og som de har meddelt Europol inden den 28. juni 2022, eller hvis en medlemsstat, EPPO eller Eurojust ikke overholder denne artikels stk. 1, litra c), må Europol ikke behandle de pågældende personoplysninger i overensstemmelse med artikel 18a, men skal, uden at det berører artikel 18, stk. 5, og artikel 74b, slette disse personoplysninger senest den 29. oktober 2022.

3. Hvis et tredjeland, der er omhandlet i artikel 18a, stk. 6, har meddelt Europol personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, inden den 28. juni 2022, må Europol behandle de pågældende personoplysninger i overensstemmelse med artikel 18a, stk. 6, hvis:

- a) tredjelandet meddelte personoplysningerne til støtte for en konkret strafferetlig efterforskning i en eller flere medlemsstater, som Europol støtter
- b) tredjelandet indhentede oplysningerne inden for rammerne af en strafferetlig efterforskning i overensstemmelse med de procedurmæssige krav og garantier, der finder anvendelse i henhold til dets nationale strafferet
- c) tredjelandet senest den 29. september 2022 underretter Europol om, at det har tilladelse til at behandle de pågældende personoplysninger i den strafferetlige efterforskning, i forbindelse med hvilken det indhentede oplysningerne
- d) Europol i overensstemmelse med artikel 18a, stk. 1, litra b), vurderer, at det ikke er muligt at støtte den konkrete strafferetlige efterforskning, der er omhandlet i nærværende stykkes litra a), uden at behandle personoplysninger, der ikke overholder artikel 18, stk. 5, og denne vurdering dokumenteres og sendes til EDPS til orientering, når Europol ophører med at støtte den relaterede konkrete strafferetlige efterforskning, og
- e) Europol i overensstemmelse med artikel 18a, stk. 6, kontrollerer, at mængden af personoplysninger ikke er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til den konkrete strafferetlige efterforskning, der er omhandlet i nærværende stykkes litra a), i en eller flere medlemsstater, som Europol støtter.

4. Hvis et tredjeland ikke overholder kravet i denne artikels stk. 3, litra c), for så vidt angår personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, og som det har meddelt Europol inden den 28. juni 2022, eller hvis nogen af de øvrige krav i denne artikels stk. 3 ikke er opfyldt, må Europol ikke behandle de pågældende personoplysninger i overensstemmelse med artikel 18a, stk. 6, men skal, jf. dog artikel 18, stk. 5, og artikel 74b, slette disse personoplysninger senest den 29. oktober 2022.

5. Hvis en medlemsstat, EPPO eller Eurojust har meddelt Europol personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, inden den 28. juni 2022, kan den eller det anmode Europol om senest den 29. september 2022 at opbevare de pågældende oplysninger og resultatet af Europolis behandling af disse oplysninger, hvis dette er nødvendigt for at sikre rigtigheden, pålideligheden og sporbarheden af kriminalefterretningsprocessen. Europol opbevarer personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, funktionelt adskilt fra andre oplysninger og behandler kun sådanne oplysninger med henblik på at sikre rigtigheden, pålideligheden og sporbarheden af kriminalefterretningsprocessen, og kun så længe retssagen vedrørende den strafferetlige efterforskning, hvortil de pågældende oplysninger er meddelt, er igangværende.

6. Hvis Europol har modtaget personoplysninger, der ikke vedrører de kategorier af registrerede, der er opført i bilag II, inden den 28. juni 2022, opbevarer Europol ikke de pågældende oplysninger med henblik på at sikre rigtigheden, pålideligheden og sporbarheden af kriminalefterretningsprocessen, medmindre der anmodes herom i overensstemmelse med stk. 5. I mangel af en sådan anmodning sletter Europol de pågældende personoplysninger senest den 29. oktober 2022.

*Artikel 74b***Overgangsordninger vedrørende behandling af personoplysninger, som Europol er i besiddelse af**

Uden at det berører artikel 74a, kan Europol for personoplysninger, som Europol har modtaget inden den 28. juni 2022, kontrollere, om de pågældende personoplysninger vedrører en af de kategorier af registrerede, der er fastsat i bilag II. Med henblik herpå kan Europol foretage en foreløbig analyse af disse personoplysninger i en periode på op til 18 måneder fra den dag, hvor Europol først modtog oplysningerne, eller i begrundede tilfælde og med forudgående tilladelse fra EDPS i en længere periode.

Den maksimale behandlingsperiode for de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, er tre år fra den dag, hvor Europol modtog oplysningerne.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 8. juni 2022.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

C. BEAUNE

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2022/992**af 8. juni 2022****om ændring af forordning (EU) 2016/1628 for så vidt angår forlængelse af Kommissionens beføjelse til at vedtage delegerede retsakter****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1628 ⁽³⁾ er der fastsat væsentlige bestemmelser om emission af forurenende luftarter og partikler og typegodkendelse af forbrændingsmotorer til mobile ikkevejgående maskiner, og Kommissionen tillægges beføjelse til at fastlægge visse detaljerede tekniske specifikationer i delegerede retsakter. Ved nævnte forordnings artikel 55, stk. 2, tillægdes Kommissionen denne beføjelse for en begrænset periode på fem år. Denne periode udløb den 6. oktober 2021. Der er behov for at ajourføre nogle af disse delegerede retsakter for at tage hensyn til den tekniske udvikling og for at indføre andre ændringer i overensstemmelse med beføjelsen, herunder i forbindelse med en delegeret retsakt, der fastsætter krav til overvågning efter ibrugtagning af forbrændingsmotorer, der er monteret i mobile ikkevejgående maskiner. Det bør ligeledes være muligt at vedtage nye delegerede retsakter i overensstemmelse med beføjelsen. Derfor bør Kommissionens beføjelse til at vedtage delegerede retsakter forlænges, og der bør gives mulighed for yderligere forlængelser.
- (2) Forordning (EU) 2016/1628 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (3) Målet for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 55, stk. 2, i forordning (EU) 2016/1628 affattes således:

»2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 19, stk. 2, artikel 24, stk. 11, artikel 25, stk. 4, artikel 26, stk. 6, artikel 34, stk. 9, artikel 42, stk. 4, artikel 43, stk. 5, og artikel 48, tillægges Kommissionen for en periode på ti år fra den 6. oktober 2016. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest den 6. januar 2026 og ni måneder inden udløbet af hver følgende femårsperiode. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af fem år, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.«

⁽¹⁾ Udtalelse af 18.5.2022 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 19.5.2022 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 2.6.2022.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1628 af 14. september 2016 om krav vedrørende emissionsgrænser for forurenende luftarter og partikler for og typegodkendelse af forbrændingsmotorer til mobile ikkevejgående maskiner, om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 og (EU) nr. 167/2013 og om ændring og ophævelse af direktiv 97/68/EF (EUT L 252 af 16.9.2016, s. 53).

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 8. juni 2022.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

C. BEAUNE

Formand

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2022/993

af 8. juni 2022

om minimumsuddannelsesniveaut for søfartserhverv

(kodifikation)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 100, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt flere gange ⁽⁴⁾. Nævnte direktiv bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) For at opretholde et højt niveau af sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening til søs og tilstræbe at forbedre det er det altafgørende at opretholde og om muligt forbedre EU-søfarendes kundskabs- og færdighedsniveau ved at udvikle uddannelsen og udstedelsen af beviser inden for det maritime område i overensstemmelse med de internationale regler og de teknologiske fremskridt samt at træffe yderligere foranstaltninger for at styrke den europæiske færdighedsbase inden for det maritime område.
- (3) Uddannelsen af og udstedelsen af beviser til søfarende er på internationalt niveau reguleret ved den internationale konvention af 1978 om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold (STCW-konventionen) under Den Internationale Søfartsorganisation (IMO), der var genstand for en omfattende revision på en konference mellem parterne i STCW-konventionen, der blev afholdt i Manila i 2010 (Manilaændringerne). I 2015 og 2016 blev der vedtaget yderligere ændringer af STCW-konventionen.
- (4) Dette direktiv indarbejder STCW-konventionen i EU-retten. Alle medlemsstater er signatarer af STCW-konventionen, og der skal derfor opnås en harmoniseret gennemførelse af deres internationale forpligtelser gennem afstemning af EU-reglerne om uddannelsen af og udstedelsen af beviser til søfarende med STCW-konventionen.
- (5) Unionens søtransportsektor har knowhow inden for søfart af en høj kvalitet, hvilket bidrager til at forbedre konkurrenceevnen. Kvaliteten af uddannelsen af de søfarende er vigtig for konkurrenceevnen i denne sektor og for at tiltrække EU-borgere, navnlig unge mennesker, til søfartserhvervene.
- (6) Medlemsstaterne kan fastsætte strengere krav end de minimumskrav, der er fastsat i STCW-konventionen og i dette direktiv.
- (7) STCW-konventionens regler, der er bilagt dette direktiv, bør suppleres med de obligatoriske bestemmelser i del A i koden for uddannelse af søfarende, sønæring og vagthold (STCW-koden). Del B i STCW-koden indeholder anbefalede retningslinjer, som parterne i STCW-konventionen og de instanser, der skal gennemføre, anvende eller håndhæve de i konventionen omhandlede foranstaltninger, med fordel kan følge, for på ensartet vis at give konventionen fuld virkning.

⁽¹⁾ EUT C 123 af 9.4.2021, s. 80.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 5.4.2022 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 24.5.2022.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF af 19. november 2008 om minimumsuddannelsesniveaut for søfartserhverv (EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33).

⁽⁴⁾ Jf. bilag IV, del A.

- (8) Et af målene for den fælles transportpolitik på søtransportområdet er at fremme bevægeligheden blandt søfarende i Unionen. En sådan bevægelighed bidrager bl.a. til at gøre Unionens søtransportsektor attraktiv for fremtidige generationer for derved at undgå en situation, hvor den europæiske maritime klynge kommer til at opleve mangel på kompetent arbejdskraft med den rette kombination af færdigheder og kompetencer. Gensidig anerkendelse af søfarendes beviser, som er udstedt af medlemsstaterne, er afgørende for at fremme bevægeligheden blandt søfarende. I lyset af retten til god forvaltning bør medlemsstaternes afgørelser vedrørende accepten af kvalifikationsbeviser, der er udstedt til søfarende af andre medlemsstater til brug for udstedelse af nationale sønæringsbeviser, være baseret på forhold, som den pågældende søfarende kan verificere.
- (9) Uddannelsen for søfartserhverv bør omfatte egentlig teoretisk og praktisk uddannelse for at sikre, at de søfarende er i stand til at opfylde sikrings- og sikkerhedsstandarderne og kan håndtere nød- og faresituationer.
- (10) Medlemsstaterne bør træffe og håndhæve særlige foranstaltninger for at forhindre og straffe forfalskninger i forbindelse med sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser og fortsætte deres bestræbelser inden for IMO på at opnå, at der indgås og håndhæves strenge aftaler om bekæmpelse på internationalt plan af en sådan praksis.
- (11) Kvalitetskrav og kvalitetsstyringssystemer bør udvikles og gennemføres under hensyntagen til, hvor dette er relevant, Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 18. juni 2009 ⁽⁵⁾ og dermed forbundne foranstaltninger vedtaget af medlemsstaterne.
- (12) I overensstemmelse med STCW-konventionen bør bestemmelser om minimumshvileperioder for det vagthavende personale fastsættes i dette direktiv med henblik på bedre sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening af havet. Disse bestemmelser bør anvendes, uden at det berører bestemmelserne i Rådets direktiv 1999/63/EF ⁽⁶⁾.
- (13) Arbejdsmarkedets parter i Europa har indgået en aftale om minimumshviletid for søfarende, og direktiv 1999/63/EF blev vedtaget for at gennemføre denne aftale. Nævnte direktiv giver også mulighed for at godkende undtagelser fra bestemmelserne om det minimale antal hviletimer for søfarende. Muligheden for at godkende undtagelser bør imidlertid begrænses, hvad angår den maksimale varighed, hyppighed og omfang. Formålet med Manilaændringerne er bl.a. at fastsætte objektive grænser for undtagelser angående minimumshviletider for vagt-personale og søfarende med pålagte opgaver inden for sikkerhed, sikring og forebyggelse af forurening med henblik på at forebygge træthed. Derfor bør dette direktiv afspejle Manila-ændringerne på en måde, der sikrer sammenhæng med direktiv 1999/63/EF.
- (14) For at øge sikkerheden til søs og forebygge tab af menneskeliv og forurening af havet, bør kommunikationen sikres mellem besætningsmedlemmerne på skibe, der sejler i Unionens farvande.
- (15) Personale på passagerskibe, som har til opgave at bistå passagererne i nødsituationer, bør kunne kommunikere med passagerne.
- (16) Besætningsmedlemmer om bord på tankskibe, som transporterer farligt eller forurenende gods, bør være i stand til på effektiv vis at forebygge ulykker og nødsituationer. Det er derfor af største betydning, at der tilvejebringes en passende kommunikationsforbindelse mellem skibsføreren, officererne og de menige, som omfatter kravene i dette direktiv.
- (17) Det er af afgørende vigtighed at sikre, at søfarende med beviser, der er udstedt af tredjelande, og som arbejder om bord på Unionens skibe, har et kompetenceniveau, der svarer til det, STCW-konventionen kræver. Dette direktiv bør fastsætte procedurer og fælles kriterier for medlemsstaternes anerkendelse af søfarendes beviser, der er udstedt af tredjelande, som bygger på de krav til uddannelse og udstedelse af beviser, der er opnået enighed om inden for rammerne af STCW-konventionen.
- (18) Af hensyn til sikkerheden til søs bør medlemsstaterne kun anerkende kvalifikationer for det uddannelsesniveau, der kræves, når de er udstedt af eller på vegne af parterne til STCW-konventionen, og når IMO's Komité for Sikkerhed på Søen har fastslået, at disse har opfyldt og fortsat opfylder konventionens krav på alle måder. I tidsrummet indtil IMO-komiteén kan fastslå dette, kræves der en procedure til foreløbig anerkendelse af beviserne.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 18. juni 2009 om fastlæggelse af en europæisk referenceramme for kvalitetssikring af erhvervsuddannelserne (EUT C 155 af 8.7.2009, s. 1).

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 1999/63/EF af 21. juni 1999 om gennemførelse af den aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for søfarende, som er indgået mellem European Community Shipowners' Association (ECSA) og Federation of Transport Workers' Union in the European Union (FST) (EFT L 167 af 2.7.1999, s. 33).

- (19) Dette direktiv indeholder desuden et centraliseret system til anerkendelse af søfarendes beviser, som er udstedt af tredjelande. For at bruge de tilgængelige menneskelige og finansielle ressourcer på en effektiv måde bør proceduren for anerkendelse af tredjelande derfor baseres på en analyse af behovet for sådan anerkendelse, herunder, men ikke begrænset til, angivelse af det anslåede antal skibsførere, officerer og radiooperatører fra det pågældende tredjeland, som forventes at gøre tjeneste om bord på skibe, der fører medlemsstaternes flag. Denne analyse bør forelægges Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS) til behandling.
- (20) For at sikre alle søfarendes ret til menneskeværdig beskæftigelse og for at begrænse konkurrenceforvridning i det indre marked bør der ved den fremtidige anerkendelse af tredjelande tages hensyn til, om disse tredjelande har ratificeret konventionen om søfarendes arbejdsforhold, 2006.
- (21) For at sikre effektiviteten ved det centraliserede system til anerkendelse af søfarendes beviser udstedt af tredjelande bør der foretages en genvurdering af tredjelande, som leverer et lille antal søfartende til skibe, der fører medlemsstaternes flag, hvert tiende år. Dette lange tidsrum for genvurdering af de pågældende tredjelandes system bør kombineres med prioritetskriterier, som tager hensyn til sikkerhedsspørgsmål og afvejer behovet for effektivitet og en effektiv beskyttelsesmekanisme i tilfælde af en forringelse af kvaliteten af søfarendes uddannelse i de relevante tredjelande.
- (22) Om fornødent bør der føres tilsyn med undervisningsinstitutioner, uddannelsesprogrammer og kurser vedrørende søfarten. Der bør derfor opstilles kriterier for sådant tilsyn.
- (23) Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 ⁽⁷⁾, bør bistå Kommissionen med at kontrollere, at medlemsstaterne overholder kravene i dette direktiv.
- (24) Oplysninger om de søfartende, der er ansat fra tredjelande, er blevet tilgængelige på EU-niveau, idet medlemsstaterne stiller de relevante oplysninger i deres nationale registre over udstedte beviser og påtegninger til rådighed. Disse oplysninger bør bruges til statistik- og politikformuleringsformål, navnlig med henblik på at gøre det centraliserede system til anerkendelse af søfarendes beviser udstedt af tredjelande mere effektivt. På grundlag af de oplysninger, der meddeles af medlemsstaterne, bør anerkendelsen af tredjelande, der ikke har leveret søfartende til skibe, der fører medlemsstaternes flag, i et tidsrum på mindst otte år, undersøges på ny. Den fornyede undersøgelsesproces bør omfatte muligheden for at fastholde anerkendelsen af det pågældende tredjeland eller trække den tilbage. Desuden bør de oplysninger, der meddeles af medlemsstaterne, også bruges for at prioritere genvurderingen af de anerkendte tredjelande.
- (25) Medlemsstaterne skal som havnemyndigheder øge sikkerheden og forureningsforebyggelsen i Unionens farvande ved at lægge særlig vægt på kontrol af skibe, der fører flag fra et tredjeland, der ikke har ratificeret STCW-konventionen, idet de dermed sikrer, at fartøjer, der fører et tredjelandes flag, ikke behandles gunstigere.
- (26) Bestemmelserne om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF ⁽⁸⁾ fandt ikke anvendelse for så vidt angår anerkendelse af sønæringsbeviser i henhold til direktiv 2008/106/EF. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/45/EF ⁽⁹⁾ regulerede den gensidige anerkendelse af søfarendes beviser, som er udstedt af medlemsstaterne. De definitioner af søfarendes beviser, som er omhandlet i direktiv 2005/45/EF, blev imidlertid forældede efter ændringerne i 2010 af STCW-konventionen. Ordningen om gensidig anerkendelse af søfarendes beviser, som er udstedt af medlemsstaterne, bør derfor tilpasses for at afspejle de internationale ændringer. Desuden bør søfarendes helbredsattester, som er udstedt under medlemsstaternes myndighed, også indgå i ordningen om gensidig anerkendelse. For at undgå enhver tvetydighed og risikoen for uoverensstemmelser mellem direktiv 2005/45/EF og nærværende direktiv bør den gensidige anerkendelse af søfarendes beviser kun reguleres af nærværende direktiv. Desuden bør der for at mindske den administrative byrde for medlemsstaterne indføres et elektronisk system til fremlæggelse af søfarendes kvalifikationer, når de relevante ændringer af STCW-konventionen er vedtaget.

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 af 27. juni 2002 om oprettelse af et europæiskagentur for søfartssikkerhed (EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/45/EF af 7. september 2005 om gensidig anerkendelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og om ændring af direktiv 2001/25/EF (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 160).

- (27) Digitalisering af data er en fast bestanddel af teknologiske fremskridt på området indsamling og meddelelse af data med henblik på at bidrage til omkostningsbesparelser og gøre effektiv brug af menneskelige ressourcer. Kommissionen bør overveje foranstaltninger til at øge effektiviteten af havnestatskontrol, herunder bl.a. en evaluering af gennemførligheden af og merværdien ved oprettelse og forvaltning af en central database over søfarendes beviser, som ville være forbundet med den inspektionsdatabase, der er omhandlet i artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF ⁽¹⁰⁾, og som alle medlemsstaterne ville være forbundet til. Denne centrale database bør indeholde alle de i bilag III til nærværende direktiv fastsatte oplysninger om sønæringsbeviser og påtegninger, der attesterer anerkendelsen af kvalifikationsbeviser udstedt i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i STCW-konventionen.
- (28) Kommissionen bør etablere en dialog med arbejdsmarkedets parter og medlemsstaterne for at udvikle søfartsuddannelsesinitiativer, der supplerer det internationalt fastlagte minimumsuddannelsesniveau for søfartserhverv, og som kan anerkendes gensidigt af medlemsstaterne som europæiske beviser for søfartsuddannelse på højt niveau. Disse initiativer bør bygge på og udvikles i overensstemmelse med anbefalingerne fra de igangværende pilotprojekter og strategier, der er anført i Kommissionens plan for sektorsamarbejde om færdigheder.
- (29) For at tage hensyn til udviklinger på internationalt niveau og sikre den rettidige tilpasning af EU-reglerne til de pågældende udviklinger bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår indarbejdelse af ændringer af STCW-konventionen og del A i STCW-koden ved at opdatere de tekniske krav til uddannelsen af og udstedelsen af beviser til søfarende og ved at afstemme alle de relevante bestemmelser i dette direktiv vedrørende digitale beviser til søfarende. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽¹¹⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (30) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af bestemmelserne i dette direktiv om anerkendelsen af tredjelands samt i forbindelse med de statistiske oplysninger om søfarende, som medlemsstaterne skal leverer til Kommissionen bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹²⁾.
- (31) Målet for dette direktiv, nemlig overensstemmelse mellem EU-reglerne og de internationale regler om uddannelsen og certificeringen af søfarende, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne men kan på grund af handlingens omfang eller virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (32) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag IV, del B, angivne frister for gennemførelsen i national ret af direktiverne —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på søfarende, som omhandlet i dette direktiv, der gør tjeneste om bord på søgående skibe, der fører en medlemsstats flag, med undtagelse af:
- a) krigsskibe, marinehjelpekibe eller andre skibe, der ejes eller administreres af en medlemsstat, og som udelukkende anvendes i ikke-kommerciel statstjeneste
- b) fiskerfartøjer

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 57).

⁽¹¹⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

⁽¹²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

c) fritidsfartøjer, der ikke benyttes erhvervsmæssigt

d) træskibe af primitiv konstruktion.

2. Artikel 6 finder anvendelse på søfarende, der er i besiddelse af et bevis, som er udstedt af en medlemsstat, uanset deres nationalitet.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »skibsfører«: den person, der har kommandoen på et skib
- 2) »officer«: et medlem af besætningen, bortset fra skibsføreren, der betegnes som sådan ved national ret eller nationale bestemmelser eller i mangel af sådan betegnelse ved kollektiv aftale eller sædvane
- 3) »dæksofficer«: en officer med kvalifikationer i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel II i bilag I
- 4) »overstyrmand«: den officer, der står umiddelbart under skibsføreren, og som vil få kommandoen på skibet, såfremt skibsføreren bliver utjenstdygtig
- 5) »maskinofficer«: en officer med kvalifikationer i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel III i bilag I
- 6) »maskinchef«: den øverste maskinofficer, der er ansvarlig for skibets fremdrivningsmaskineri og for drift og vedligeholdelse af mekaniske og elektriske installationer på skibet
- 7) »første maskinmester«: den maskinofficer, der står umiddelbart under maskinchefen, og som vil få ansvaret for skibets fremdrivningsmaskineri samt drift og vedligeholdelse af mekaniske og elektriske installationer på skibet, såfremt maskinchefen bliver utjenstdygtig
- 8) »maskinassistent«: en person, der er under uddannelse til maskinofficer og betegnes som sådan ved national ret eller nationale bestemmelser
- 9) »radiooperatør«: person, der er i besiddelse af et forskriftsmæssigt bevis, som er udstedt eller anerkendt af de kompetente myndigheder i henhold til bestemmelserne i radioreglementet
- 10) »menig«: et medlem af et skibs besætning, bortset fra skibsføreren og officererne
- 11) »søgående skib«: ethvert skib, med undtagelse af skibe, der udelukkende anvendes i indre farvande eller i farvande inden for eller i umiddelbar nærhed af beskyttede farvande eller områder, hvor havnereglementer gælder
- 12) »skib, der fører en medlemsstats flag«: et skib, der er registreret i en medlemsstat og fører dennes flag i overensstemmelse med dens lovgivning. Skibe, der ikke svarer til denne definition, sidestilles med skibe, der fører et tredjelands flag
- 13) »kystfart«: fart i nærheden af en medlemsstat, som defineret af denne
- 14) »fremdrivningseffekt«: den samlede maksimale kontinuerlige nominaleffekt i kW af hele skibets hovedfremdrivningsmaskineri ifølge skibets registreringscertifikat eller andet officielt dokument
- 15) »olietankskib«: et skib, der er konstrueret og anvendes til transport af olie og olieprodukter i bulk
- 16) »kemikalietankskib«: et skib, der er konstrueret eller tilpasset og anvendes til transport i bulk af et hvilket som helst af de flydende produkter, der er opført i kapitel 17 i International Bulk Chemical Code, i den gældende affattelse
- 17) »gastankskib«: et skib, der er konstrueret eller tilpasset og anvendes til transport i bulk af en hvilken som helst af de flydende gasser eller andre produkter, der er opført i kapitel 19 i International Gas Carrier Code, i den gældende affattelse
- 18) »radioreglement«: det radioreglement, som er knyttet som bilag til eller anses for at være knyttet som bilag til den internationale telekommunikationskonvention som ændret
- 19) »passagerskib«: et skib som defineret i den internationale konvention af 1974 om sikkerhed for menneskeliv på søen (SOLAS 74) som ændret under den Internationale Søfartsorganisations (International Maritime Organisation (IMO))

- 20) »fiskerfartøj«: et skib, der anvendes til fangst af fisk eller andre af havets levende ressourcer
- 21) »STCW-konventionen«: den Internationale konvention om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold 1978 under IMO, i det omfang den gælder for de pågældende spørgsmål, under hensyntagen til overgangsbestemmelserne i artikel VII og reglement I/15 i konventionen, herunder, hvor dette er relevant, de gældende bestemmelser i STCW-koden, i den gældende affattelse
- 22) »radiotjeneste«: omfatter alt efter forholdene vagt og teknisk vedligeholdelse og reparationer, som udføres i henhold til radioreglementet, SOLAS 74 og, alt efter den enkelte medlemsstats ønsker, relevante anbefalinger fra IMO, i den gældende affattelse
- 23) »ro-ro-passagerskib«: passagerskib med ro-ro-lastområder eller særlige lastområder som defineret i SOLAS 74 i den gældende affattelse
- 24) »STCW-kode«: koden om uddannelse af søfarende, om sønæring og om vagthold, som vedtaget ved resolution nr. 2 fra konferencen mellem parterne i STCW-konventionen i 1995 i den gældende affattelse
- 25) »funktion«: en række opgaver, pligter og ansvar som specificeret i STCW-koden, der er nødvendige for driften af skibet, sikkerheden for liv på søen og beskyttelsen af havmiljøet
- 26) »rederi«: betyder ejeren af et skib eller enhver anden organisation eller person, som f.eks. den operatør eller den totalbefragter, som har overtaget ansvaret for skibets drift fra skibets ejer, og som ved påtagelsen af dette ansvar har erklæret sig indforstået med at overtage rederiet med de pligter og det ansvar, som følger af dette direktiv
- 27) »fartstid til søs«: tjeneste om bord på et skib, som er påkrævet for udstedelse eller fornyelse af et sønæringsbevis, et kvalifikationsbevis eller en anden kvalifikation
- 28) »godkendt«: godkendt af en medlemsstat i overensstemmelse med dette direktiv
- 29) »tredjeland«: et land, som ikke er en medlemsstat
- 30) »måned«: en måned er en kalendermåned eller 30 dage som summen af perioder på mindre end en måned
- 31) »GMDSS-radiooperatør«: en person, der er kvalificeret i overensstemmelse med kapitel IV i bilag I
- 32) »ISPS-kode«: den internationale kode for sikring af skibe og havnefaciliteter, vedtaget den 12. december 2002 ved resolution 2 fra konferencen af kontraherende regeringer til SOLAS 74 i den gældende affattelse
- 33) »skibets sikringsofficer«: en person om bord på skibet, som rapporterer til skibsføreren, og som er udpeget af rederiet som ansvarlig for skibets sikring, herunder gennemførelse og ajourføring af skibets sikringsplan og for forbindelse med rederiets og havnefacilitetens sikringsofficerer
- 34) »sikringsopgaver«: alle sikringsrelaterede opgaver og pligter om bord på skibe som defineret i kapitel XI/2 i SOLAS 74 som ændret og ISPS-koden
- 35) »sønæringsbevis«: et bevis, der er udstedt og påtegnet for skibsførere, officerer og GMDSS-radiooperatører i overensstemmelse med kapitel II, III, IV, V og VII i bilag I, og som giver den retmæssige indehaver ret til at gøre tjeneste og bestride funktioner på det deri specificerede ansvarsniveau
- 36) »kvalifikationsbevis«: et andet bevis end et sønæringsbevis udstedt til en søfarende, hvoraf det fremgår, at de relevante krav vedrørende uddannelse, kompetencer eller fartstid til søs i dette direktiv er opfyldt
- 37) »dokumentation«: dokumentation, med undtagelse af et sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis, der anvendes til at fastslå, at de relevante krav i dette direktiv er opfyldt
- 38) »elektroteknisk officer«: en officer med kvalifikationer i overensstemmelse med kapitel III i bilag I
- 39) »befaren søfarende i dækstjeneste«: en menig med kvalifikationer i overensstemmelse med kapitel II i bilag I
- 40) »befaren søfarende i maskintjeneste«: en menig med kvalifikationer i overensstemmelse med kapitel III i bilag I
- 41) »elektroteknisk menig«: en menig med kvalifikationer i overensstemmelse med kapitel III i bilag I

- 42) »værtsmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor søfarende søger accept eller anerkendelse af deres sønæringsbeviser, kvalifikationsbeviser eller dokumentation
- 43) »IGF-kode«: den internationale kode for sikkerhed for skibe, der bruger gas eller andre brændstoffer med lavt flammepunkt, som defineret i reglement II-1/2.29 i SOLAS 74
- 44) »polarkode«: den internationale kode for skibe, som opererer i polare farvande, som defineret i reglement XIV/1.1 i SOLAS 74
- 45) »polare farvande«: arktiske farvande og/eller Antarktisområdet, som defineret i reglement XIV/1.2, XIV/1.3 og XIV/1.4 i SOLAS 74.

Artikel 3

Uddannelse og sønæring

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at søfarende, som gør tjeneste om bord på et skib, jf. artikel 1, mindst uddannes i overensstemmelse med kravene i STCW-konventionen, jf. bilag I til dette direktiv, og er i besiddelse af et bevis som defineret i artikel 2, nr. 35) og 36), og/eller dokumentation som defineret i artikel 2, nr. 37).
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at besætningsmedlemmer, der skal have et bevis efter regel III/10.4 i SOLAS 74, er uddannet og i besiddelse af et bevis efter bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 4

Sønæringsbeviser, kvalifikationsbeviser og påtegninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser kun udstedes til ansøgere, som opfylder kravene i nærværende artikel.
 2. Beviser for skibsførere, officerer og radiooperatører påtegnes af medlemsstaten som anført i nærværende artikel.
 3. Sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser udstedes i henhold til reglement I/2, stk. 3, i bilaget til STCW-konventionen.
 4. Sønæringsbeviser må kun udstedes af medlemsstaterne, efter de har gennemført en kontrol af ægthed og gyldighed af den nødvendige dokumentation i overensstemmelse med nærværende artikel.
 5. For radiooperatører kan medlemsstaterne:
 - a) medtage de yderligere kundskaber, der kræves i de pågældende reglementer, ved eksamination med henblik på udstedelse af et bevis i henhold til radioreglementet, eller
 - b) udstede et særskilt bevis, der viser, at indehaveren har de yderligere kundskaber, der kræves i de pågældende reglementer.
 6. Hvis en medlemsstat ønsker det, kan påtegningen indgå i de beviser, der udstedes i henhold til afsnit A-I/2 i STCW-koden. I så fald anvendes den formular, der beskrives i afsnit A-I/2, stk. 1. Udstedes beviset på anden måde, foretages påtegningen som anført i stk. 2 i afsnit A-I/2. Påtegninger foretages i overensstemmelse med artikel VI, stk. 2, i STCW-konventionen.
- Påtegninger, der attesterer udstedelse af et sønæringsbevis, og påtegninger, der attesterer et kvalifikationsbevis til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i bilag I, foretages kun, hvis alle krav i STCW-konventionen og i dette direktiv er overholdt.
7. En medlemsstat, som anerkender et sønæringsbevis eller et kvalifikationsbevis, som er udstedt til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i bilaget til STCW-konventionen i henhold til proceduren i artikel 20, stk. 2 i dette direktiv, må først påtegne dette bevis for at attestere anerkendelsen, når den har sikret, at beviset er autentisk og gyldigt. Påtegningen skal foretages i henhold til afsnit A-I/2, stk. 3, i STCW-koden.

8. De i stk. 6 og 7 nævnte påtegninger:

- a) kan udstedes som særskilte dokumenter
- b) må kun udstedes af medlemsstaterne
- c) skal forsynes med et entydigt nummer; dog kan påtegninger, der attesterer udstedelse af et sønæringsbevis, gives samme nummer som sønæringsbeviset, forudsat at dette nummer er unikt
- d) udløber, når det på tegnede sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis, som er udstedt til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i bilaget til STCW-konventionen, udløber eller tilbagekaldes, inddrages eller ophæves af den medlemsstat eller det tredjeland, der har udstedt det, og under alle omstændigheder senest fem år efter udstedelsesdatoen.

9. Den stilling, som bevisindehaveren er autoriseret til at udfylde, skal fremgå af påtegningen med samme betegnelse, som benyttes i den pågældende medlemsstats gældende forskrifter for sikker bemanning.

10. Medlemsstaterne kan anvende et andet format end det, der er angivet i afsnit A-I/2 i STCW-koden, forudsat at den krævede oplysning mindst foreligger med latinske bogstaver og arabertal under hensyntagen til de variationer, der er tilladt i henhold til afsnit A-I/2.

11. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 20, stk. 7, skal de beviser, der kræves i henhold til dette direktiv, forefindes i original om bord på det skib, hvor indehaveren er tjenstgørende, i papirform eller elektronisk form, idet deres ægthed og gyldighed kan verificeres efter proceduren i nærværende artikels stk. 13, litra b).

12. Alle, der ansøger om bevis, skal forelægge fyldestgørende bevis for følgende:

- a) deres identitet
- b) at de mindst har den påkrævede alder for det pågældende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis som fastsat i reglementerne i bilag I
- c) at de opfylder kravene om sundhedsmæssig egnethed, der er angivet i afsnit A-I/9 i STCW-koden
- d) at de har den påkrævede fartstid til søs og har afsluttet anden påkrævet uddannelse i henhold til reglementerne i bilag I for det pågældende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis
- e) at de opfylder uddannelses- og kvalifikationskravene i henhold til reglementerne i bilag I for så vidt angår den stilling, den funktion og det niveau, der fremgår af sønæringsbevisets påtegning.

Dette stykke finder ikke anvendelse på anerkendelse af påtegninger i henhold til reglement I/10 i STCW-konventionen.

13. Hver medlemsstat forpligter sig til:

- a) at føre register over alle sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser og påtegninger for skibsførere og officerer og, i påkommende tilfælde, menige, som er udstedt eller udløbet eller er blevet fornyet, inddraget, ophævet eller meldt bortkommet eller ødelagt, samt udstedte dispensationer
- b) at stille oplysninger om status for sønæringsbeviser, påtegninger og dispensationer til rådighed for andre medlemsstater eller andre parter i STCW-konventionen og virksomheder, der ønsker at verificere, at sønæringsbeviser og/eller beviser, som er udstedt til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i bilag I, og som er blevet dem forelagt af søfarende, der ønsker anerkendelse i henhold til reglement I/10 i STCW-konventionen eller ønsker beskæftigelse på et skib, er ægte og gyldige.

14. Når de relevante ændringer af STCW-konventionen og del A i STCW-koden vedrørende digitale beviser for søfarende træder i kraft, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 for at ændre dette direktiv ved at afstemme alle de relevante bestemmelser deri med de pågældende ændringer af STCW-konventionen og del A i STCW-koden med henblik på at digitalisere søfarendes beviser og påtegninger.

*Artikel 5***Oplysninger til Kommissionen**

Med henblik på artikel 21, stk. 8, og artikel 22, stk. 2, og udelukkende til brug for medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med politikformulering og til statistiske formål indsender medlemsstaterne hvert år de oplysninger, som er angivet i bilag III til dette direktiv, om søneringsbeviser og påtegninger, der attesterer anerkendelse af søneringsbeviserne, til Kommissionen. De kan også på frivilligt grundlag fremlægge oplysninger om de kvalifikationsbeviser, der er udstedt til menige i overensstemmelse med kapitel II, III og VII i bilaget til STCW-konventionen, såsom de oplysninger, der er angivet i bilag III til dette direktiv.

*Artikel 6***Gensidig anerkendelse af søfarendes beviser, som er udstedt af medlemsstaterne**

1. Enhver medlemsstat accepterer kvalifikationsbeviser og dokumentation, som er udstedt af en anden medlemsstat eller under dennes myndighed, i papirform eller elektronisk form, med henblik på at tillade søfarende at gøre tjeneste på skibe, der fører dens flag.
2. Enhver medlemsstat anerkender søneringsbeviser, som er udstedt af en anden medlemsstat, eller kvalifikationsbeviser, som er udstedt af en anden medlemsstat, til skibsførere og officerer i henhold til reglement V/1-1 og V/1-2 i bilag I til dette direktiv ved at påtage disse beviser for at attestere deres anerkendelse. Påtegningen, som attesterer anerkendelsen, begrænses til de stillinger, funktioner og kompetence- eller kvalifikationsniveauer, der er foreskrevet heri. Påtegningen udstedes kun, hvis alle krav i STCW-konventionen er opfyldt i henhold til reglement I/2, stk. 7, i STCW-konventionen. Den anvendte påtegningsform er den, der er gengivet i afsnit A-I/2, stk. 3, i STCW-koden.
3. Enhver medlemsstat accepterer med henblik på at tillade søfarende at gøre tjeneste på skibe, der fører dens flag, helbredsattester, som er udstedt under en anden medlemsstats myndighed i henhold til artikel 12.
4. Værtsmedlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede afgørelser træffes inden for en rimelig frist. Værtsmedlemsstaterne sikrer også, at søfarende i overensstemmelse med national lovgivning og nationale procedurer har ret til at påklage afgørelser, hvorved der nægtes påtegning eller accept af et gyldigt bevis, og klage over manglende svar, og at søfarende ydes tilstrækkelig rådgivning og bistand i forbindelse med sådanne klager i overensstemmelse med fastlagt national lovgivning og fastlagte nationale procedurer.
5. Uden at berører nærværende artikels stk. 2 kan en værtsmedlemsstats kompetente myndigheder indføre yderligere begrænsninger med hensyn til stillinger, funktioner og kompetence- eller kvalifikationsniveauer, der vedrører kystfart, som omhandlet i artikel 8 eller alternative beviser, der er udstedt i henhold til reglement VII/1 i bilag I.
6. Uden at det berører stk. 2 kan en værtsmedlemsstat om fornødent tillade en søfarende at gøre tjeneste i et tidsrum på ikke over tre måneder om bord på et skib, der fører medlemsstatens flag, med et behørigt og gyldigt bevis, som er udstedt og påtegnet af en anden medlemsstat, men som endnu ikke er blevet påtegnet af den pågældende værtsmedlemsstat.

Der skal foreligge dokumentation for, at der er blevet indsendt en ansøgning om påtegning til de kompetente myndigheder.

7. En værtsmedlemsstat sikrer, at søfarende, som med henblik på anerkendelse fremlægger beviser for funktioner på lederniveau, har tilstrækkeligt kendskab til den del af den pågældende medlemsstats søfartslovgivning, som er relevant for de funktioner, de har ret til at udføre.

*Artikel 7***Uddannelseskra**

Den uddannelse, der kræves i henhold til artikel 3, skal udformes i passende forhold til den teoretiske viden og de praktiske færdigheder, der kræves i henhold til bilag I, navnlig med hensyn til brug af livrednings- og brandslukningsudstyr, og skal godkendes af den kompetente myndighed eller instans, der er udpeget af den enkelte medlemsstat.

*Artikel 8***Principper for kystfart**

1. Når medlemsstaterne definerer kystfart, må de ikke stille krav vedrørende uddannelse, erfaring eller bevis for søfarende, der gør tjeneste om bord på skibe, som har ret til at føre en anden medlemsstats eller en anden STCW-konventionsparts flag, og som sejler i kystfart, på en sådan måde, at det medfører strengere krav for disse søfarende end for søfarende på skibe, som fører medlemsstaternes eget flag. I intet tilfælde må en medlemsstat stille større krav end de i dette direktiv nævnte til søfarende på skibe, som fører en anden medlemsstats eller en anden STCW-konventionsparts flag, og som ikke sejler i kystfart.

2. En medlemsstat skal i forbindelse med skibe, som er indrømmet fordelene ved STCW-konventionens bestemmelser for kystfart, hvilket omfatter kystfart ud for en anden medlemsstats eller en anden STCW-konventionsparts kyst inden for grænserne af dens definition af kystfart, i samarbejde med medlemsstaterne eller berørte parter specificere både detaljerne for de pågældende handelsområder og andre relevante bestemmelser.

3. For skibe, som har ret til at føre en medlemsstats flag, og som regelmæssigt sejler i kystfart ud for en anden medlemsstats eller en anden STCW-konventionsparts kyst, skal den medlemsstat, hvis flag skibet har ret til at føre, fastsætte kravene til uddannelse, erfaring og bevis for søfarende på disse skibe, og disse krav skal mindst svare til kravene i den medlemsstat eller den part i STCW-konventionen, ud for hvis kyst skibet sejler, men må dog ikke være strengere end dette direktivs krav til skibe, der ikke sejler i kystfart. Søfarende på et skib, som udstrækker en rejse til farvande, der ikke er defineret som kystfart af en medlemsstat, og som sejler ind i et farvand, der ikke er omfattet af denne definition, skal opfylde kravene i dette direktiv.

4. En medlemsstat kan indrømme et skib, som har ret til at føre dets flag, fordelene ved direktivets bestemmelser om kystfart, når det regelmæssigt driver kystfart i henhold til nævnte medlemsstats definition heraf ud for kysten af et land, der ikke er part i STCW-konventionen.

5. Sønæringsbeviser til søfarende, som er udstedt af en medlemsstat eller en part i STCW-konventionen for kystfart inden for landets afgrænsede kyster, kan accepteres af andre medlemsstater for så vidt angår tjeneste inden for landets afgrænsede kyster, forudsat at medlemsstaterne eller de berørte parter i samarbejde udarbejder detaljerne for de pågældende handelsområder og andre relevante betingelser derfor.

6. Medlemsstater, der definerer kystfart, skal i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende artikel:

a) opfylde de principper for kystfart, der er angivet i afsnit A-I/3 i STCW-koden

b) indarbejde grænserne for kystfart i de påtegninger, der udstedes i henhold til artikel 4.

7. Når en medlemsstat træffer beslutning om definitionen af kystfart og betingelserne for uddannelse hertil i henhold til kravene i stk. 1, 3 og 4, skal den meddele Kommissionen de nærmere bestemmelser, den har vedtaget.

Artikel 9

Forebyggelse af falskneri eller anden ulovlig adfærd

1. Medlemsstaterne træffer og håndhæver passende foranstaltninger for at forebygge svig og anden ulovlig adfærd i forbindelse med udstedte beviser og påtegninger og fastsætter sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne udpeger de nationale myndigheder, som har kompetence til at afsløre og bekæmpe falskneri og anden ulovlig adfærd og udveksle oplysninger med andre medlemsstaters og tredjelandes kompetente myndigheder om udstedelse af beviser til søfarende.

Medlemsstaterne underretter straks de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Medlemsstaterne underretter også straks de tredjelande, med hvilke de har indgået en aftale i overensstemmelse med reglement I/10, paragraf 1.2, i STCW-konventionen.

3. På anmodning af værtsmedlemsstaten fremsender en anden medlemsstats kompetente myndigheder skriftlig bekræftelse eller benægtelse af ægtheden af søfarendes beviser, de tilsvarende påtegninger eller anden skriftlig dokumentation for uddannelse, som denne medlemsstat har udstedt.

Artikel 10

Sanktioner eller disciplinære foranstaltninger

1. Medlemsstaterne fastsætter retningslinjer og procedurer for uvildig undersøgelse af enhver anmeldt inkompetence, handling, undladelse eller sikringsrisici, som kan udgøre en direkte trussel for sikkerhed for liv og ejendom til søs eller for havmiljøet, og som er forårsaget af indehavere af sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser eller påtegninger, der er udstedt af den pågældende medlemsstat i forbindelse med udførelse af hverv forbundet med deres sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser, samt for tilbagekaldelse, inddragelse og ophævelse af sådanne sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser af ovennævnte grunde og for at forebygge svig.

2. Medlemsstaterne træffer og håndhæver passende foranstaltninger for at forebygge svig og anden ulovlig adfærd i forbindelse med udstedte søneringsbeviser og kvalifikationsbeviser og påtegninger.
3. Sanktioner eller disciplinære foranstaltninger skal fastsættes og håndhæves i følgende tilfælde:
 - a) et rederi eller en skibsfører har ansat en person, der ikke har det af dette direktiv påkrævede bevis
 - b) en skibsfører har tilladt, at en funktion eller en opgave, der i henhold til dette direktiv skal udføres af en person med behørigt bevis, udføres af en person, der ikke har det krævede bevis, en gyldig dispensation eller dokumentation i henhold til artikel 20, stk. 7, eller
 - c) en person er ved hjælp af svig eller forfalskede dokumenter blevet ansat til at udføre en funktion eller arbejde i en stilling, der i henhold til dette direktiv skal udføres eller besættes af en person med et bevis eller en dispensation.
4. Hvis der er klare grunde til at formode, at et rederi eller en person er ansvarlig for eller har kendskab til en åbenbar manglende overholdelse af dette direktiv som nærmere anført i stk. 3, skal den medlemsstat, under hvis jurisdiktion rederiet eller personen hører, samarbejde med enhver anden medlemsstat eller enhver anden part i STCW-konventionen, som informerer medlemsstaten om, at den agter at indlede retsforfølgelse inden for sin egen jurisdiktion.

Artikel 11

Kvalitetskrav

1. Medlemsstaterne sikrer følgende:
 - a) Al uddannelse, bedømmelse af kvalifikationer, certificering, herunder udstedelse af medicinske certifikater, påtegning og fornyelse af gyldighed, som udføres af andre end regeringsorganer eller -myndigheder i henhold til deres bemyndigelse, skal løbende overvåges ved hjælp af et kvalitetsstyringssystem for at sikre, at definerede mål, herunder læreres og bedømmeres kvalifikationer og erfaring, opfyldes i overensstemmelse med afsnit A-I/8 i STCW-koden.
 - b) I de tilfælde, hvor regeringsorganer eller -enheder udfører sådanne aktiviteter, skal der forefindes et kvalitetsstyringssystem, jf. afsnit A-I/8 i STCW-koden.
 - c) Uddannelsesmål og dertil svarende kvalitetskrav til kompetencer skal defineres klart og fastlægge det niveau af viden, forståelse og færdigheder, der i henhold til STCW-konventionen kræves ved de pågældende eksamener og bedømmelser.
 - d) Anvendelsesområdet for kvalitetskravene omfatter administrationen af bevisudstedelsesordningen, alle uddannelseskurser og -programmer, eksamener og bedømmelser, der udføres af eller autoriseres af hver medlemsstat, og de kvalifikationer og den erfaring, der kræves af undervisere og bedømmere under hensyntagen til de retningslinjer, de systemer, den kontrol og den interne kvalitetssikringsovervågning, der er fastsat med henblik på at sikre, at de definerede mål opnås.

Målene og kvalitetskravene i første afsnit, litra c), kan specificeres særskilt for de enkelte kurser og uddannelsesprogrammer og skal omfatte administrationen af bevisudstedelsesordningen.

2. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at en uafhængig evaluering af kravene til viden, forståelse, færdigheder og kvalifikationer, af bedømmelsesaktiviteterne og af administrationen af bevisudstedelsesordningen foretages af kvalificerede personer, som ikke selv er involveret i disse aktiviteter, med mindst fem års mellemrum for at sikre:

- a) at alle interne forvaltnings- og overvågningsforanstaltninger samt opfølgningsaktioner er i overensstemmelse med planlagte ordninger og dokumenterede procedurer og på effektiv måde sikrer opfyldelsen af de definerede mål
- b) at resultaterne af de uafhængige evalueringer dokumenteres og tilgår de ansvarlige for det evaluerede område
- c) at eventuelle mangler afhjælpes rettidigt

d) At alle gældende bestemmelser i STCW-konventionen og -koden, herunder ændringer, er omfattet af kvalitetsstyrings-systemet. Medlemsstaterne kan også lade de andre gældende bestemmelser i dette direktiv være omfattet af dette system.

3. En rapport om evalueringen, der udføres i henhold til stk. 2, i nærværende artikel meddeles af den pågældende medlemsstat til Kommissionen i overensstemmelse med det format, der er angivet i afsnit A-I/7 i STCW-koden, inden for seks måneder efter evalueringen.

Artikel 12

Helbredskrav

1. Hver medlemsstat fastsætter de krav til sundhedsmæssig egnethed, som de søfarende skal opfylde, og procedurerne for udstedelse af en helbredsattest i overensstemmelse med nærværende artikel og afsnit A-I/9 i STCW-koden, og i påkommende tilfælde under hensyn til afsnit B-I/9 i STCW-koden.

2. Hver medlemsstat sikrer, at de, der er ansvarlige for at vurdere de søfarendes sundhedsmæssige egnethed, er læger, der er anerkendt af denne medlemsstat til at gennemføre lægeundersøgelser af søfarende i overensstemmelse med afsnit A-I/9 i STCW-koden.

3. Alle søfarende, der er indehavere af et sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis, som er udstedt i henhold til bestemmelserne i STCW-konventionen, og som gør tjeneste til søs, skal også være i besiddelse af en gyldig helbredsattest, der er udstedt i overensstemmelse med nærværende artikel og afsnit A-I/9 i STCW-koden.

4. Enhver, der ansøger om en helbredsattest, skal:

a) være mindst 16 år

b) fremlægge fyldestgørende dokumentation for sin identitet

c) opfylde de gældende standarder for sundhedsmæssig egnethed, der er fastsat af den pågældende medlemsstat.

5. En helbredsattest skal være gyldig i en periode på højst to år, medmindre den søfarende er under 18 år, idet den maksimale gyldighedsperiode i så fald skal være et år.

6. Hvis gyldighedsperioden for en helbredsattest udløber under en rejse, finder reglement I/9 i bilaget til STCW-konventionen anvendelse.

7. I hastetilfælde kan en medlemsstat tillade, at en søfarende arbejder uden en gyldig helbredsattest. I sådanne tilfælde finder reglement I/9 i bilaget til STCW-konventionen anvendelse.

Artikel 13

Fornyelse af sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser

1. Skibsførere, officerer og radiooperatører med et bevis, der er udstedt af eller anerkendt i henhold til kapitlerne i bilag I, bortset fra reglement V/3 i kapitel V eller kapitel VI, som gør tjeneste til søs eller har til hensigt at vende tilbage til søen efter en periode i land, skal med henblik på fortsat fartstid til søs med mellemrum på højst fem år:

a) opfylde kravene til sundhedsmæssig egnethed i artikel 12

b) bevise, at de fortsat er i besiddelse af deres faglige kvalifikationer i henhold til afsnit A-I/11 i STCW-koden.

2. Skibsførere, officerer og radiooperatører skal med henblik på fortsat fartstid til søs om bord på skibe, for hvilke man internationalt har fastsat særlige uddannelseskrav, have afsluttet den relevante uddannelse med tilfredsstillende resultat.

3. Enhver skibsfører og officer skal med henblik på fortsat fartstid til søs om bord på tankskibe opfylde kravene i stk. 1 i nærværende artikel, og det kræves, at han med mindst fem års mellemrum dokumenterer, at han fortsat besidder den professionelle kompetence til at arbejde om bord på tankskibe i henhold til afsnit A-I/11, stk. 3, i STCW-koden.

4. Skibsførere og officerer skal med henblik på fortsat fartstid til søs om bord på skibe, som opererer i polare farvande, opfylde kravene i stk. 1 og med mellemrum på højst fem år bevise, at de fortsat er i besiddelse af deres faglige kvalifikationer til skibe, som opererer i polare farvande, i henhold til afsnit A-I/11, stk. 4, i STCW-koden.

5. Medlemsstaterne sammenligner de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for udstedelse af sønæringsbeviser og/eller kvalifikationsbeviser indtil den 1. januar 2017, med specifikationerne for de pågældende sønærings- og/eller kvalifikationsbeviser i del A i STCW-koden og fastsætter, hvorvidt der er behov for at kræve, at indehaverne af sådanne sønærings- og/eller kvalifikationsbeviser skal gennemgå relevant genopfrisknings- og ajourføringsuddannelse eller underkastes bedømmelse.

6. Medlemsstaterne sammenligner de uddannelses- og kvalifikationskrav, der kræves for personer, som gør tjeneste på gasdrevne skibe før den 1. januar 2017, med uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/3 i STCW-koden og fastsætter, hvorvidt der er behov for at kræve, at disse personer ajourfører deres kvalifikationer.

7. Medlemsstaterne skal i samarbejde med de berørte parter udarbejde eller fremme udarbejdelsen af en ordning for genopfrisknings- og ajourføringskurser i henhold til afsnit A-I/11 i STCW-koden.

8. Med henblik på at opdatere skibsføreres, officerers og radiooperatørers viden sikrer hver medlemsstat, at teksten vedrørende de seneste ændringer i nationale og internationale forordninger om sikkerhed for liv til søs, sikring og beskyttelse af havmiljøet stilles til rådighed for skibe, der har ret til at føre dens flag, under overholdelse af artikel 15, stk. 3, litra b), og artikel 19.

Artikel 14

Simulatorer

De krav til ydeevne og de andre bestemmelser, der skal opfyldes for at opnå bevis i henhold til STCW-kodens afsnit A-I/12 og del A, gælder for:

- a) al obligatorisk simulatorbaseret uddannelse
- b) bedømmelse af kvalifikationer i henhold til STCW-kodens del A, som udføres med simulator
- c) demonstration ved hjælp af simulator af fortsat duelighed i henhold til STCW-kodens del A.

Artikel 15

Rederiernes ansvar

1. En medlemsstat skal i henhold til stk. 2 og 3 holde rederierne ansvarlige for, at søfarende, der mønstres på deres skibe, opfylder bestemmelserne i dette direktiv, og skal kræve, at ethvert rederi sikrer:

- a) at ansatte søfarende på dets skibe har et behørigt bevis i overensstemmelse med dette direktiv, og dem, som medlemsstaten har fastsat
- b) at skibene er bemandede i henhold til medlemsstatens gældende forskrifter for sikker bemanning
- c) at relevant dokumentation om alle søfarende, der er ansat på dets skibe, holdes ajour og er lettilgængelig og omfatter, men ikke er begrænset til, dokumentation og data om deres erfaring, uddannelse, sundhedsmæssige egnethed og kvalifikationer til at udføre de arbejdsopgaver, som de får pålagt
- d) at alle nymønstrede søfarende på et af dets skibe orienteres om deres specifikke arbejdsopgaver og om alle skibets ordninger, installationer, udstyr, procedurer og karakteristika, som er relevante såvel for deres rutinemæssige opgaver som for deres opgaver i en nødsituation
- e) at skibets besætningsmedlemmer effektivt kan samordne deres opgaver i en nødsituation og ved udførelse af funktioner, som er af afgørende vigtighed for sikkerheden eller for forebyggelse eller begrænsning af forurening
- f) at søfarende på et af dets skibe har modtaget genopfrisknings- og ajourføringsuddannelse som foreskrevet af STCW-konventionen
- g) at der på alle skibe opretholdes en effektiv mundtlig kommunikation i overensstemmelse med kapitel V, reglement 14, stk. 3 og 4, i SOLAS 74, som ændret.

2. Rederierne, skibsførerne og besætningsmedlemmerne har alle ansvar for at sikre, at forpligtelserne i nærværende artikel får fuld virkning, og dette gælder også for enhver anden foranstaltning, der kan vise sig nødvendig for at sikre, at det enkelte besætningsmedlem kan yde et kvalificeret bidrag til sikker drift af skibet.

3. Rederiet giver alle skibsførere af skibe, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, skriftlige instrukser om de retningslinjer og procedurer, der skal følges for at sikre, at alle søfarende, som er nymønstrede på skibet, får rimelige muligheder for, inden de pålægges arbejdsopgaver, at gøre sig bekendt med udstyret om bord, med drifts-procedurerne og andre nødvendige ordninger for at kunne udføre arbejdsopgaverne korrekt. Disse retningslinjer og procedurer skal omfatte følgende:

a) der skal afsættes tilstrækkelig tid til, at enhver nyansat søfarende får mulighed for at gøre sig bekendt med:

i) det specifikke udstyr, som den søfarende skal anvende eller betjene

ii) de for skibet specifikke forhold med hensyn til vagt, sikkerhed, miljøbeskyttelse, nødprocedurer og ordninger, som den søfarende skal have kendskab til for at udføre de ham tildelte arbejdsopgaver korrekt

b) udpegelse af et erfarent besætningsmedlem, som har ansvaret for at sikre, at nyansatte søfarende får mulighed for at modtage væsentlige oplysninger på et sprog, som de forstår.

4. Rederierne sikrer, at skibsførere, officerer og andet personale, som er tildelt specifikke opgaver og ansvar om bord på ro-ro-passagerskibe, har gennemført orienteringsuddannelsen for at opnå de kompetencer, der er relevante i forhold til den kapacitet, der skal udfyldes, og de ansvarsområder og opgaver, der skal varetages, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-I/14 i STCW-koden.

Artikel 16

Egnethed til tjeneste

1. For at forebygge træthed skal medlemsstaterne:

a) fastsætte og håndhæve hvileperioder for vagtpersonale og for personale, hvis arbejde omfatter opgaver i forbindelse med sikkerhed, sikring og forebyggelse af forurening i overensstemmelse med stk. 3-13

b) kræve, at vagterne arrangeres således, at vagtpersonalets effektivitet ikke hæmmes af træthed, samt at arbejdsopgaverne organiseres på en sådan måde, at den første vagt ved rejsens påbegyndelse og de følgende vagtafløsere er tilstrækkeligt udhvilede og i enhver henseende arbejdsdygtige.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der træffes de nødvendige foranstaltninger for at forebygge stof- og alkoholmisbrug i overensstemmelse med nærværende artikel.

3. Medlemsstaterne tager højde for den fare, som trætte søfarende udgør, især de søfarende, hvis arbejde omfatter opgaver i forbindelse med sikring og sikker drift af skibet.

4. Enhver person, der pålægges at arbejde som en vagthavende officer eller som menig på vagtholdet, eller en person, hvis arbejde omfatter opgaver i forbindelse med sikkerhed, forebyggelse af forurening og sikringsopgaver, skal have en hvileperiode på mindst:

a) 10 timer over en 24-timersperiode og

b) 77 timer over en syvdages periode.

5. Hviletiden kan opdeles i højst to perioder, hvoraf en skal være på mindst seks timer, og tidsrummet mellem på hinanden følgende hvileperioder må ikke overskride 14 timer.

6. De i stk. 4 og 5 nævnte krav til hvileperioder skal ikke nødvendigvis overholdes i en nødsituation eller under andre driftsforhold af ekstraordinær karakter. Mønstrings-, brand- og bådøvelser og øvelser, som er foreskrevet af nationale love og bestemmelser og ved internationale aftaler, gennemføres således, at de griber mindst mulig ind i hvileperioderne og ikke medfører træthed.

7. Medlemsstater skal kræve, at vagtplaner opsættes således, at der er let adgang til dem. Vagtplanerne skal udfærdiges i et standardformat på det eller de sprog, der er skibets arbejdssprog, og på engelsk.

8. Når en søfarende har tilkaldevagt, som f.eks. når maskinrummet er ubemandet, skal den søfarende have en tilstrækkelig kompenserende hvileperiode, hvis den normale hvileperiode afbrydes ved tilkaldelse til arbejde.

9. Medlemsstater skal kræve, at der føres daglige optegnelser over de søfarendes daglige hvileperioder. Disse skal udarbejdes i et standardformat på det eller de sprog, der er skibets arbejdssprog, og på engelsk, for at gøre det muligt at kontrollere, om nærværende artikel overholdes. Søfarende skal modtage en kopi af de optegnelser, der vedrører dem, og den skal påtegnes af skibsføreren eller en person, som skibsføreren har bemyndiget hertil, og af de søfarende.

10. Uanset bestemmelserne i stk. 3-9 har skibsføreren på et skib ret til at kræve, at en søfarende arbejder det antal timer, som er nødvendigt for skibets, ombordværendes eller lastens umiddelbare sikkerhed eller for at bistå andre skibe eller personer i havsnød. I overensstemmelse hermed kan skibsføreren se bort fra arbejds- eller hviletid og kræve, at en søfarende arbejder det antal timer, som er nødvendigt, indtil den normale situation er genoprettet. Så snart som muligt efter, at den normale situation er genoprettet, sørger skibsføreren for, at søfarende, som har udført arbejde i en planlagt hvileperiode, får en tilstrækkelig hvileperiode.

11. Forudsat at der tages behørigt hensyn til de generelle principper om beskyttelse af arbejdstagernes sundhed og sikkerhed og i overensstemmelse med direktiv 1999/63/EF, kan medlemsstaterne, i medfør af nationale love eller bestemmelser eller en procedure for den kompetente myndighed, godkende eller registrere kollektive overenskomster, der tillader undtagelser fra de grænser, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 4, litra b), og stk. 5, forudsat at hvileperioden ikke er mindre end 70 timer over en syvdagesperiode og under overholdelse af de begrænsninger, der er fastsat i nærværende artikels stk. 12 og 13. Sådanne undtagelser følger så vidt muligt de givne normer, men der kan tages hensyn til hyppigere eller længere fridagsperioder eller sikring af kompenserende fridage for vagtpersonale og søfarende, som arbejder på skibe på korte rejser. Undtagelser tager i videst mulig udstrækning hensyn til vejledningen angående forebyggelsen af træthed som fastsat i afsnit B-VIII/1 i STCW-koden. Undtagelser fra minimumshvileperioderne i nærværende artikels stk. 4, litra a), tillades ikke.

12. De i stk. 11 omhandlede undtagelser angående de i stk. 4, litra b), fastsatte ugentlige hvileperioder må ikke gives for mere end to på hinanden følgende uger. Tidsrummet mellem to på hinanden følgende hvileperioder om bord skal være mindst det dobbelte af varigheden for undtagelsen.

13. Inden for rammerne af de i stk. 11 anførte eventuelle undtagelser fra stk. 5 kan den i stk. 4, litra a), anførte minimumshviletid i en vilkårlig periode på 24 timer højst opdeles i tre hvileperioder, hvoraf den ene skal være på mindst seks timer, og ingen af de to perioder må være mindre end en time. Tidsrummet mellem to på hinanden følgende hvileperioder må ikke overstige 14 timer. Undtagelserne må ikke vare længere end to 24-timersperioder i en given syvdagesperiode.

14. Medlemsstaterne fastsætter for at forhindre alkoholmisbrug en promillegrænse på højst 0,05 % eller for alkohol i udåndingsluften på 0,25 mg/l eller en mængde af alkohol, der medfører denne alkoholkoncentration, for skibsførere, officerer og andre søfarende, mens de udfører de udpegede opgaver i forbindelse med sikkerhed, sikring og havmiljø.

Artikel 17

Dispensation

1. Under forhold, hvor der er et ganske særligt behov derfor, kan de kompetente myndigheder, såfremt de skønner, at der ikke derved opstår fare for personer, ejendom eller omgivelser, udstede en dispensation, der tillader en nærmere angivet søfarende at gøre tjeneste i et bestemt skib for et bestemt tidsrum af højst seks måneders varighed i en stilling, for hvilken han ikke er i besiddelse af forskriftsmæssigt bevis, dog bortset fra radiooperatør, medmindre andet er fastsat i det gældende radioreglement; det er en forudsætning, at den person, til hvem dispensationen er meddelt, er tilstrækkelig kvalificeret til at beklæde den ledige stilling på betryggende måde til myndighedernes tilfredshed. Dispensationer må dog ikke meddeles en skibsfører eller maskinchef, medmindre der foreligger force majeure, og da kun for det kortest mulige tidsrum.

2. Dispensation til at gøre tjeneste i en stilling må kun meddeles en person, der har forskriftsmæssigt bevis for at beklæde den umiddelbart lavere stilling. Såfremt der ikke foreskrives bevis for den lavere stilling, kan dispensation gives til en person, hvis kvalifikationer og erfaring efter de kompetente myndigheders opfattelse klart kan sidestilles med de krav, der er foreskrevet for den stilling, der skal besættes; dog skal en person, der ikke er i besiddelse af forskriftsmæssigt bevis, bestå en prøve, der af myndighederne accepteres som bevis for, at sådan dispensation kan gives uden risiko. Den pågældende kompetente myndighed skal sikre, at den omhandlede stilling snares muligt besættes af en person, der er i besiddelse af forskriftsmæssigt bevis.

Artikel 18

Medlemsstaternes forpligtelser hvad angår uddannelse og bedømmelse

1. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder eller instanser, som:
 - a) forestår den i artikel 3 omhandlede uddannelse
 - b) tilrettelægger og/eller fører tilsyn med eksamenerne, når det er krævet
 - c) udsteder de i artikel 4 omhandlede beviser
 - d) meddeler dispensationer i medfør af artikel 17.
2. Medlemsstaterne sikrer følgende:
 - a) Al uddannelse og bedømmelse af søfarende skal:
 - i) struktureres i henhold til de skriftlige programmer, herunder de metoder, midler, procedurer og undervisningsmaterialer, der er nødvendige for at opfylde de foreskrevne kompetencekrav
 - ii) udføres, overvåges, evalueres og støttes af personer, der er kvalificerede i henhold til litra d), e) og f).
 - b) Personer, der varetager uddannelse eller bedømmelse under tjeneste om bord på skibet, skal kun gøre dette, når sådan uddannelse og bedømmelse ikke påvirker skibets normale drift negativt, og når de kan bruge al deres tid og henvende al deres opmærksomhed på uddannelsen eller bedømmelsen.
 - c) Undervisere, tilsynsførende og bedømmere skal være tilstrækkeligt kvalificeret med hensyn til de særlige typer og niveauer af uddannelse eller bedømmelse af søfarendes kvalifikationer enten om bord eller i land.
 - d) Enhver person, der enten om bord eller på land varetager uddannelse under tjeneste af søfarende, for at disse kan opnå bevis i henhold til dette direktiv, skal:
 - i) være fortrolig med uddannelsesprogrammet og bekendt med de specifikke uddannelsesmål for denne type uddannelse
 - ii) være kvalificeret til den arbejdsopgave, som uddannelsen omfatter
 - iii) hvis simulator anvendes, endvidere
 - have modtaget behørig vejledning i undervisningsteknikker med anvendelse af simulatorer
 - have praktisk erfaring med betjening af den type simulator, der anvendes.
 - e) Enhver person, der har ansvar for at føre tilsyn med uddannelse under tjeneste af søfarende, der uddanner sig for at opnå bevis, skal have fuldstændigt kendskab til uddannelsesprogrammet og de specifikke mål for de enkelte typer uddannelse.
 - f) Enhver person, der enten om bord eller på land foretager bedømmelse af søfarendes kvalifikationer i forbindelse med uddannelse under tjeneste, som tager sigte på opnåelse af bevis i henhold til dette direktiv, skal:
 - i) have tilstrækkelig viden om og kendskab til de kvalifikationer, der bedømmes
 - ii) være kvalificeret til den arbejdsopgave, der bedømmes
 - iii) have modtaget behørig vejledning i bedømmelsesmetoder og -praksis
 - iv) være i besiddelse af praktisk bedømmelseserfaring
 - v) hvis en bedømmelse involverer anvendelsen af simulatorer, have praktisk bedømmelseserfaring med den særlige type simulator, der anvendes, og have indvundet denne erfaring under tilsyn af en erfaren bedømmer og til dennes tilfredshed.
 - g) Når en medlemsstat anerkender et kursus, en skole eller en skoles udstedelse af kvalifikation, og når dette kursus eller denne kvalifikation indgår i kravene for at opnå bevis, skal skolens undervisere og bedømmere være i besiddelse af kvalifikationer og erfaring i henhold til bestemmelserne om kvalitetskrav i artikel 11; kvalifikationer, erfaringer og anvendelse af kvalitetskrav skal omfatte behørig uddannelse i undervisningsteknikker, uddannelses- og bedømmelsesmetoder og -praksis og skal overholde de gældende krav i litra d), e) og f) i nærværende stykke.

Artikel 19

Kommunikation om bord

Medlemsstaterne drager omsorg for at:

- a) der om bord på ethvert skib, som fører en medlemsstats flag, på ethvert tidspunkt er mulighed for effektiv mundtlig kommunikation vedrørende sikkerhed mellem alle medlemmer af skibets besætning, navnlig således, at meddelelser og instrukser modtages betids og forstås korrekt, jf. dog litra b) og d)
- b) der på ethvert passagerskib, der fører en medlemsstats flag, og på ethvert passagerskib, der påbegynder og/eller afslutter en rejse i en medlemsstats havn, etableres et arbejdsprog, som skal anføres i skibsdagbogen for at sikre en effektiv indsats fra besætningen i sikkerhedsanliggender

rederiet eller skibsføreren, alt efter hvad der er mest hensigtsmæssigt, afgør, hvilket arbejdsprog der er det mest hensigtsmæssige. Hver søfarer skal kunne forstå og, hvor det er nødvendigt, give ordrer og instrukser samt kunne rapportere tilbage på dette sprog.

hvis arbejdsproget ikke er et officielt sprog i medlemsstaten, skal alle planer og lister, som kræves opsat på skibet, indeholde en oversættelse til arbejdsproget

- c) det personale, der om bord på passagerskibe ifølge mønstringsrullen har til opgave at bistå passagererne i nødsituationer, let kan identificeres og besidder kommunikationsfærdigheder, som er tilstrækkelige til dette formål under hensyn til en passende og hensigtsmæssig kombination af nedenstående kriterier:
 - i) det/de sprog, der tales af de nationaliteter af passagerer, som hovedsagelig befordres på en bestemt rute
 - ii) sandsynligheden for, at et elementært engelsk ordforråd kan være et middel til at give simple anvisninger til passagerer, der har behov for hjælp, hvad enten passageren og besætningsmedlemmet har et fælles sprog eller ej
 - iii) det mulige behov for at kommunikere på andre måder i en nødsituation, når verbal kommunikation ikke er mulig, f.eks. udføre demonstrationer, anvende tegnsprog, henvende opmærksomheden på placeringen af anvisninger, mønstringssteder, redningsudstyr eller flugtveje
 - iv) det omfang, i hvilket der er givet passagererne sikkerhedsinstrukser på deres modersmål
 - v) de sprog, som katastrofemeldinger, der måtte blive udsendt i en nødsituation eller under en øvelse for at viderebringe livsvigtig vejledning til passagererne og gøre det lettere for besætningsmedlemmerne at bistå passagererne, bliver givet på
- d) at skibsfører, officerer og menige om bord på olietankskibe, kemikalieskibe og gastankskibe, der fører en medlemsstats flag, kan kommunikere med hinanden på et fælles arbejdsprog
- e) at der er passende kommunikationsmuligheder mellem skibet og myndighederne på land; sådan kommunikation foretages i overensstemmelse med kapitel V, reglement 14, stk. 4, i SOLAS 74
- f) at de, når der foretages havnestatskontrol i henhold til direktiv 2009/16/EF, også undersøger, om skibe, der fører en ikke-medlemsstats flag, overholder nærværende artikel.

Artikel 20

Anerkendelse af sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser

1. Søfarende, der ikke er i besiddelse af sønæringsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne, eller kvalifikationsbeviser, som er udstedt af medlemsstaterne til skibsførere og officerer i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i STCW-konventionen, kan opnå ret til at gøre tjeneste på skibe, som fører en medlemsstats flag, hvis der er truffet afgørelse om anerkendelse af deres sønæringsbeviser eller kvalifikationsbeviser under anvendelse af de procedurer, der er fastsat i denne artikels stk. 2-6.

2. En medlemsstat, som tilsigter ved påtegning at anerkende de sønæringsbeviser eller kvalifikationsbeviser som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, der er udstedt af et tredjeland til en skibsfører, officer eller radiooperatør med henblik på tjeneste på skibe, der fører dens flag, indsender en anmodning til Kommissionen om anerkendelse af det pågældende tredjeland ledsaget af en foreløbig analyse af tredjelandets opfyldelse af kravene i STCW-konventionen ved at indsamle de oplysninger, der er omhandlet i bilag II til dette direktiv. I denne foreløbige analyse giver medlemsstaten yderligere oplysninger om årsagerne til anerkendelse af tredjelandet til støtte for sin anmodning.

Efter en medlemsstat har indsendt en sådan anmodning, behandler Kommissionen straks denne anmodning og træffer afgørelse efter undersøgelsesproceduren i artikel 31, stk. 2, om indledning af vurderingen af uddannelses- og bevisudstedelsessystemet i tredjelandet inden for rimelig tid under behørig hensyntagen til den frist, der er fastsat i nærværende artikels stk. 3.

Når der er vedtaget en positiv afgørelse om at indlede vurderingen, indsamler Kommissionen med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed og i påkommende fald med deltagelse af den medlemsstat, der har indsendt anmodningen, og eventuelle andre interesserede medlemsstater de i bilag II til dette direktiv nævnte oplysninger og foretager en vurdering af uddannelses- og bevisudstedelsessystemerne i det tredjeland, som anerkendelsesansøgningen vedrører, for at verificere, at det pågældende tredjeland opfylder alle kravene i STCW-konventionen, og at der er truffet tilstrækkelige foranstaltninger til at hindre udstedelsen af forfalskede beviser, og tage hensyn til, om det har ratificeret konventionen om søfarendes arbejdsforhold, 2006.

3. Hvis Kommissionen som følge af den i nærværende artikels stk. 2 omhandlede vurdering konkluderer, at alle disse krav er opfyldt, vedtager den gennemførelsesretsakter, der fastsætter dens afgørelse om anerkendelse af et tredjeland. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 31, stk. 2, inden for 24 måneder fra en medlemsstat har indsendt anmodningen som omhandlet i nærværende artikels stk. 2.

Hvis det pågældende tredjeland skal træffe større korrigerende aktioner, herunder ændringer af dets lovgivning samt dets uddannelses- og bevisudstedelsessystem for at opfylde kravene i STCW-konventionen, vedtages de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, inden for 36 måneder fra en medlemsstat har indsendt anmodningen som omhandlet i stk. 2 i nærværende artikel.

Den medlemsstat, der har indsendt denne anmodning, kan ensidigt beslutte at anerkende et tredjeland, indtil der er vedtaget en gennemførelsesretsakt i henhold til dette stykke. I tilfælde af en sådan ensidig anerkendelse meddeler medlemsstaten Kommissionen antallet af de påtegninger, der attesterer anerkendelsen, og som er udstedt for så vidt angår de i stk. 1 omhandlede sønæringsbeviser og kvalifikationsbeviser, som er udstedt af tredjelandet, indtil gennemførelsesretsakten vedrørende anerkendelsen af nævnte tredjeland vedtages.

4. En medlemsstat kan for de skibe, der fører dens flag, beslutte at påtegne beviser, der er udstedt af tredjelande, som er anerkendt af Kommissionen, under hensyntagen til bestemmelserne, der er fastsat i punkt 4 og 5 i bilag II.

5. Anerkendelser af beviser, der er udstedt af et anerkendt tredjeland og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven, inden den 14. juni 2005, forbliver gyldige.

Disse anerkendelser kan anvendes af alle medlemsstater, medmindre Kommissionen har inddraget dem i medfør af artikel 21.

6. Kommissionen udarbejder og ajourfører en fortegnelse over de tredjelande, der er anerkendt. Fortegnelsen offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven.

7. Uanset artikel 4, stk. 7, kan en medlemsstat, hvis omstændighederne kræver det, tillade en søfarende at gøre tjeneste i en anden kapacitet end radioofficer eller radiooperatør, undtagen som fastsat i radioreglementet, i et tidsrum på ikke over tre måneder om bord på et skib, der fører medlemsstatens flag, med et behørigt og gyldigt bevis, som er udstedt og i fornødent omfang påtegnet af et tredjeland, men som endnu ikke er blevet påtegnet af den pågældende medlemsstat med henblik på anerkendelse for tjeneste om bord på et skib, der fører medlemsstatens flag.

Dokumentation for, at der er blevet indsendt en ansøgning om påtegning til de kompetente myndigheder, skal foreligge let tilgængelig.

Artikel 21

Manglende opfyldelse af STCW-konventionen

1. Uanset kriterierne i bilag II orienterer en medlemsstat, når den mener, at et anerkendt tredjeland ikke længere opfylder kravene i STCW-konventionen, omgående Kommissionen herom med angivelse af grunde.

Kommissionen henviser straks sagen til det i artikel 31, stk. 1, anførte udvalg.

2. Uanset kriterierne i bilag II orienterer Kommissionen, når den mener, at et anerkendt tredjeland ikke længere opfylder kravene i STCW-konventionen, omgående medlemsstaterne herom med angivelse af grunde.

Kommissionen henviser straks sagen til det i artikel 31, stk. 1, anførte udvalg.

3. Agter en medlemsstat at inddrage påtegningen af alle beviser, der er udstedt af et tredjeland, orienterer den straks Kommissionen og de andre medlemsstater herom med angivelse af grunde.
4. Kommissionen foretager med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed en ny vurdering af anerkendelsen af det pågældende tredjeland for at kontrollere, om det pågældende tredjeland ikke har opfyldt kravene i STCW-konventionen.
5. Er der grund til at antage, at en bestemt søfartsskole ikke længere opfylder STCW-konventionens krav, meddeler Kommissionen det pågældende tredjeland, at anerkendelsen af beviser fra dette tredjeland vil blive inddraget inden for en frist på to måneder, medmindre der træffes foranstaltninger til at sikre, at alle STCW-konventionens krav overholdes.
6. Afgørelsen om inddragelse af anerkendelsen træffes af Kommissionen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 31, stk. 2. De pågældende medlemsstater træffer passende foranstaltninger til at gennemføre afgørelsen.
7. Påtegninger, der attesterer anerkendelse af beviser, som er udstedt i overensstemmelse med artikel 4, stk. 7, før datoen for en afgørelse om inddragelse af anerkendelse af et tredjeland, forbliver gyldige. Søfarende, der er indehavere af sådanne påtegninger, kan imidlertid ikke anmode om en påtegning til anerkendelse af opgradering af deres kvalifikationer, medmindre denne opgradering udelukkende bygger på yderligere fartstid til søs.
8. Hvis der ikke er nogen påtegninger, der attesterer den anerkendelse, som er udstedt af en medlemsstat for så vidt angår de i artikel 20, stk. 1, omhandlede sønæringsbeviser eller kvalifikationsbeviser, som er udstedt af et tredjeland i en periode på mere end otte år, skal anerkendelsen af dette tredjlands beviser undersøges på ny. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter dens afgørelse efter denne fornyede undersøgelse. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 31, stk. 2, efter underretning af medlemsstaterne samt det pågældende tredjeland mindst seks måneder i forvejen.

Artikel 22

Genvurdering

1. De tredjelande, der er blevet anerkendt efter proceduren i artikel 20, stk. 3, første afsnit, herunder de tredjelande, der henvises til i artikel 20, stk. 6, genvurderes regelmæssigt og mindst hvert tiende år af Kommissionen med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed for at verificere, at de opfylder de relevante kriterier i bilag II, og om der er truffet tilstrækkelige foranstaltninger til at hindre udstedelsen af forfalskede beviser.
2. Kommissionen foretager med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed genvurderingen af tredjelandene baseret på prioritetskriterier. Disse prioritetskriterier omfatter følgende:
 - a) resultaterne af havnestatskontrollen i henhold til artikel 24
 - b) antallet af de påtegninger, der attesterer anerkendelsen, for så vidt angår sønæringsbeviser, eller kvalifikationsbeviser, der er udstedt i overensstemmelse med reglement V/1-1 og V/1-2 i STCW-konventionen, og som er udstedt af tredjelandet
 - c) antallet af søfartsuddannelsesinstitutioner, som er akkrediteret af tredjelandet
 - d) antallet af programmer for uddannelse og faglig udvikling af søfarende, som er godkendt af tredjelandet
 - e) datoen for Kommissionens sidste vurdering af tredjelandet og antallet af mangler i kritiske processer, der er identificeret under denne vurdering
 - f) alle væsentlige ændringer i tredjelandets søfartsuddannelses- og bevisudstedelsessystem
 - g) det samlede antal søfarende, der har modtaget bevis fra tredjelandet, og som gør tjeneste om bord på skibe, der fører medlemsstaternes flag, og disse søfarendes uddannelses- og kvalifikationsniveau
 - h) oplysninger om uddannelsesstandarden i tredjelandet fra berørte myndigheder eller andre interessenter, hvis sådanne foreligger.

Hvis et tredjeland ikke opfylder kravene i STCW-konventionen i overensstemmelse med dette direktivs artikel 21, har genvurderingen af nævnte tredjeland prioritet i forbindelse med de øvrige tredjelande.

3. Kommissionen forelægger medlemsstaterne en rapport om resultaterne af vurderingen.

Artikel 23

Havnestatskontrol

1. Uanset hvilket flag de fører, skal skibe, der ligger i en medlemsstats havn, bortset fra de skibskategorier, der er undtaget ved artikel 1, underkastes havnestatskontrol af denne medlemsstats behørigt autoriserede embedsmænd for at undersøge, om alle søfarende, som gør tjeneste om bord, og som skal være i besiddelse af et sønæringsbevis og/eller et kvalifikationsbevis og/eller dokumentation i henhold til STCW-konventionen, faktisk er indehavere af et sådant sønæringsbevis eller en gyldig dispensation og/eller et kvalifikationsbevis og/eller dokumentation.
2. Under udøvelse af havnestatskontrol i henhold til dette direktiv påser medlemsstaterne, at alle relevante bestemmelser og procedurer i direktiv 2009/16/EF finder anvendelse.

Artikel 24

Procedurer for havnestatskontrol

1. Havnestatskontrol i henhold til artikel 23 skal begrænses til kun at omfatte følgende, jf. dog direktiv 2009/16/EF:
 - a) Det kontrolleres, at alle søfarende, som gør tjeneste om bord, og som skal være i besiddelse af et sønæringsbevis og/eller et kvalifikationsbevis i henhold til STCW-konventionen, faktisk er indehavere af et sådant sønæringsbevis eller en gyldig dispensation og/eller et kvalifikationsbevis eller kan forelægge dokumentation for, at en ansøgning om en påtegning, der attesterer anerkendelse af et sønæringsbevis, er blevet indsendt til flagstatens myndigheder.
 - b) Det sikres, at antal af og beviser for de søfarende, der gør tjeneste om bord, er i overensstemmelse med flagstatens myndigheders krav til sikker bemanning.
2. Vurderingen i henhold til del A i STCW-koden af, om de til skibet hørende søfarende er egnede til at opretholde de vagttjeneste- og sikringsnormer, der er foreskrevet ved STCW-konventionen, foretages, hvis der er åbenbare grunde til at antage, at sådanne normer ikke overholdes som følge af, at en eller flere af følgende begivenheder er indtruffet:
 - a) Skibet har været udsat for kollision, grundstødning eller stranding.
 - b) En i henhold til internationale konventioner ulovlig udtømning af stoffer har fundet sted fra skibet under sejlads, til ankers eller på liggeplads.
 - c) Skibet er blevet manøvreret på usikker eller farlig måde, hvorved man ikke har fulgt ruteforanstaltninger som vedtaget af IMO eller sikker navigationspraksis og sikre navigationsprocedurer.
 - d) Skibet er på anden måde blevet håndteret på en sådan måde, at der har været fare for personer, ejendom eller miljøet, eller på en sådan måde at der er opstået sikringsrisici.
 - e) Et bevis er erhvervet på svigagtig måde, eller bevisets indehaver er ikke den person, som beviset oprindeligt blev udstedt til.
 - f) Skibet fører flag fra et land, der ikke har ratificeret STCW-konventionen, eller skibsfører, officerer eller menige er i besiddelse af beviser udstedt af et tredjeland, der ikke har ratificeret STCW-konventionen.
3. Uanset verificering af beviset kan det i forbindelse med vurderingen i henhold til stk. 2 kræves, at den søfarende beviser, at han er i besiddelse af kvalifikationerne til det arbejde, han udfører. Dette kan bl.a. indebære, at man sikrer, at vagttjenestenormerne er blevet opfyldt, og at den søfarende reagerer korrekt i nødsituationer inden for sit faglige område.

Artikel 25

Tilbageholdelse

Uden at det berører direktiv 2009/16/EF er følgende mangler de eneste grunde i henhold til nærværende direktiv til, at en medlemsstat må tilbageholde et skib, såfremt den myndighedsperson, der udfører havnestatskontrollen, har fastslået, at disse mangler udgør en fare for mennesker, ejendom eller miljø:

- a) de søfarende har ikke et bevis, har ikke et behørigt bevis, har ikke en gyldig dispensation eller kan ikke forelægge dokumentation for, at en ansøgning om påtegning af anerkendelsesattestation er blevet indsendt til flagstatens myndigheder

- b) skibet opfylder ikke de gældende krav til sikker bemanning i flagstaten
- c) navigations- og maskinvagtordningerne opfylder ikke de krav, der er fastsat for skibet af flagstaten
- d) fravær på en vagt af en person, der er kvalificeret til at betjene udstyr, som er af væsentlig betydning for sikker navigation, radiokommunikation om sikkerhedsaspekter eller forebyggelse af havforurening
- e) manglende duelighedsbevis med henblik på udførelsen af de arbejdsopgaver, der påhviler søfarende med hensyn til skibets sikkerhed og forebyggelse af forurening
- f) det er ikke muligt at skaffe personer, som er tilstrækkeligt udhvilede og i enhver henseende arbejdsdygtige, til den første vagt ved rejsens begyndelse og til efterfølgende afløservagter.

Artikel 26

Regelmæssig overvågning af overholdelsen

Uden at dette berører Kommissionens beføjelser i henhold til artikel 258 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, kontrollerer Kommissionen regelmæssigt og mindst hvert femte år med bistand fra Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed, at medlemsstaterne overholder de minimumskrav, som er fastsat i dette direktiv.

Artikel 27

Oplysninger til statistiske formål

1. Medlemsstaterne meddeler de oplysninger, der er omhandlet i bilag III, til Kommissionen med henblik på artikel 21, stk. 8, og artikel 22, stk. 2, samt til brug af medlemsstaterne og Kommissionen ved politikformulering.
2. Disse oplysninger stilles til rådighed for Kommissionen af medlemsstaterne på årsbasis og i elektronisk format og skal omfatte oplysninger, der er registreret indtil den 31. december i det foregående år. Medlemsstaterne bevarer alle ejendomsrettigheder til oplysningerne i deres rådataformat. Behandlede statistikker, der er udarbejdet på grundlag af sådanne oplysninger, offentliggøres i overensstemmelse med bestemmelserne om gennemsigtighed og beskyttelse af oplysninger, der er fastsat i artikel 4 i forordning (EF) nr. 1406/2002.
3. For at sikre beskyttelsen af personoplysninger anonymiserer medlemsstaterne alle personoplysninger, jf. bilag III, før de sendes til Kommissionen, ved brug af software, der er leveret eller accepteret af Kommissionen. Kommissionen anvender kun disse anonymiserede oplysninger.
4. Medlemsstaterne og Kommissionen sikrer, at foranstaltninger til indsamling, forelæggelse, lagring, analyse og formidling af sådanne oplysninger udformes på en sådan måde, at det er muligt at foretage en statistisk analyse.

Kommissionen vedtager med henblik på første afsnit detaljerede foranstaltninger vedrørende de tekniske krav, der er nødvendige for at sikre en passende forvaltning af de statistiske oplysninger. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 31, stk. 2.

Artikel 28

Evalueringsrapport

Senest den 2. august 2024 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en evalueringsrapport, herunder forslag til opfølgende aktioner, der skal træffes i lyset af denne evaluering. I denne evalueringsrapport undersøger Kommissionen gennemførelsen af ordningen om gensidig anerkendelse af søfarendes beviser, som er udstedt af medlemsstaterne, og enhver udvikling vedrørende digitale beviser til søfarende på internationalt plan. Kommissionen evaluerer desuden enhver udvikling vedrørende en fremtidig overvejelse af de europæiske beviser for søfartsuddannelse på højt niveau, som understøttes af anbefalingerne fra arbejdsmarkedets parter.

Artikel 29

Ændring

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 om ændring af bilag I til dette direktiv og de tilhørende bestemmelser i dette direktiv for at afstemme nævnte bilag og disse bestemmelser med ændringerne i STCW-konventionen og del A i STCW-koden.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 om ændring af bilag III til dette direktiv vedrørende specifikt og relevant indhold og detaljer vedrørende de oplysninger, der skal indberettes af medlemsstaterne, forudsat at de pågældende retsakter er begrænset til at tage hensyn til ændringerne i STCW-konventionen og del A i STCW-koden og overholder forholdsreglerne om databeskyttelse. Sådanne delegerede retsakter må ikke ændre bestemmelserne om anonymiseringen af oplysninger som fastsat i artikel 27, stk. 3.

Artikel 30

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i nærværende artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 4, stk. 14, og artikel 29, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 1. august 2019. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 4, stk. 14, og artikel 29 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 14, og artikel 29, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 31

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002⁽¹³⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 32

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale bestemmelser i henhold til artikel 3, 4, 8, 10 til 16, 18, 19, 20, 23, 24, 25 og bilag I, og skal træffe alle de nødvendige foranstaltninger for anvendelse af disse sanktioner. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002 af 5. november 2002 om oprettelse af et udvalg for sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening fra skibe (USS) og om ændring af forordningerne om sikkerhed til søs og om forebyggelse af forurening fra skibe (EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1).

*Artikel 33***Meddelelse**

Medlemsstaterne meddeler omgående Kommissionen teksten til alle de bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

*Artikel 34***Ophævelse**

Direktiv 2008/106/EF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag IV, del A, ophæves, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag IV, del B, angivne frister for gennemførelsen i national ret af direktiverne.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag V.

*Artikel 35***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 36***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 8. juni 2022.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

C. BEAUNE

Formand

BILAG I

UDDANNELSESKRAV I STCW-KONVENTIONEN, JF. ARTIKEL 3

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

1. De regler, der henvises til i dette bilag, suppleres af de obligatoriske bestemmelser i del A i STCW-koden, med undtagelse af kapitel VIII, regel VIII/2.

Enhver henvisning til et krav i et regel er også henvisning til det tilsvarende afsnit i del A i STCW-koden.

2. Del A i STCW-koden indeholder uddannelses- og kvalifikationskrav, som skal opfyldes af personer, der ansøger om udstedelse og fornyelse af sønæringsbeviser i henhold til STCW-konventionens bestemmelser. For at klargøre forbindelsen mellem bestemmelserne for udstedelse af alternative beviser i kapitel VII og bestemmelserne for udstedelse af beviser i kapitel II, III og IV grupperes de færdigheder, der angives i uddannelses- og kvalifikationskravene, i følgende syv funktioner og tre ansvarsniveauer:

- 1) navigation
- 2) lastbehandling og stuvning
- 3) kontrol af skibsoperationen og af ombordværendes sikkerhed
- 4) driftsovervågning og kontrol af maskineri
- 5) driftsovervågning og kontrol af elektriske og elektroniske systemer
- 6) vedligeholdelse og reparation
- 7) radiokommunikation

på følgende ansvarsniveau:

- 1) lederniveau
- 2) operatørniveau
- 3) assistentniveau.

Funktioner og ansvarsniveau angives ved undertitel i oversigterne over uddannelses- og kvalifikationskrav i del A, kapitel II, III og IV i STCW-kodens.

KAPITEL II

SKIBSFØRER — DÆKKET

Reglement II/1

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som vagthavende navigatør på skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover

1. Enhver vagthavende navigatør i et søgående skib med en bruttotonnage på 500 eller derover skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år

- 2.2. have mindst 12 måneders godkendt fartstid til søs som del af et godkendt uddannelsesprogram, som omfatter uddannelse om bord i henhold til kravene i afsnit A-II/1 i STCW-koden, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, eller have mindst 36 måneders godkendt fartstid til søs
- 2.3. under den påkrævede fartstid til søs have forrettet mindst seks måneders vagtjeneste på broen under opsyn af skibsføreren eller en kvalificeret officer
- 2.4. opfylde de gældende krav i reglementerne i kapitel IV for udførelse af foreskrevet radiotjeneste i henhold til radioreglementet
- 2.5. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/1 i STCW-koden
- 2.6. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4 og afsnit A-VI/4, stk. 1, 2 og 3 i STCW-koden.

Reglement II/2

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som skibsfører og overstyrmand på skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover

Skibsfører og overstyrmand i skibe med en bruttotonnage på 3 000 eller derover

1. Enhver skibsfører og overstyrmand i et søgående skib med en bruttotonnage på 3 000 eller derover skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som vagthavende navigatør i skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover og have følgende godkendte fartstid til søs i den egenskab:
 - 2.1.1. for erhvervelse af bevis som overstyrmand i mindst 12 måneder
 - 2.1.2. for erhvervelse af bevis som skibsfører i mindst 36 måneder, dog således, at dette tidsrum kan nedsættes til mindst 24 måneder, hvis mindst 12 måneder af fartstiden til søs er erhvervet som overstyrmand
 - 2.2. have fuldstændt godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/2 i STCW-koden for skibsførere og overstyrmænd i skibe med en bruttotonnage på 3 000 eller derover.

Skibsfører og overstyrmand i skibe med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000

3. Enhver skibsfører og overstyrmand i et søgående skib med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000 skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
4. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 4.1. for erhvervelse af bevis som overstyrmand, opfylde kravene som vagthavende navigatør i skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover
 - 4.2. for erhvervelse af bevis som skibsfører opfylde kravene som vagthavende navigatør i skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover og have godkendt fartstid til søs på mindst 36 måneder i den egenskab, dog således, at dette tidsrum kan nedsættes til mindst 24 måneder, hvis mindst 12 måneder af fartstiden til søs er erhvervet som overstyrmand
 - 4.3. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/2 i STCW-koden for skibsførere og overstyrmænd i skibe med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000.

Reglement II/3

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som vagthavende navigatør og som skibsfører på skibe med en bruttotonnage under 500

Skibe, der ikke sejler i kystfart

1. Enhver vagthavende navigatør, der gør tjeneste i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, som ikke sejler i kystfart, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis for skibe med en bruttotonnage på 500 eller derover.
2. Enhver skibsfører, der gør tjeneste i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, som ikke sejler i kystfart, skal være i besiddelse af sønæringsbevis for tjeneste som skibsfører på skibe med en bruttotonnage mellem 500 og 3 000.

Skibe, der sejler i kystfart

Vagthavende navigatør

3. Enhver vagthavende navigatør i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
4. Enhver, der ansøger om bevis som vagthavende navigatør i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal

4.1. være mindst 18 år

4.2. have fuldført

4.2.1. særlig uddannelse, herunder en passende fartstid til søs efter medlemsstatens krav, eller

4.2.2. godkendt fartstid til søs på dækket i mindst 36 måneder

4.3. opfylde de gældende bestemmelser i reglementerne i kapitel IV med henblik på udførelse af radiotjeneste i henhold til radioreglementet

4.4. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/3 i STCW-koden for vagthavende navigatører på skibe med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart

4.5. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4, og afsnit A-VI/4, stk. 1, 2 og 3, i STCW-koden.

Skibsfører

5. Enhver skibsfører, der gør tjeneste i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
6. Enhver, der ansøger om bevis som skibsfører i et søgående skib med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart, skal

6.1. være mindst 20 år

6.2. have godkendt fartstid til søs på mindst 12 måneder som vagthavende navigatør

6.3. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/3 i STCW-koden for skibsførere på skibe med en bruttotonnage under 500, der sejler i kystfart

6.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4, og afsnit A-VI/4, stk. 1, 2 og 3, i STCW-koden.

Dispensationer

7. Myndighederne kan, såfremt de skønner, at et skibs størrelse og forholdene på dets rejse er således, at anvendelsen af alle kravene i dette reglement og i afsnit A-II/3 i STCW-koden ville være urimelig eller praktisk uigennemførlig, i tilsvarende omfang fritage skibsføreren og vagthavende navigatør i et sådant skib eller klasse af skibe fra at opfylde visse af kravene under hensyntagen til sikkerheden for alle skibe, der sejler i samme farvand.

Reglement II/4

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menig, der indgår i brovagten

1. Enhver menig, der indgår i brovagten på et søgående skib med en bruttotonnage på 500 eller derover, og som ikke er under uddannelse, eller hvis pligter under brovagten er af ufaglært art, skal være i besiddelse af et behørigt bevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 16 år
 - 2.2. have fuldført
 - 2.2.1. godkendt fartstid til søs med mindst seks måneders uddannelse og erfaring, eller
 - 2.2.2. særlig uddannelse, enten før første udmønstring eller om bord i et skib, herunder godkendt fartstid til søs på mindst to måneder
 - 2.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/4 i STCW-koden.
3. Den ved punkt 2.2.1 og 2.2.2 krævede fartstid til søs, uddannelse og erfaring skal erhverves under udførelse af funktioner i tilknytning til brovagten og skal udføres under direkte opsyn af skibsføreren, den vagthavende navigatør eller en kvalificeret menig.

Reglement II/5

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menig, som fungerer som befaren søfarende i dækstjeneste

1. Enhver befaren søfarende i dækstjeneste, der gør tjeneste på et søgående skib med en bruttotonnage på 500 eller derover, skal være i besiddelse af behørigt bevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som menig, der indgår i brovagten
 - 2.3. være kvalificeret til at fungere som menig, der indgår i brovagten, og samtidig have fuldført godkendt fartstid til søs på dækket i
 - 2.3.1. mindst 18 måneder eller
 - 2.3.2. mindst 12 måneder og have afsluttet godkendt uddannelse
 - 2.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-II/5 i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for søfarende, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-II/5 i STCW-koden anførte bevis, og fastsætter, hvorvidt der er behov for at kræve, at dette personale ajourfører deres kvalifikationer.

KAPITEL III

MASKINAFDELING

Reglement III/1

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som vagthavende maskinmester i et bemanded maskinrum eller som tilsynshavende maskinofficer i et periodisk ubemanded maskinrum

1. Enhver vagthavende maskinmester i et bemanded maskinrum eller den tilsynshavende maskinofficer i et periodisk ubemanded maskinrum i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. have afsluttet kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs på mindst 12 måneder som del af et godkendt uddannelsesprogram, som omfatter uddannelse om bord, der opfylder kravene i afsnit A-III/1 i STCW-koden, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, eller skal på anden måde have fuldført kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs på mindst 36 måneder, hvoraf mindst de 30 måneder skal være fartstid til søs i maskinafdelingen
 - 2.3. under den påkrævede fartstid til søs have udført vagtopgaver i maskinrummet under tilsyn af maskinchefen eller en kvalificeret maskinofficer i en periode på mindst seks måneder
 - 2.4. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/1 i STCW-koden
 - 2.5. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i afsnit A-VI/3, stk. 1-4, og afsnit A-VI/4, stk. 1, 2 og 3, i STCW-koden.

Reglement III/2

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som maskinchef og første maskinmester i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 3 000 kW eller derover

1. Enhver maskinchef og første maskinmester i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 3 000 kW eller derover, skal være i besiddelse af sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som vagthavende maskinmester i søgående skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 750 kW eller derover, og have gennemført godkendt fartstid til søs i den egen-skab:
 - 2.1.1. for erhvervelse af bevis som første maskinmester i mindst 12 måneder som en kvalificeret maskinofficer
 - 2.1.2. for erhvervelse af bevis som maskinchef i mindst 36 måneder, dog således, at dette tidsrum kan nedsættes til mindst 24 måneder, hvis mindst 12 måneder af fartstiden til søs er erhvervet som første maskinmester
 - 2.2. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/2 i STCW-koden.

Reglement III/3

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som maskinchef og første maskinmester i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er mellem 750 kW og 3 000 kW

1. Enhver maskinchef og første maskinmester i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på mellem 750 kW og 3 000 kW, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. opfylde kravene for erhvervelse af bevis som vagthavende maskinmester, og
 - 2.1.1. for erhvervelse af bevis som første maskinmester have mindst 12 måneders godkendt fartstid til søs som maskinassistent eller maskinofficer
 - 2.1.2. for erhvervelse af bevis som maskinchef have mindst 24 måneders godkendt fartstid til søs, heraf mindst 12 måneder efter at have opfyldt betingelserne for at erhverve bevis som første maskinmester
 - 2.2. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/3 i STCW-koden.
3. Enhver maskinofficer, der er kvalificeret til at fungere som første maskinmester i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på 3 000 kW eller derover, kan tjene som maskinchef i skibe, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er på under 3 000 kW, hvis bevis er påtegnet.

Reglement III/4

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menige, der indgår i maskinvagten i et bemanded maskinrum, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemandet maskinrum

1. Enhver menig, der indgår i maskinvagten, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemandet maskinrum på et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, undtagen menige under uddannelse og menige, hvis pligter er af ufaglært art, skal være i besiddelse af behørigt bevis til at udføre disse hverv.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 16 år
 - 2.2. have fuldført
 - 2.2.1. godkendt fartstid til søs med mindst seks måneders uddannelse og erfaring, eller
 - 2.2.2. særlig uddannelse, enten før første udmønstring eller om bord i et skib, herunder godkendt fartstid til søs på mindst to måneder
 - 2.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/4 i STCW-koden.
3. Den ved punkt 2.2.1 og 2.2.2 krævede fartstid til søs, uddannelse og erfaring skal erhverves under udførelse af funktioner i tilknytning til maskinvagten, og skal udføres under direkte opsyn af en kvalificeret maskinofficer eller en kvalificeret menig.

Reglement III/5

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som menige, der fungerer som befarne søfarende i maskintjeneste i et bemanded maskinrum, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemandet maskinrum

1. Enhver befarende søfarende i maskintjeneste, der gør tjeneste på et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af behørigt bevis.

2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. overholde kravene for erhvervelse af bevis som menig, der indgår i maskinvagten i et bemannet maskinrum, eller som pålægges at udføre hverv i et periodisk ubemannet maskinrum
 - 2.3. være kvalificeret til at fungere som menig, der indgår i maskinvagten, og samtidig have fuldført godkendt fartstid til søs på dækket i:
 - 2.3.1. mindst 12 måneder eller
 - 2.3.2. mindst seks måneder og have afsluttet godkendt uddannelse
 - 2.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/5 i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for menige i maskinrummet, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-III/5 i STCW-koden anførte bevis, og fastsætter, hvorvidt der er behov for at kræve, at dette personale ajourfører deres kvalifikationer.

Reglement III/6

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som elektroteknisk officer

1. Enhver elektroteknisk officer, der gør tjeneste i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. have afsluttet mindst 12 måneders kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs, hvoraf mindst seks måneder skal være fartstid til søs som del af et godkendt uddannelsesprogram, som opfylder kravene i afsnit A-III/6 i STCW-koden, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, eller mindst 36 måneders kombineret værkstedsuddannelse og godkendt fartstid til søs, hvoraf mindst 30 måneder skal være fartstid til søs i maskinrummet
 - 2.3. have afsluttet godkendt uddannelse og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/6 i STCW-koden
 - 2.4. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/1, stk. 2, afsnit A-VI/2, stk. 1-4, afsnit A-VI/3, stk. 1-4, og afsnit A-VI/4, stk. 1, 2 og 3, i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for elektrotekniske officerer, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-III/6 i STCW-koden anførte bevis, og fastsætter, hvorvidt der er behov for at kræve, at dette personale ajourfører deres kvalifikationer.
4. Uanset kravene i punkt 1, 2 og 3 kan en passende kvalificeret person af medlemsstaten anses for at være i stand til at udføre bestemte funktioner i afsnit A-III/6.

Reglement III/7

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som elektroteknisk menig

1. Enhver elektroteknisk menig, der gør tjeneste i et søgående skib, hvor hovedmaskineriets fremdrivningseffekt er 750 kW eller derover, skal være i besiddelse af behørigt bevis.
2. Alle, der ansøger om bevis, skal
 - 2.1. være mindst 18 år

- 2.2. have afsluttet godkendt fartstid til søs med mindst 12 måneders uddannelse og erfaring, eller
 - 2.3. have afsluttet godkendt uddannelse, herunder en godkendt fartstid til søs på mindst seks måneder, eller
 - 2.4. have kvalifikationer, der opfylder de tekniske kvalifikationer i tabel A-III/7 i STCW-koden og en godkendt fartstid til søs på mindst tre måneder, og
 - 2.5. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-III/7 i STCW-koden.
3. Hvad angår beviser, der er udstedt før den 1. januar 2012, skal alle medlemsstater sammenligne de uddannelses- og kvalifikationskrav, som kræves for elektrotekniske menige, med specifikationerne, der angives for det i afsnit A-II/7 i STCW-koden anførte bevis, og skal derefter fastsætte, hvorvidt der er behov for at kræve, at dette personale ajourfører deres kvalifikationer.
 4. Uanset kravene i punkt 1, 2 og 3 kan en passende kvalificeret person af medlemsstaten anses for at være i stand til at udføre bestemte funktioner i afsnit A-III/7.

KAPITEL IV

RADIOKOMMUNIKATION OG RADIOOPERATØRER

Forklarende note

Obligatoriske forskrifter for vagthold ved radiostationer findes i radioreglementet og i SOLAS 74 som ændret. Forskrifter for vedligeholdelse af radiostationer findes i SOLAS 74 som ændret samt i de retningslinjer, der er vedtaget af Den Internationale Søfartsorganisation.

Reglement IV/1

Anvendelse

1. Med forbehold af punkt 2 skal bestemmelserne i dette kapitel finde anvendelse på radiooperatører på et skib, der sejler under det globale maritime nød- og sikkerhedssystem (GMDSS) som foreskrevet i SOLAS 74 som ændret.
2. Radiooperatører på skibe, som ikke er forpligtet til at opfylde bestemmelserne i GMDSS i kapitel IV i SOLAS 74, skal ikke opfylde bestemmelserne i dette kapitel. Radiooperatører på disse skibe skal dog overholde radioreglementet. Medlemsstaterne skal sikre, at forskriftsmæssige beviser i henhold til radioreglementet udstedes til eller anerkendes for sådanne radiooperatører.

Reglement IV/2

Obligatoriske minimumskrav for erhvervelse af bevis som GMDSS-radiooperatører

1. Enhver person, der har ansvaret for eller udfører radiotjeneste på et skib, der skal deltage i GMDSS, skal være i besiddelse af behørigt GMDSS-bevis, som er udstedt af eller anerkendt af medlemsstaterne i henhold til bestemmelserne i radioreglementet.
2. Derudover skal enhver, der ansøger om sønæringsbevis i henhold til dette reglement til tjeneste på et skib, der i henhold til SOLAS 74 som ændret skal være udstyret med radioinstallation,
 - 2.1. være mindst 18 år
 - 2.2. have afsluttet godkendt uddannelse og oplæring og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-IV/2 i STCW-koden.

KAPITEL V

SÆRLIGE UDDANNELSESKRAV TIL PERSONEL I SÆRLIGE TYPER SKIBE

Reglement V/1-1

Obligatoriske minimumskrav til uddannelse og kvalifikationer for skibsførere, officerer og menige på olie- og kemikalietankskibe

1. Officerer og menige, som pålægges særlige hverv og ansvar i forbindelse med last og lastbehandlingsudstyr på olie- og kemikalietankskibe, skal være i besiddelse af et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe.
2. Enhver, der ansøger om et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe, skal have fuldført en grundlæggende træning i henhold til bestemmelserne i afsnit A-VI/1 i STCW-koden og skal have afsluttet
 - 2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs om bord på olie- eller kemikalietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 1, i STCW-koden eller
 - 2.2. godkendt grunduddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 1, i STCW-koden.
3. Skibsførere, maskinchef, overstyrmænd, første maskinmestre og enhver anden person med direkte ansvar for lastning, losning, kontrol med lasten i transit, håndtering af cargo, tankrensninger eller andet lastrelateret arbejde på olietankskibe skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på olietankskibe.
4. Enhver, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på olietankskibe, skal
 - 4.1. opfylde kravene til udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe
 - 4.2. ud over at opfylde betingelserne for udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe have
 - 4.2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs på olietankskibe eller
 - 4.2.2. mindst en måneds godkendt uddannelse om bord på kemikalietankskibe i overtallig kapacitet, som omfatter mindst tre forekomster af arbejde med lastning og losning, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-V/1 i STCW-koden
 - 4.3. have afsluttet godkendt videreuddannelse i lastarbejde på olietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 2, i STCW-koden.
5. Skibsførere, maskinchef, overstyrmænd, første maskinmestre og enhver anden person med direkte ansvar for lastning, losning, kontrol med lasten i transit, håndtering af ladningen, tankrensninger eller andet lastrelateret arbejde på kemikalietankskibe skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på kemikalietankskibe.
6. Enhver, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på kemikalietankskibe, skal
 - 6.1. opfylde kravene til udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe
 - 6.2. ud over at opfylde betingelserne for udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe have
 - 6.2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs på kemikalietankskibe eller
 - 6.2.2. mindst en måneds godkendt uddannelse om bord på kemikalietankskibe i overtallig kapacitet, som omfatter mindst tre forekomster af arbejde med lastning og losning, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-V/1 i STCW-koden

6.3. have afsluttet godkendt videreuddannelse i lastarbejde på kemikalietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-1, stk. 3, i STCW-koden.

7. Medlemsstaterne skal sikre, at der udstedes et kvalifikationsbevis til søfarende, der er kvalificerede i henhold til punkt 2, 4 eller 6, eller at et eksisterende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis påtegnes forskriftsmæssigt.

Reglement V/1-2

Obligatoriske minimumskrav vedrørende uddannelse og kvalifikationer for skibsførere, officerer og menige i gastankskibe

1. Officerer og menige, som pålægges særlige hverv og ansvar i forbindelse med last og lastbehandlingsudstyr i gastankskibe, skal være i besiddelse af et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på gastankskibe.

2. Enhver, der ansøger om et bevis for grundlæggende uddannelse i lastarbejde på gastankskibe, skal have fuldført en grundlæggende uddannelse i henhold til bestemmelserne i afsnit A-VI/1 i STCW-koden og skal have afsluttet

2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs om bord på gastankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-2, stk. 1, i STCW-koden eller

2.2. en godkendt grunduddannelse i lastarbejde på gastankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-2, stk. 1, i STCW-koden.

3. Skibsførere, maskinchefer, overstyrmænd, første maskinmestre og enhver anden person med direkte ansvar for lastning, losning, kontrol med lasten i transit, håndtering af cargo, tankrensninger eller andet lastrelateret arbejde på gastankskibe skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på gastankskibe.

4. Enhver, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i lastarbejde på gastankskibe, skal

4.1. opfylde kravene for udstedelse af bevis i grundlæggende uddannelse for lastarbejde på olie- og kemikalietankskibe

4.2. ud over at opfylde betingelserne for udstedelse af bevis for grundlæggende uddannelse i gastankskibe have

4.2.1. mindst tre måneders godkendt fartstid til søs på gastankskibe

4.2.2. mindst en måneds godkendt uddannelse om bord på gastankskibe i overtallig kapacitet, som omfatter mindst tre forekomster af arbejde med lastning og losning, og som er dokumenteret i en godkendt uddannelsesbog, idet der tages hensyn til vejledningen i afsnit B-V/1 i STCW-koden

4.3. have afsluttet godkendt videreuddannelse i lastarbejde på olietankskibe og opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-V/1-2, stk. 2, i STCW-koden.

5. Medlemsstaterne skal sikre, at der udstedes et kvalifikationsbevis til søfarende, der er kvalificerede i henhold til punkt 2 eller 4, eller at et eksisterende sønæringsbevis eller kvalifikationsbevis påtegnes forskriftsmæssigt.

Reglement V/2

Obligatoriske minimumskrav til uddannelse og kvalifikationer for skibsførere, officerer, menige og andet personale på passagerskibe

1. Dette reglement gælder for skibsførere, officerer, menige og andet personale om bord på passagerskibe i udenrigsfart. Medlemsstaterne fastsætter, hvorvidt disse krav gælder for personale på passagerskibe i indenrigsfart.

2. Alle personer, som gør tjeneste på et passagerskib, skal, før de tildeles pligter om bord, opfylde kravene i afsnit A-VI/1, stk. 1, i STCW-koden.

3. Skibsførere, officerer, menige og andet personale, som gør tjeneste om bord på passagerskibe, skal gennemføre den i punkt 5 til 9 krævede uddannelse og orientering i henhold til deres stilling, pligter og ansvar.
4. Skibsførere, officerer, menige og andet personale, som skal gennemgå den obligatoriske uddannelse i henhold til punkt 7, 8 og 9, skal mindst hvert femte år gennemgå relevant genopfriskningsuddannelse eller kunne fremlægge bevis for at have opnået det krævede kvalifikationsniveau inden for de foregående fem år.
5. Personale, som gør tjeneste om bord på passagerskibe, skal gennemføre den orientering vedrørende nødsituationer om bord på passagerskibe, der er relevant for deres stilling, pligter og ansvar som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 1, i STCW-koden.
6. Personale, som direkte betjener passagerer i passagerområderne om bord på passagerskibe, skal gennemføre sikkerhedsuddannelse som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 2, i STCW-koden.
7. Skibsførere, officerer og menige med kvalifikationer i henhold til kapitel II, III og VII i dette bilag, samt andet personale, som på mønstringsrullen er udpeget til at assistere passagerer i nødsituationer om bord på passagerskibe, skal gennemføre uddannelse i vejledning af passagererne i nødsituationer (»crowd management») som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 3, i STCW-koden.
8. Skibsførere, maskinchefer, overstyrmænd, første maskinmestre og enhver person, der ifølge mønstringsrullen har ansvaret for passagerernes sikkerhed i nødsituationer om bord på passagerskibe, skal gennemføre godkendt uddannelse i krisestyring (»crisis management») og menneskelig adfærd som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 4, i STCW-koden.
9. Skibsførere, maskinchefer, overstyrmænd, første maskinmestre og enhver person, der har umiddelbart ansvar for indskibning og udskibning af passagerer, for losning, lastning eller sikring af lasten eller for lukning af åbninger i skroget om bord på ro-ro-passagerskibe, skal gennemføre godkendt uddannelse i passagersikkerhed, lastsikkerhed og skrogintegritet som specificeret i afsnit A-V/2, stk. 5, i STCW-koden.
10. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der gennemfører uddannelsen, og som er kvalificeret i henhold til punkt 6 til 9, modtager dokumentation herfor.

Reglement V/3

Obligatoriske minimumskrav til uddannelse og kvalifikationer for skibsførere, officerer, menige og andet personale på skibe, som er omfattet af IGF-koden

1. Dette reglement gælder for skibsførere, officerer, menige og andet personale om bord på skibe, som er omfattet af IGF-koden.
2. Søfarende skal, før de tildeles pligter om bord på skibe, som er omfattet af IGF-koden, have gennemført den i punkt 4 til 9 krævede uddannelse i henhold til deres stilling, pligter og ansvar.
3. Alle søfarende, der gør tjeneste om bord på skibe, som er omfattet af IGF-koden, skal, før de tildeles pligter om bord, modtage relevant skibs- og udstyrsspecifik orientering som specificeret i artikel 15, stk. 1, litra d), i dette direktiv.
4. Søfarende med ansvar for udpegede sikkerhedsopgaver i forbindelse med behandlingen og brugen af eller beredskabet vedrørende brændstoffer om bord på skibe, som er omfattet af IGF-koden, skal være i besiddelse af et bevis for grundlæggende uddannelse i tjeneste på skibe, som er omfattet af IGF-koden.
5. Alle, der ansøger om et bevis for grundlæggende uddannelse i tjeneste på skibe, som er omfattet af IGF-koden, skal have gennemført den grundlæggende uddannelse i henhold til bestemmelserne i afsnit A-V/3, stk. 1, i STCW-koden.
6. Søfarende med ansvar for udpegede sikkerhedsopgaver i forbindelse med behandlingen og brugen af eller beredskabet vedrørende brændstoffer om bord på skibe, som er omfattet af IGF-koden, og som har kvalifikationer og et bevis i overensstemmelse med reglement V/1-2, punkt 2 og 5, eller reglement V/1-2, punkt 4 og 5, om gastankskibe, anses for at have opfyldt de krav, der er specificeret i afsnit A-V/3, stk. 1, i STCW-koden for grundlæggende uddannelse i tjeneste på skibe, som er omfattet af IGF-koden.

7. Skibsførere, maskinofficerer og alt personale med direkte ansvar for behandlingen og brugen af brændstoffer og brændstofsystemer på skibe, som er omfattet af IGF-koden, skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i tjeneste på skibe, som er omfattet af IGF-koden.
8. Alle, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i tjeneste på skibe, som er omfattet af IGF-koden, skal ud over at være i besiddelse af kvalifikationsbeviset, der er beskrevet i punkt 4:
 - 8.1. have gennemført godkendt videregående uddannelse i tjeneste på skibe, som er omfattet af IGF-koden, og opfylde de uddannelses- og kvalifikationskrav, der er specificeret i afsnit A-V/3, stk. 2, i STCW-koden
 - 8.2. have gennemført mindst én måneds godkendt fartstid til søs, som omfatter mindst tre bunkringsoperationer om bord på skibe, som er omfattet af IGF-koden. To af de tre bunkringsoperationer kan erstattes med godkendt simulatortræning i bunkringsoperationer som del af uddannelsen i punkt 8.1.
9. Skibsførere, maskinofficerer og enhver person, der har direkte ansvar for behandlingen og brugen af brændstoffer på skibe, som er omfattet af IGF-koden, og som har kvalifikationer og et bevis i overensstemmelse med de uddannelses- og kvalifikationskravene, der er specificeret i afsnit A-V/1-2, stk. 2, i STCW-koden vedrørende tjeneste på gastankskibe, anses for at have opfyldt de krav, der er specificeret i afsnit A-V/3, stk. 2, i STCW-koden for videregående uddannelse i skibe, som er omfattet af IGF-koden, forudsat at de også:
 - 9.1. opfylder kravene i punkt. 6
 - 9.2. opfylder kravene i punkt 8.2 vedrørende bunkring eller har deltaget i lastarbejde tre gange om bord på et gastankskib
 - 9.3. har tre måneders fartstid til søs inden for de foregående fem år om bord på:
 - 9.3.1. skibe, som er omfattet af IGF-koden
 - 9.3.2. tankskibe, der som last transporterer brændstoffer, der falder ind under IGF-koden, eller
 - 9.3.3. skibe, der bruger gas eller brændstoffer med lavt flammepunkt som brændstof.
10. Medlemsstaterne sikrer, at der udstedes et kvalifikationsbevis til søfarende med kvalifikationer i henhold til punkt 4 eller 7 alt efter omstændighederne.
11. Søfarende med kvalifikationsbeviser i henhold til punkt 4 eller 7 skal mindst hvert femte år gennemgå relevant genopfriskningsuddannelse eller kunne fremlægge bevis for at have opnået det krævede kvalifikationsniveau inden for de foregående fem år.

Reglement V/4

Obligatoriske minimumskrav til uddannelse og kvalifikationer for skibsførere eller dæksofficerer på skibe, som opererer i polare farvande

1. Skibsførere, overstyrmænd og vagthavende navigatører på skibe, som opererer i polare farvande, skal være i besiddelse af et bevis for grundlæggende uddannelse i skibe, som opererer i polare farvande, jf. polarkoden.
2. Alle, der ansøger om et bevis for grundlæggende uddannelse i skibe, som opererer i polare farvande, skal have gennemført godkendt grundlæggende uddannelse i skibe, som opererer i polare farvande, og opfylde de uddannelses- og kvalifikationskrav, der er specificeret i afsnit A-V/4, stk. 1, i STCW-koden.
3. Skibsførere og overstyrmænd på skibe, som opererer i polare farvande, skal være i besiddelse af et bevis for videregående uddannelse i skibe, som opererer i polare farvande, jf. polarkoden.
4. Alle, der ansøger om et bevis for videregående uddannelse i skibe, der opererer i polare farvande, skal:
 - 4.1. opfylde kravene for erhvervelse af bevis for grundlæggende uddannelse i skibe i polare farvande

- 4.2. have mindst to måneders godkendt fartstid til søs på dækket, på lederniveau eller under varetagelse af vagt-tjeneste på operatørniveau, i polare farvande eller anden tilsvarende godkendt fartstid til søs
- 4.3. have gennemført godkendt videregående uddannelse i skibe, som opererer i polare farvande, og opfylde de uddannelses- og kvalifikationskrav, der er specificeret i afsnit A-V/4, stk. 2, i STCW-koden.
5. Medlemsstaterne sikrer, at der udstedes et kvalifikationsbevis til søfarende med kvalifikationer i henhold til punkt 2 eller 4 alt efter omstændighederne.

KAPITEL VI

NØDSITUATIONER, SIKKERHED PÅ ARBEJDSPLADSEN, SIKRING, SYGDOMSBEHANDLING OG OVERLEVELSESFUNKTIONER

Reglement VI/1

Obligatoriske minimumskrav for sikkerhedsorientering og grundlæggende uddannelse og vejledning for alle søfarende

1. Søfarende skal modtage orientering og grundlæggende uddannelse eller vejledning i henhold til afsnit A-VI/1 i STCW-koden og skal opfylde de forskriftsmæssige uddannelses- og kvalifikationskrav.
2. Hvis grundlæggende uddannelse ikke er opført i klassificeringen for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus i grundlæggende uddannelse.

Reglement VI/2

Obligatoriske minimumskrav for udstedelse af kvalifikationsbevis i betjening af redningsflåder, redningsbåde og hurtige mand-over-bord-både

1. Enhver, der ansøger om kvalifikationsbevis i betjening af redningsbåde og -flåder bortset fra hurtige mand-over-bord-både, skal
 - 1.1. være mindst 18 år
 - 1.2. have mindst 12 måneders godkendt fartstid til søs eller have deltaget i et godkendt uddannelseskursus og have mindst seks måneders godkendt fartstid til søs
 - 1.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene for kvalifikationsbevis i betjening af redningsbåde og -flåder i henhold til afsnit A-VI/2, stk. 1-4, i STCW-koden.
2. Enhver, der ansøger om kvalifikationsbevis i betjening af hurtige mand-over-bord både, skal
 - 2.1. være i besiddelse af kvalifikationsbevis i betjening af redningsbåde og -flåder bortset fra hurtige mand-over-bord-både
 - 2.2. have deltaget i et godkendt uddannelseskursus
 - 2.3. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene for kvalifikationsbevis i betjening af hurtige mand-over-bord-både i henhold til afsnit A-VI/2, stk. 7-10, i STCW-koden.

Reglement VI/3

Obligatoriske minimumskrav for avanceret uddannelse i brandbekæmpelse

1. Søfarende, der er udpeget til at tilrettelægge brandbekæmpelsesoperationer, skal med positivt resultat have gennemført avanceret uddannelse i brandbekæmpelsesteknikker med særlig vægt på tilrettelæggelse, taktik og ordregivning i henhold til bestemmelserne i afsnit A-VI/3, stk. 1-4, i STCW-koden, og de skal opfylde de heri specificerede uddannelses- og kvalifikationskrav.

2. Hvis avanceret uddannelse i brandbekæmpelse ikke er omfattet af kravene for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et avanceret kursus i brandbekæmpelse.

Reglement VI/4

Obligatoriske minimumskrav til førstehjælp og sygdomsbehandling

1. Søfarende, der er udpeget til at give førstehjælp om bord, skal opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i førstehjælp som fastsat i afsnit A-VI/4, stk. 1, 2 og 3, i STCW-koden.
2. Søfarende, der er udpeget til at tage sig af sygdomsbehandling om bord, skal opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i sygdomsbehandling om bord som fastsat i afsnit A-VI/4, stk. 4, 5 og 6, i STCW-koden.
3. Hvis uddannelse i førstehjælp eller sygdomsbehandling ikke indgår i kravene for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus i førstehjælp eller i sygdomsbehandling.

Reglement VI/5

Obligatoriske minimumskrav for udstedelse af kvalifikationsbeviser til skibets sikringsofficerer

1. Enhver, der ansøger om kvalifikationsbevis som skibets sikringsofficer, skal
 - 1.1. have godkendt fartstid til søs på mindst 12 måneder eller passende fartstid til søs og viden om skibets drift
 - 1.2. opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene for kvalifikationsbevis som skibets sikringsofficer i henhold til afsnit A-VI/5, stk. 1-4, i STCW-koden.
2. Medlemsstaterne skal sikre, at alle personer, der er kvalificerede i henhold til dette reglement, får udstedt et kvalifikationsbevis.

Reglement VI/6

Obligatoriske minimumskrav for sikringsrelateret uddannelse og vejledning for alle søfarende

1. Søfarende skal modtage sikringsrelateret introduktion og grundlæggende uddannelse i sikring eller vejledning i henhold til afsnit A-VI/6, stk. 1-4, i STCW-koden, og de skal opfylde de heri specificerede uddannelses- og kvalifikationskrav.
2. Hvis sikringsbevidsthed ikke er opført i klassificeringen for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus i sikkerhedsbevidsthed.

Søfarende med udpegede sikringsopgaver

3. Søfarende med udpegede sikringsopgaver skal opfylde uddannelses- og kvalifikationskravene i afsnit A-VI/6, stk. 6, 7 og 8, i STCW-koden.
4. Hvis uddannelse i udpegede sikringsopgaver ikke er inkluderet i kravene for det pågældende bevis, skal der udstedes et kvalifikationsbevis, som viser, at indehaveren har deltaget i et kursus for udpegede sikringsopgaver.

KAPITEL VII

UDSTEDELSE AF ALTERNATIVE BEVISER

Reglement VII/1

Udstedelse af alternative beviser

1. Uanset kravene for udstedelse af beviser i kapitel II og III i dette bilag kan medlemsstaterne vælge at udstede eller autorisere udstedelse af andre beviser end de i disse kapitler omhandlede, forudsat at
 - 1.1. de funktioner og ansvarsniveauer, som beviserne og påtegningerne gælder for, vælges fra og er identiske med funktioner og ansvarsniveauer i afsnit A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4, A-II/5, A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4, A-III/5 og A-IV/2 i STCW-koden
 - 1.2. ansøgerne har gennemført godkendt uddannelse og opfylder uddannelses- og kvalifikationskravene i de relevante afsnit i STCW-koden og i afsnit A-VII/1 i den kode, for de funktioner og niveauer, der står i beviserne og påtegningerne
 - 1.3. ansøgerne har gennemført godkendt fartstid til søs svarende til udførelse af de funktioner og de niveauer, der fremgår af beviset. Varigheden af fartstiden til søs skal mindst svare til varigheden af fartstiden til søs i kapitel II og III i dette bilag. Fartstiden til søs skal dog mindst være som krævet i afsnit A-VII/2 i STCW-koden
 - 1.4. ansøgere om bevis, som skal foretage navigationsfunktioner på operationelt niveau, skal opfylde de gældende krav i reglementerne i kapitel IV for udførelse af foreskrevet radiotjeneste i henhold til radioreglementet
 - 1.5. beviserne udstedes i henhold til kravene i dette direktivs artikel 4 og bestemmelserne i kapitel VII i STCW-koden.
2. Intet bevis skal udstedes i henhold til dette kapitel, medmindre medlemsstaten har meddelt Kommissionen de oplysninger, der kræves i henhold til STCW-konventionen.

Reglement VII/2

Udstedelse af beviser til søfarende

Enhver søfarende, der udfører en funktion eller funktioner, der er specificeret i tabel A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4 eller A-II/5 i kapitel II eller i tabel A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4 eller A-III/5 i kapitel III eller A-IV/2 i kapitel IV i STCW-koden, skal være i besiddelse af et sønæringsbevis eller i påkommende tilfælde et kvalifikationsbevis.

Reglement VII/3

Principper for udstedelse af alternative beviser

1. En medlemsstat, som vælger at udstede eller autorisere udstedelse af alternative beviser, skal sikre, at følgende principper overholdes:
 - 1.1. en ordning for alternative beviser må kun indføres, hvis den sikrer sikkerhed til søs og forureningsforebyggelse mindst svarende til de øvrige kapitler
 - 1.2. enhver ordning for alternative beviser skal sikre, at disse beviser er indbyrdes udskiftelige med beviser udstedt i henhold til de andre kapitler.
2. Udskiftelighedsprincippet i punkt 1 skal sikre,
 - 2.1. at søfarende, der har modtaget bevis i henhold til ordningerne i kapitel II og/eller III, og søfarende, som har modtaget bevis i henhold til kapitel VII, kan arbejde på skibe, som har en traditionel ordning eller en anden ordning om bord

- 2.2. at søfarende ikke uddannes med henblik på specifikke ordninger om bord således, at de ikke er i stand til at bruge deres færdigheder andetsteds.
 3. Når et bevis udstedes i henhold til dette kapitel, skal der tages hensyn til følgende principper:
 - 3.1. Udstedelse af alternative beviser må ikke som sådan anvendes til
 - 3.1.1. at reducere antallet af besætningsmedlemmer om bord
 - 3.1.2. at sænke fagets niveau eller gøre søfarende »mindre faglærte« eller
 - 3.1.3. at begrunde, at en og samme bevisindehaver pålægges kombineret maskin- og dæksvagt på en og samme vagt
 - 3.2. den person, der fører kommandoen, er skibsføreren; skibsførerens og andres retsstilling og beføjelser må ikke påvirkes negativt ved indførelse af en ordning for alternative beviser.
 4. Principperne i punkt 1 og 2 skal sikre, at både dæksofficer og maskinofficer bibeholder deres kompetence.
-

BILAG II

KRITERIER FOR ANERKENDELSE AF TREDJELANDE, DER HAR UDSTEDT ET BEVIS, ELLER UNDER HVIS MYNDIGHED ET BEVIS ER UDSTEDT, SOM ANFØRT I ARTIKEL 20, STK. 2

1. Tredjelandet skal være part i STCW-konventionen.
 2. Komitéen for Sikkerhed på Søen skal have fastslået, at tredjelandet har vist, at det har givet fuld virkning til bestemmelserne i STCW-konventionen.
 3. Kommissionen har med bistand af Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed og med størst mulig inddragelse af alle berørte medlemsstater og gennem en evaluering af denne part, som kan omfatte inspektion af faciliteter og procedurer, bekræftet, at STCW-konventionens krav vedrørende kompetenceniveau, uddannelse og udstedelse af beviser og kvalitetsstandarder overholdes fuldt ud.
 4. Medlemsstaten er ved at forhandle en aftale med den pågældende medlemsstat om, at der straks vil blive givet meddelelse om enhver vigtig ændring vedrørende ordningerne for uddannelse og bevisudstedelse, der foretages i overensstemmelse med STCW-konventionen.
 5. Medlemsstaten har indført foranstaltninger for at sikre, at søfarende, som med henblik på anerkendelse fremlægger beviser for funktioner på ledelsesniveau, har tilstrækkeligt kendskab til den del af medlemsstatens søfartslovgivning, som er relevant for de funktioner, de har ret til at udføre.
 6. Hvis en medlemsstat ønsker at supplere overholdelsesvurderingen for et tredjeland ved at vurdere bestemte søfartsskoler, sker dette i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit A-I/6 i STCW-koden.
-

BILAG III

TYPE OPLYSNINGER, DER SKAL SENDES TIL KOMMISSIONEN TIL STATISTISKE FORMÅL

1. Når der henvises til dette bilag, skal følgende oplysninger, der er angivet i afsnit A-I/2, stk. 9, i STCW-koden for alle sønæringsbeviser eller påtegninger, der attesterer udstedelsen, og for alle påtegninger, der attesterer anerkendelse af sønæringsbeviser udstedt af andre lande, tilvejebringes, og de med (*) mærkede oplysninger skal være i anonymiseret form, jf. dette direktivs artikel 27, stk. 3:

Sønæringsbeviser/påtegninger, der attesterer udstedelse:

- den søfarendes id-nummer, hvis et sådant foreligger (*)
- den søfarendes navn (*)
- den søfarendes fødselsdato
- den søfarendes nationalitet
- den søfarendes køn
- påtegningsnummer for sønæringsbevis (*)
- nummer for påtegning, der attesterer udstedelse (*)
- færdighed(er)
- udstedelsesdato eller dato for seneste dato for forlængelse af dokumentet
- udløbsdato
- status for beviset
- begrænsninger.

Påtegninger, der attesterer anerkendelse af sønæringsbeviser udstedt af andre lande:

- den søfarendes id-nummer, hvis et sådant foreligger (*)
- den søfarendes navn (*)
- den søfarendes fødselsdato
- den søfarendes nationalitet
- den søfarendes køn
- land, der udsteder det oprindelige sønæringsbevis
- oprindeligt nummer på sønæringsbeviset (*)
- nummer for påtegning, der attesterer anerkendelse af sønæringsbeviser udstedt af andre lande (*)
- færdighed(er)
- udstedelsesdato eller dato for seneste dato for forlængelse af dokumentet
- udløbsdato
- status for påtegningen
- begrænsninger.

2. Medlemsstaterne kan på frivillig basis fremlægge oplysninger om de kvalifikationsbeviser, der er udstedt til menige i overensstemmelse med kapitel II, III og VII i bilaget til STCW-konventionen, såsom
- den søfarendes id-nummer, hvis et sådant foreligger (*)
 - den søfarendes navn (*)
 - den søfarendes fødselsdato
 - den søfarendes nationalitet
 - den søfarendes køn
 - nummer på kvalifikationsbeviset (*)
 - færdighed(er)
 - udstedelsesdato eller dato for seneste dato for forlængelse af dokumentet
 - udløbsdato
 - status for kvalifikationsbeviset.
-

BILAG IV

Del A

Ophævet direktiv med oversigt over efterfølgende ændringer
(jf. artikel 34)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/106/EF
(EUT L 323 af 3.12.2008, s. 33)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/35/EU
(EUT L 343 af 14.12.2012, s. 78)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1159 udelukkende artikel 1 og bilag
(EUT L 188 af 12.7.2019, s. 94)

Del B

Frister for gennemførelse i national ret
(jf. artikel 34)

Direktiv	Gennemførelsesfrist
2012/35/EU	4. juli 2014, med undtagelse af artikel 1, nr. 5)
	4. januar 2015, med hensyn til artikel 1, nr. 5)
(EU) 2019/1159	2. august 2021

BILAG V

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 2008/106/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, indledning	Artikel 2, indledning
Artikel 1, nummer 1-26	Artikel 2, nummer 1-26
Artikel 1, nummer 28	Artikel 2, nummer 27
Artikel 1, nummer 29	Artikel 2, nummer 28
Artikel 1, nummer 30	Artikel 2, nummer 29
Artikel 1, nummer 31	Artikel 2, nummer 30
Artikel 1, nummer 32	Artikel 2, nummer 31
Artikel 1, nummer 33	Artikel 2, nummer 32
Artikel 1, nummer 34	Artikel 2, nummer 33
Artikel 1, nummer 35	Artikel 2, nummer 34
Artikel 1, nummer 36	Artikel 2, nummer 35
Artikel 1, nummer 37	Artikel 2, nummer 36
Artikel 1, nummer 38	Artikel 2, nummer 37
Artikel 1, nummer 39	Artikel 2, nummer 38
Artikel 1, nummer 40	Artikel 2, nummer 39
Artikel 1, nummer 41	Artikel 2, nummer 40
Artikel 1, nummer 42	Artikel 2, nummer 41
Artikel 1, nummer 43	Artikel 2, nummer 42
Artikel 1, nummer 44	Artikel 2, nummer 43
Artikel 1, nummer 45	Artikel 2, nummer 44
Artikel 1, nummer 46	Artikel 2, nummer 45
Artikel 2 og 3	Artikel 1 og 3
Artikel 5, stk. 1, 2 og 3	Artikel 4, stk. 1, 2 og 3
Artikel 5, stk. 3a	Artikel 4, stk. 4
Artikel 5, stk. 4	Artikel 4, stk. 5
Artikel 5, stk. 5	Artikel 4, stk. 6
Artikel 5, stk. 6	Artikel 4, stk. 7
Artikel 5, stk. 7	Artikel 4, stk. 8
Artikel 5, stk. 8	Artikel 4, stk. 9

Direktiv 2008/106/EF	Nærværende direktiv
Artikel 5, stk. 9	Artikel 4, stk. 10
Artikel 5, stk. 10	Artikel 4, stk. 11
Artikel 5, stk. 11	Artikel 4, stk. 12
Artikel 5, stk. 12	Artikel 4, stk. 13
Artikel 5, stk. 13	Artikel 4, stk. 14
Artikel 5a	Artikel 5
Artikel 5b	Artikel 6
Artikel 6	Artikel 7
Artikel 7, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
Artikel 7, stk. 1a	Artikel 8, stk. 2
Artikel 7, stk. 2	Artikel 8, stk. 3
Artikel 7, stk. 3	Artikel 8, stk. 4
Artikel 7, stk. 3a	Artikel 8, stk. 5
Artikel 7, stk. 3b	Artikel 8, stk. 6
Artikel 7, stk. 4	Artikel 8, stk. 7
Artikel 8	Artikel 9
Artikel 9	Artikel 10
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 11	Artikel 12
Artikel 12, stk. 1	Artikel 13, stk. 1
Artikel 12, stk. 2	Artikel 13, stk. 2
Artikel 12, stk. 2a	Artikel 13, stk. 3
Artikel 12, stk. 2b	Artikel 13, stk. 4
Artikel 12, stk. 3	Artikel 13, stk. 5
Artikel 12, stk. 3a	Artikel 13, stk. 6
Artikel 12, stk. 4	Artikel 13, stk. 7
Artikel 12, stk. 5	Artikel 13, stk. 8
Artikel 13	Artikel 14
Artikel 14	Artikel 15
Artikel 15	Artikel 16
Artikel 16	Artikel 17
Artikel 17	Artikel 18

Direktiv 2008/106/EF	Nærværende direktiv
Artikel 18	Artikel 19
Artikel 19	Artikel 20
Artikel 20	Artikel 21
Artikel 21	Artikel 22
Artikel 22	Artikel 23
Artikel 23	Artikel 24
Artikel 24	Artikel 25
Artikel 25	Artikel 26
Artikel 25a	Artikel 27
Artikel 26	Artikel 28
Artikel 27	Artikel 29
Artikel 27a	Artikel 30
Artikel 28, stk. 1	Artikel 31, stk., 1
Artikel 28, stk. 2, første punktum	Artikel 31, stk. 2, første afsnit
Artikel 28, stk. 2, andet punktum	Artikel 31, stk. 2, andet afsnit
Artikel 29	Artikel 32
Artikel 30	—
Artikel 31	Artikel 33
Artikel 32	Artikel 34
—	Artikel 35
Artikel 34	Artikel 36
Bilag I	Bilag I
Bilag II	Bilag II
Bilag III	Bilag IV
Bilag IV	Bilag V
Bilag V	Bilag III

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA